

III. POLİTİK PSİKOLOJİ SEMPOZYUMU

The 3rd Political Psychology Symposium

Hakikat Sonrası Dönemde
Siyasetin Psikolojisi

The Psychology of Politics in the Post-Truth Era

17 ^{December}
Aralık 2025

İstanbul Medeniyet Üniversitesi
Ziraat Bankası Kütüphanesi

Bildiri Özet Kitabı

Kitabın Adı

**III. POLİTİK PSİKOLOJİ SEMPOZYUMU: HAKİKAT SONRASI DÖNEMDE
SİYASETİN PSİKOLOJİSİ**

BİLDİRİ ÖZET KİTABI

Editör

Muhammed Köse

Basım Tarihi

2026

ISBN

978-625-95850-2-4

Copyright

Yayıncı

Medeniyet Üniversitesi Yayınları

III. POLİTİK PSİKOLOJİSİ SEMPOZYUMU

Hakikat Sonrası Dönemde Siyasetin Psikolojisi

Bildiri Özet Kitabı

17 Aralık 2025
İstanbul

Düzenleyen Kurumlar

İstanbul Medeniyet Üniversitesi
Politik Psikoloji Dergisi

Düzenleme Kurulu

Prof. Dr. Faruk BAL	İstanbul Medeniyet Üniversitesi
Prof. Dr. Alim YILMAZ	İstanbul Medeniyet Üniversitesi
Prof. Dr. Sıtkı YILDIZ	Polis Akademisi
Doç. Dr. Yasemin ABAYHAN	Hacettepe Üniversitesi
Dr. Öğr. Üyesi Kevser Hülya YURDAKUL	İstanbul Medipol Üniversitesi
Dr. Öğr. Üyesi Didem GEYLANİ	İstanbul Medeniyet Üniversitesi
Dr. Öğr. Üyesi Mesut Malik YAVUZ	İstanbul Medeniyet Üniversitesi
Arş. Gör. Dr. Nuran Pir	İstanbul Medeniyet Üniversitesi
Arş. Gör. Muhammed KÖSE	İstanbul Medeniyet Üniversitesi

Bilim Kurulu

Prof. Dr. Ahmet Kemal BAYRAM	Marmara Üniversitesi
Prof. Dr. Ahmet KOÇAK	İstanbul Medeniyet Üniversitesi
Prof. Dr. Bayram Ali SONER	Polis Akademisi
Prof. Dr. Bekir Berat ÖZİPEK	İstanbul Medipol Üniversitesi
Prof. Dr. Bengül GÜNGÖRMEZ	Bursa Uludağ Üniversitesi
Prof. Dr. Cevat ÖZYURT	Kırgızistan-Türkiye Manas Üniversitesi
Prof. Dr. Ferda HALICIOĞLU	University of Bradford
Prof. Dr. Funda Günsoy TUROWSKI	Bursa Uludağ Üniversitesi
Prof. Dr. Giray GÖZGÖR	University of Bradford
Prof. Dr. Hayrettin ÖZLER	Dumlupınar Üniversitesi
Prof. Dr. Husnul AMİN	International Islamic University Islamabad
Prof. Dr. Lütfullah KARAMAN	İstanbul Medeniyet Üniversitesi
Prof. Dr. Mariusz TUROWSKI	University of Wroclaw
Prof. Dr. Michelangelo GUIDA	İstanbul Medeniyet Üniversitesi
Prof. Dr. Murat TAŞDEMİR	İstanbul Medeniyet Üniversitesi
Prof. Dr. Orçun İMGA	Polis Akademisi
Prof. Dr. Özden Zeynep OKTAV	İstanbul Medeniyet Üniversitesi
Prof. Dr. Ömer ÇAHA	İstanbul Ticaret Üniversitesi
Prof. Dr. Recep KARACAKAYA	İstanbul Medeniyet Üniversitesi
Prof. Dr. Yılmaz ÇOLAK	Polis Akademisi
Prof. Dr. Burcu TAŞKIN	İstanbul Medeniyet Üniversitesi
Prof. Dr. Barış AYDIN	Akdeniz Üniversitesi
Doç. Dr. Erol FIRTIN	İstanbul Medeniyet Üniversitesi
Doç. Dr. Fatmanil DÖNER	University of Basque Country
Dr. Öğr. Üyesi Hakan ERDAGÖZ	İstanbul Medeniyet Üniversitesi
Dr. Öğr. Üyesi Hakan OLGUN	İstanbul Medeniyet Üniversitesi
Öğr. Gör. Tasnim IDRİSS	Faculté des Sciences de Tunis

III. POLİTİK PSİKOLOJİ SEMPOZYUMU PROGRAM AKIŞI

Kayıt ve Karşılama

09.00-09.30

Açılış – İstiklâl Marşı

Protokol Konuşmaları

09.30-09.45

Prof. Dr. Alim YILMAZ- *Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü Bölüm Başkanı*

Prof. Dr. Faruk BAL- *Siyasal Bilgiler Fakültesi Dekanı*

Prof. Dr. Gülfettin ÇELİK – *İstanbul Medeniyet Üniversitesi Rektörü*

Akademik Açılış Konuşması

09.45-10.00

Prof. Dr. Bekir Berat ÖZİPEK- *İstanbul Medipol Üniversitesi Öğretim Üyesi*

Açılış Oturumu: Hakikat Sonrası Dönemde Siyasal Dönüşümler

10.00-11.15

Oturum Başkanı: Prof. Dr. Deniz Ülke KAYNAK – *Üsküdar Üniversitesi*

Post-Truth Bağlamında Erken Cumhuriyet Tarihinin Yeniden Kurgulanışı: Sosyal Temsiller, Söylem ve Tartışmalar / Prof. Dr. Hadiye YILMAZ ODABAŞI – *Üsküdar Üniversitesi* & Dr. Öğr. Üyesi Ayça Ferda KANSU – *İstanbul Aydın Üniversitesi*

Hakikat Sonrası Çağın Otoriter Kıskaçında Popülizm ve Trump Dönemi ABD’si / Doç. Dr. Helin SARI ERTEM – *İstanbul Medeniyet Üniversitesi*

Türk Siyasal Hayatındaki Dönüşümler Meta-Truth Üzerinden Okumak / Dr. Öğr. Üyesi Didem GEYLANİ – *İstanbul Medeniyet Üniversitesi*

İttihatçılık Yeniden? Türkiye’de Enver Paşa Algısı Üzerine Ampirik bir İnceleme / Dr. Faruk AKSOY – *Bilkent Üniversitesi*

Ara

11.15-11.30

Eşzamanlı Oturumlar

I. Oturum: Hakikat Sonrası Dönemde Siyasi Düşünce ve Algı

Ziraat Bankası Konferans Salonu: 11.30-12.45

Oturum Başkanı: Prof. Dr. Yılmaz ÇOLAK – *Polis Akademisi*

- Hakikat sonrası Dönemde Akıl ve Duygu Geriliminde Epistemolojik Kriz / *Prof. Dr. Yayla Gül CERAN KARATAŞ – İstanbul Medeniyet Üniversitesi*
- Hakikat sonrası Çağda Doğruluk ve Gerçekliğe Ne oldu? Epistemik Bir Direniş Olarak Teyit Mekanizmaları / *Prof. Dr. Bengül GÜNGÖRMEZ AKOSMAN & Doktorant Rabia ATSAY – Bursa Uludağ Üniversitesi*
- Hobbes'ta Politik Alanın Belirleyicisi Olarak Korku / *Prof. Dr. Eren RIZVANOĞLU – İzmir Demokrasi Üniversitesi*
- İçsel Dünyadan Kamusal Alana: Politik Tutumların Psikolojik İnşası / *Prof. Dr. Ekmel GEÇER – Marmara Üniversitesi*

II. Oturum: Post-kolonyal Psikoloji ve Kimlik Siyaseti

Bankkart Konferans Salonu: 11.30-12.45

Oturum Başkanı: Prof. Dr. İsmail Hakkı KADI – *İstanbul Medeniyet Üniversitesi*

- Democratic Psyche in Ancient Greek and Roman Republican Thought: Between Elitist Epistocracy And Liberal-Populistic Eudaimonism / *Prof. Dr. Mariusz TUROWSKI – Wrocław Üniversitesi & Prof. Dr. Funda GÜNSOY TUROWSKI – Bursa Uludağ Üniversitesi*
- The Discourses of Muslim Intellectual Resistance against Imperialism and Colonialism: An Assessment for Ahmet Rıza's Critics of Western Policy Towards East / *Doç. Dr. Süleyman ELİK – İstanbul Medeniyet Üniversitesi*
- Who Gets to Stay? The Role of Information Valence in Conditional Acceptance of Immigrants in Türkiye: Evidence from a Survey Experiment / *Dr. Öğr. Üyesi Edanur ERÖZER – Beykoz Üniversitesi & Prof. Dr. Elif ERİŞEN – Yeditepe Üniversitesi*
- Imperial Psychology in the United Kingdom in the Postcolonial Period – *Arş. Gör. Dr. Aybars KARCI – İstanbul Medeniyet Üniversitesi*

III. Oturum: Nöropolitika ve Bilişsel Manipülasyon

Hasan Polatkan Konferans Salonu: 11.30-12.45

Oturum Başkanı: Prof. Dr. Ahmet Kemal BAYRAM – *Marmara Üniversitesi*

- Seyirci Etkisi, Sorumluluğun Yayılması ve Filistin'e Yönelik Sivil Müdahale Girişimleri: Karşılaştırmalı Bir Sosyo-psikolojik Analiz / *Dr. Öğr. Üyesi Kevser Hülya YURDAKUL – İstanbul Medipol Üniversitesi*
- Mamdani Sosyal Psikolojinin Evrimine mi Sebep Olacak? / *Dr. Özlem ESKİL ÇİÇEK – Prof. Dr. Mazhar Osman Ruh Sağlığı ve Sinir Hastalıkları Eğitim ve Araştırma Hastanesi*
- Bilinçdışı Oy: Politik Nöropazarlama ve Demokratik İradenin Yönlendirilmesi / *Psikiyatri Uzmanı Dr. Nedim HAVLE – Sağlık Bilimleri Üniversitesi*
- Nihilistik Zamanlarda Siyaset: “Hınç” ve “Öfke”nin Ontolojikleşmesi / *Dr. Hüseyin ETİL*

Öğle Arası-Yemek İkramı (Sultanbeyli Belediyesi Katkılarıyla)

12.45-14.15

IV. Oturum: Psikolojik Mekanizmalar ve Siyasal Algı

Ziraat Bankası Konferans Salonu: 14.15-15.45

Oturum Başkanı: Doç. Dr. Fatma İlknur AKGÜL – İstanbul Medipol Üniversitesi

- Kimlik Siyaseti ve Şiddet Üzerine / Doç. Dr. Feysel TAŞÇIER
- Hakikat Sonrası Dönemde Kategorileşmeyi Aşmak: Paylaşılan İnsan Kimliğinin Deneysel Olarak Test Edilmesi / Dr. Öğr. Üyesi Veysi TANRIVERDİ- Zonguldak Bülent Ecevit Üniversitesi
- Hakikat-ötesi Siyaset Bağlamında Siyasetin Kişiselleşmesi ve Siyasal Liderliğin Baskın Rolü / Dr. Öğr. Üyesi Zübeyr ŞAKAR– Polis Akademisi
- Değerlerin İdeolojiyi Şekillendiren Gücü: Schwartz Kuramı Üzerinden Bir Analiz / Arş. Gör. Dr. Merve BAŞARICI – İstanbul Medeniyet Üniversitesi
- Politik Psikoloji Ekseninde Siyasal Seçimler ve Seçmen Davranışları / Dr. Hiba Nur KARADAĞ

V. Oturum: Siyasal Psikoloji, Kitle ve Yönetim

Bankkart Konferans Salonu: 14.15-15.45

Oturum Başkanı: Prof. Dr. Alim YILMAZ–Marmara Üniversitesi

- Deepfake Devleti: Dijital Manipülasyonun Kamu Düzeni Üzerindeki Riskleri / Prof. Dr. Hamza ATEŞ – İstanbul Medeniyet Üniversitesi
- Hakikat Sonrası Dönemi Türkiye’deki Başıboş Köpek Tartışması Üzerinden Okumak / Dr. Öğr. Üyesi Hakan OLGUN – İstanbul Medeniyet Üniversitesi
- Etnik Milliyetçilik ve Seçilmiş Travma: Bosna-Hersek Savaşı Üzerine Bir Analiz / Dr. Öğr. Üyesi Özlem ÖZDEŞİM SUBAY – Pamukkale Üniversitesi
- Kitleli Şiddet Olaylarına Çocukluk Çağı Travmaları ve Dissosiyasyon Eksenli Bir Bakış / Dr. Hakan KARAMAN – Ataşehir Rehberlik ve Araştırma Merkezi
- Political Psychology of Constitutional Reform: A Case Study of Bangladesh / Doktorant M. M. Ashaduzzaman NOUR – İstanbul Medeniyet Üniversitesi

VI. Oturum: Dijital Çağda Siyasal Katılım ve Psikoloji

Hasan Polatkan Konferans Salonu: 14.15-15.45

Oturum Başkanı: Dr. Öğr. Üyesi Muhammet Erdal OKUTAN – İstanbul Medeniyet Üniversitesi

- Pandemi Döneminde Post-Truth Söylemlerin Kamu Yönetimi Karar Alma Süreçlerine Etkisi: Türkiye Örneği / Dr. Öğr. Üyesi Merve DURMUŞ – İstanbul Medeniyet Üniversitesi
- Trans-nasyonel Siyasette Kuşak Farkı: Fransa’daki Türk Gençlerinin Siyasal Katılımları / Dr. Ayşe Betül NUHOĞLU KORKUT – Yeditepe Üniversitesi
- Komplo Teorileri, Felaket Kaydırması ve Siyasal Katılım: Sosyal Medya Platformlarının Rolü / Dr. Hüseyin Batuhan ŞAR – Yeditepe Üniversitesi
- Yaşam Memnuniyeti ve Siyasal Katılım: Ampirik Bir Analiz / Arş. Gör. Feride Saliha TAŞPINAR – Marmara Üniversitesi
- Post-truth Çağında Adaletin Krizi: Hakikat, Meşruiyet ve Kamu Vicdanı / Dr. Öğr. Üyesi Özer ASLAN – Polis Akademisi

Ara

15.45-16.00

VII. Oturum: Psikolojik Mekanizmalar, Kimlik ve Siyasal Algı

Hasan Polatkan Konferans Salonu: 16.00 – 17.15

Oturum Başkanı: Dr. Öğr. Üyesi Mesut Malik YAVUZ – *İstanbul Medeniyet Üniversitesi*

- Post-kolonyal Psikoloji ve Siyasal Kimlik Arayışı: Brunei Örnek Olayı / *Prof. Dr. Hamit ERSOY- Brunei Büyükelçisi*
- Hakikat sonrası Dönemde Popülizmin Yükselişinin Jungcu Psikoloji Perspektifinden Değerlendirilmesi: Türkiye Örneği / *Prof. Dr. Ferihan POLAT – Pamukkale Üniversitesi*
- Psikiyatri Hastaları Devletle Konuşuyor: Kurumsal Meşruiyetle Karşılaşma Anlarında Hasta Söylemleri / *Dr. Öğr. Üyesi Büşra Nur TOPAL AKDOĞMUŞ – Samsun Üniversitesi*
- Seçmen Davranışında Bilişsel Yanlılıklar: Sosyo-Psikolojik Bir Değerlendirme / *Dr. Öğr. Üyesi Burak ÖZER – Hitit Üniversitesi*

VIII. Oturum: Dijital Çağda Gençlik, Siyaset ve Psikoloji

Ziraat Bankası Konferans Salonu: 16.00 – 17.30

Oturum Başkanı: Prof. Dr. Michelangelo GUIDA – *İstanbul Medeniyet Üniversitesi*

- Hakikatin İkamesi ve Dijital Haz: Post-Truth Çağında "Anlatı"nın Çöküşü ve Algoritmik Hikâyeleştirme / *Arş. Gör. Merve BURCU & Doktorant Rabia ATSAY – Bursa Uludağ Üniversitesi*
- Yapay Zekâ ve Dijital Dönüşüm Çağında Kitle Psikolojisi / *Doktorant Sabri EFE – İstanbul Medeniyet Üniversitesi*
- Z Kuşağında Dijital Aidiyet ve Grup Baskısının Siyasal Kimlik İnşasındaki Rolü / *Sena Eylül SANDALCI – İstanbul Medeniyet Üniversitesi*
- A Framework for Understanding Civic Engagement Development in Young People in Post-truth Era / *Doktorant Huda M. ALMUALLİM – İstanbul Medeniyet Üniversitesi*
- Adaletin Duygusal Tiyatrosu: Ostrakismos'un Dijital Çağdaki Yankısı / *Arş. Gör. Dr. Hamide DEĞER – Bingöl Üniversitesi*

IX. Oturum: Küresel Krizler, İklim Kaygısı ve Siyasal Psikoloji

Bankkart Konferans Salonu: 16.00 – 17.30

Oturum Başkanı: Dr. Öğr. Üyesi Turgay OVALI – *İstanbul Medeniyet Üniversitesi*

- Temasın Niteliği ve Algının Dönüşümü: Türkiye’de Üniversite Öğrencilerinin Beş Farklı Göçmen ve Mülteci Grubuna Yönelik Algıları / *Arş. Gör. İrem DERYA – Marmara Üniversitesi & Prof. Dr. Gökçe BAYINDIR GOULARAS – Yeditepe Üniversitesi*
- Siyasal Yeşil Aklama: Çin’in Bir Kuşak Bir Yol Projesi Örneği / *Bahadır ÇÖMLEKÇİ – İstanbul Medeniyet Üniversitesi*
- Kimlik Yorgunluğundan Manevî Bireyciliğe: Türkiye’de Post-Muhafazakârlık / *Doktorant Mine MEYDANCI – İstanbul Medeniyet Üniversitesi*
- Tehdit, Fayda ve Normatif Yaptırım: Türkiye ve Almanya’da Ev Sahibi Toplumların Suriyeli Mültecilere Dair Tutumları / *Doktorant Süleyman BAHCIVAN – İstanbul Medeniyet Üniversitesi*
- Görselin Reddi, Hakikatin İnşası: İsrail Kamuoyunda Alternatif Gerçekliğe İnanmanın Psikolojik Mekanizmaları / *Yasemin YAVUZ – İstanbul Medeniyet Üniversitesi*

X. Oturum: Hakikat Sonrası Dönemde Siyasal Şiddet ve Otorite

Hasan Polatkan Konferans Salonu: 17.15 – 18.15

Oturum Başkanı: Arş. Gör. Dr. Nuran PİR – *İstanbul Medeniyet Üniversitesi*

- İliştirilmiş Gazetecilikten İliştirilmiş Turizme: Doğu Türkistan ve Suriye Örneği Üzerinden Bağlamı Koparılmış Gerçekliğin İnşası / *Mahir Bilal PİRİM – İstanbul Medeniyet Üniversitesi*
- Sol Popülizm: Mamdani’de Bir Halk İnşası / *Mesut ŞİMŞEK – İstanbul Medeniyet Üniversitesi*
- Kent Yoksulluğunun Kültürel Temsilde Romantize Edilmesi ve Simgesel Şiddet: “Varoş Romantizmi” Üzerine İnceleme / *Ayşegül YILDIZ – İstanbul Medeniyet Üniversitesi*
- Arjantin’de Devlet Şiddetinin Kolektif Travması ve Siyasal Davranışların Psikolojik Temelleri / *Melih NOHUT – İstanbul Medeniyet Üniversitesi*

Kapanış

18.15

İçindekiler

Düzenleyen Kurumlar	iii
Düzenleme Kurulu	iii
Bilim Kurulu	iv
III. Politik Psikoloji Sempozyumu Program Akışı	v
İçindekiler	x
Sunuş	xiv
Post-Truth Bağlamında Erken Cumhuriyet Tarihinin Yeniden Kurgulanışı: Sosyal Temsiller, Söylem ve Tartışmalar	1
Prof. Dr. Hadiye YILMAZ ODABAŞI Dr. Öğr. Üyesi Ayça Ferda KANSU	
Hakikat Sonrası Çağın Otoriter Kışkıracında Popülizm ve Trump Dönemi ABD'si	3
Doç. Dr. Helin SARI ERTEM	
Türk Siyasal Hayatındaki Dönüşümleri Meta-Truth Üzerinden Okumak	4
Dr. Öğr. Üyesi Didem GEYLANI	
İttihatçılık Yeniden? Türkiye'de Enver Paşa Algısı Üzerine Ampirik bir İnceleme	6
Dr. Faruk AKSOY	
Hakikat Sonrası Dönemde Akıl ve Duygu Geriliminde Epistemolojik Kriz	7
Prof. Dr. Yayla Gül CERAN KARATAŞ	
Hakikat Sonrası Çağda Doğruluk ve Gerçekliğe Ne oldu? Epistemik Bir Direniş Olarak Teyit Mekanizmaları	9
Prof. Dr. Bengül GÜNGÖRMEZ AKOSMAN Doktorant Rabia ATSAY	
Hobbes'ta Politik Alanın Belirleyicisi Olarak Korku	12
Prof. Dr. Eren RIZVANOĞLU	
İçsel Dünyadan Kamusal Alana: Politik Tutumların Psikolojik İnşası	14
Prof. Dr. Ekmel GEÇER	
Democratic Psyche in Ancient Greek and Roman Republican Thought: Between Elitist Epistocracy And Liberal-Populistic Eudaimonism	14
Prof. Dr. Mariusz TUROWSKI Prof. Dr. Funda GÜNSOY TUROWSKI	

<i>Who Gets to Stay? The Role of Information Valence in Conditional Acceptance of Immigrants in Türkiye: Evidence from a Survey Experiment</i>	18
Dr. Öğr. Üyesi Edanur ERÖZER	
Prof. Dr. Elif ERİŞEN	
<i>Imperial Psychology in the United Kingdom in the Postcolonial Period</i>	21
Arş. Gör. Dr. Aybars KARCI	
<i>Seyirci Etkisi, Sorumluluğun Yayılması ve Filistin'e Yönelik Sivil Müdahale Girişimleri: Karşılaştırmalı Bir Sosyo-psikolojik Analiz</i>	21
Dr. Öğr. Üyesi Kevser Hülya YURDAKUL	
<i>Mamdani Sosyal Psikolojinin Evrimine mi Sebep Olacak?</i>	23
Dr. Özlem ESKİL ÇİÇEK	
<i>Bilinçdışı Oy: Politik Nöropazarlama ve Demokratik İradenin Yönlendirilmesi</i>	25
Psikiyatri Uzmanı Dr. Nedim HAVLE	
<i>Nihilistik Zamanlarda Siyaset: "Hınç" ve "Öfke"nin Ontolojikleşmesi</i>	26
Dr. Hüseyin ETİL	
<i>Kimlik Siyaseti ve Şiddet Üzerine</i>	26
Doç. Dr. Feysel TAŞÇIER	
<i>Hakikat Sonrası Dönemde Kategorileşmeyi Aşmak: Paylaşılan İnsan Kimliğinin DeneySEL Olarak Test Edilmesi</i>	28
Dr. Öğr. Üyesi Veysi TANRIVERDİ	
<i>Hakikat-Ötesi Siyaset Bağlamında Siyasetin Kişiselleşmesi ve Siyasal Liderliğin Baskın Rolü</i>	30
Dr. Öğr. Üyesi Zübeyr ŞAKAR	
<i>Değerlerin İdeolojiyi Şekillendiren Gücü: Schwartz Kuramı Üzerinden Bir Analiz</i>	32
Arş. Gör. Dr. Merve BAŞARICI	
<i>Politik Psikoloji Ekseninde Siyasal Seçimler ve Seçmen Davranışları</i>	34
Dr. Hiba Nur KARADAĞ	
<i>Deepfake Devleti: Dijital Manipülasyonun Kamu Düzeni Üzerindeki Riskleri</i>	35
Prof. Dr. Hamza ATEŞ	
<i>Hakikat Sonrası Dönemi Türkiye'deki Başıboş Köpek Tartışması Üzerinden Okumak</i>	37
Dr. Öğr. Üyesi Hakan OLGUN	
<i>Kitlesel Şiddet Olaylarına Çocukluk Çağı Travmaları ve Dissosiyasyon Eksenli Bir Bakış</i>	38
Dr. Hakan KARAMAN	
<i>Political Psychology of Constitutional Reform: A Case Study of Bangladesh</i>	40
Doktorant M. M. Ashaduzzaman NOUR	
<i>Pandemi Döneminde Post-Truth Söylemlerin Kamu Yönetimi Karar Alma Süreçlerine Etkisi: Türkiye Örneği</i>	43
Dr. Öğr. Üyesi Merve DURMUŞ	

Trans-nasyonel Siyasette Kuşak Farkı: Fransa'daki Türk Gençlerinin Siyasal Katılımları	45
Dr. Ayşe Betül NUHOĞLU KORKUT	
Komplo Teorileri, Felaket Kaydırması ve Siyasal Katılım: Sosyal Medya Platformlarının Rolü	47
Dr. Hüseyin Batuhan ŞAR	
Yaşam Memnuniyeti ve Siyasal Katılım: Ampirik Bir Analiz	48
Arş. Gör. Feride Saliha TAŞPINAR	
Post-truth Çağında Adaletin Krizi: Hakikat, Meşruiyet ve Kamu Vicdanı	49
Dr. Öğr. Üyesi Özer ASLAN	
Post-kolonyal Psikoloji ve Siyasal Kimlik Arayışı: Brunei Örnek Olayı	49
Prof. Dr. Hamit ERSOY	
Hakikat sonrası Dönemde Popülizmin Yükselişinin Jungcu Psikoloji Perspektifinden Değerlendirilmesi: Türkiye Örneği	50
Prof. Dr. Ferihan POLAT	
Psikiyatri Hastaları Devletle Konuşuyor: Kurumsal Meşruiyetle Karşılaşma Anlarında Hasta Söylemleri	51
Dr. Öğr. Üyesi Büşra Nur TOPAL AKDOĞMUŞ	
Seçmen Davranışında Bilişsel Yanlılıklar: Sosyo-Psikolojik Bir Değerlendirme	53
Dr. Öğr. Üyesi Burak ÖZER	
Hakikatin İkamesi ve Dijital Haz: Post-Truth Çağında “Anlatı”nın Çöküşü ve Algoritmik Hikâyeleştirme	55
Arş. Gör. Merve BURCU	
Doktorant Rabia ATSAY	
Yapay Zekâ ve Dijital Dönüşüm Çağında Kitle Psikolojisi	57
Doktorant Sabri EFE	
Z Kuşağında Dijital Aidiyet ve Grup Baskısının Siyasal Kimlik İnşasındaki Rolü	59
Sena Eylül SANDALCI	
A Framework for Understanding Civic Engagement Development in Young People in Post-truth Era	61
Doktorant Huda M. ALMUALLİM	
Adaletin Duygusal Tiyatrosu: Ostrakismos'un Dijital Çağdaki Yankısı	63
Arş. Gör. Dr. Hamide DEĞER	
Temasın Niteliği ve Algının Dönüşümü: Türkiye’de Üniversite Öğrencilerinin Beş Farklı Göçmen ve Mülteci Grubuna Yönelik Algıları	65
Arş. Gör. İrem DERYA	
Prof. Dr. Gökçe BAYINDIR GOULARAS	
Siyasal Yeşil Aklama: Çin’in Bir Kuşak Bir Yol Projesi Örneği	67
Bahadır ÇÖMLEKÇİ	

<i>Kimlik Yorgunluğundan Manevî Bireyciliğe: Türkiye’de Post-Muhafazakârlık</i>	69
<i>Doktorant Mine MEYDANCI</i>	
<i>Tehdit, Fayda ve Normatif Yaptırım: Türkiye ve Almanya’da Ev Sahibi Toplamların Suriyeli Mültecilere Dair Tutumları</i>	71
<i>Doktorant Süleyman BAHCIVAN</i>	
<i>Görselin Reddi, Hakikatin İnşası: İsrail Kamuoyunda Alternatif Gerçekliğe İnanmanın Psikolojik Mekanizmaları</i>	73
<i>Yasemin YAVUZ</i>	
<i>İliştirilmiş Gazetecilikten İliştirilmiş Turizme: Doğu Türkistan ve Suriye Örneği Üzerinden Bağlamı Koparılmış Gerçekliğin İnşası</i>	75
<i>Mahir Bilal PİRİM</i>	
<i>Sol Popülizm: Mamdani’de Bir Halk İnşası</i>	76
<i>Mesut ŞİMŞEK</i>	
<i>Kent Yoksulluğunun Kültürel Temsilde Romantize Edilmesi ve Simgesel Şiddet: “Varoş Romantizmi” Üzerine İnceleme</i>	78
<i>Ayşegül YILDIZ</i>	
<i>Arjantin’de Devlet Şiddetinin Kolektif Travması ve Siyasal Davranışların Psikolojik Temelleri</i>	80
<i>Melih NOHUT</i>	

Sunuş

İstanbul Medeniyet Üniversitesi ve Politik Psikoloji Dergisi iş birliğiyle düzenlenen III. Politik Psikoloji Sempozyumu 17 Aralık 2025 tarihinde İstanbul Medeniyet Üniversitesi merkez kütüphanesinde gerçekleşti. “Hakikat Sonrası Dönemde Siyasetin Psikolojisi” temasıyla gerçekleştirilen sempozyum akademisyenler, araştırmacılar ve öğrenciler tarafından yoğun ilgi gördü.

Sempozyumda siyasi algı, nöropolitika, kimlik siyaseti, kitle psikolojisi ve dijitalleşme gibi pek çok konu, alanında uzman konuşmacılar tarafından ele alındı. Hakikat sonrası dönemin farklı boyutlarıyla ele alındığı 11 oturumda toplam 47 sunum yapıldı.

Bu kitap, sempozyumda sunum yapan katılımcıların bildiri özetlerinden oluşmaktadır. Özetler sempozyum programına göre sıralanmıştır. Bildirileriyle sempozyuma katkıda bulunan bütün katılımcılara teşekkür ederiz

III. Politik Psikoloji Sempozyumu Düzenleme Kurulu

Post-Truth Bağlamında Erken Cumhuriyet Tarihinin Yeniden Kurgulanışı: Sosyal Temsiller, Söylem ve Tartışmalar

Prof. Dr. Hadiye YILMAZ ODABAŞI¹

Dr. Öğr. Üyesi Ayça Ferda KANSU²

Bu çalışma, erken Cumhuriyet tarihinin post-truth (hakikat sonrası) bağlamında nasıl yeniden inşa edildiğini, sosyal temsiller ve söylemler üzerinden incelemeyi amaçlamaktadır. Araştırmanın örneklemini Kadir Mısıroğlu'nun Lozan: Zafer mi Hezimet mi? (1965) adlı eserinin önsöz ve giriş bölümleri oluşturmaktadır. Çalışma, resmî tarih anlatısını çözümlemeyi değil post-truth temelli karşı-söylemin nasıl kurulduğunu ve meşrulaştırıldığını analiz etmeyi hedeflemektedir. Bu nedenle yerleşik/kurucu söylem ile karşılaştırma yapılmamıştır. Yöntem olarak nitel tematik söylem analizi ile yorumlayıcı sosyal temsil çözümlemesi kullanılmıştır.

Bulgular, Lozan Antlaşması'nın tarihsel ve diplomatik bir belge olmaktan çıkarılarak yoğun duygusal çağrışımlar, ahlaki yargılar ve kimlik temelli anlatılar aracılığıyla yeniden anlamlandırıldığını göstermektedir. Metinde olgusal gerçekliğin yerini duygusal hakikatin aldığı; seçici tarih yazımı, komplo çerçevelemeleri, resmî tarihin toptan gayri meşrulaştırılması ve “biz–onlar” dikotomisi gibi post-truth göstergelerin sistematik biçimde kullanıldığı tespit edilmiştir. Duygu frekans analizi, olumsuz duyguların Lozan ve erken Cumhuriyet'e, olumlu duyguların ise Millî Mücadele ve öncesine yoğunlaştığını göstermektedir. Öte yandan Kıbrıs ve Adalar meselesi gibi çeşitli siyasi hadiseler Lozan'a bağlanmaktadır ki bu durum da tek nedenli bir tarih anlatısını beslemektedir.

Sosyal temsil çözümlemesi, Lozan'ın “travmatik düğüm”, Batı'nın “ötekileştirilmiş fail”, Türk milletinin ise “İslâmî kimliği zedelenmiş mağdur özne” olarak yeniden üretildiğini göstermektedir. Sonuç olarak çalışma, Lozan'ın post-truth bağlamında tarihsel gerçekliğin değil, duygusal iknanın ve ideolojik aidiyetin taşıyıcısı hâline getirildiğini; bu yeniden inşanın güncel siyasal ve kültürel kutuplaşmayı besleyen güçlü bir anlatı işlevi gördüğünü ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: Lozan Anlaşması, Sosyal Temsil, Erken Cumhuriyet Tarihi

¹ Üsküdar Üniversitesi

² İstanbul Aydın Üniversitesi

Reconstruction of Early Republican History in the Post-Truth Era: Social Representations, Discourse, and Debates

This study aims to examine how Early Republican history is reconstructed within a post-truth context through social representations and discourses. The research sample consists of the preface and introduction sections of Kadir Mısıroğlu's work titled *Lozan: Zafer mi Hezimet mi?* (1965). The study aims not to analyze the official historical narrative but to analyze how a post-truth-based counter-discourse is constructed and legitimized. Therefore, no comparison was made with the established/founding discourse. Qualitative thematic discourse analysis and interpretive social representation analysis were employed as the research methods.

Findings indicate that the Treaty of Lausanne is decontextualized from being a historical and diplomatic document and is instead re-signified through intense emotional connotations, moral judgments, and identity-based narratives. It was observed that emotional truth replaces factual reality in the text; post-truth indicators—such as selective historiography, conspiracy framing, the wholesale delegitimization of official history, and the "us–them" dichotomy—are systematically utilized. Sentiment frequency analysis shows that negative emotions are concentrated on Lausanne and the Early Republic, while positive emotions are focused on the War of Independence and the preceding period. Furthermore, various political events, such as the Cyprus and the Islands issues, are linked to Lausanne, which in turn feeds a mono-causal historical narrative.

Social representation analysis demonstrates that Lausanne is reproduced as a "traumatic knot," the West as an "othered perpetrator," and the Turkish nation as a "victim subject whose Islamic identity has been damaged." In conclusion, the study reveals that within a post-truth context, Lausanne has been transformed into a vehicle for emotional persuasion and ideological belonging rather than historical reality; this reconstruction serves as a powerful narrative function that fuels contemporary political and cultural polarization.

Keywords: Treaty of Lausanne, Social Representations, Early Republican History

Hakikat Sonrası Çağın Otoriter Kıskaçında Popülizm ve Trump Dönemi ABD'si

Doç. Dr. Helin Sarı ERTEM¹

Bu çalışmanın temel amacı, hakikât sonrası (post-truth) çağda Trump dönemi ABD'sini, popülist siyaset anlayışı, ötekileştirici baskın anlatılar ve otoriterleşme bağlamında analiz etmektir. Demokrasilerin en sağlam temeli hakikâttir. H. Arendt (1951), “totaliter rejimler için ideal kişinin gerçekle hayal, doğruyla yanlış arasındaki ayrımı artık önemsemeyen kişi” olduğunu ileri sürer. İçinde bulunduğumuz çağ, 20. Yüzyıl'dakinden büyük ölçüde farklı olsa da, gerçeğin algılanış ve yaşanış tarzı bağlamında tehlikeli bir propaganda savaşının devam ettiğini; dünyanın hızlı bir otoriterleşme dalgası içine girdiğini söylemek mümkündür. Hakikât sonrası çağda elimizde birden fazla “gerçeklik” yer almakta ve bunların hangisine tutunacağımız daha çok duygularımız ve inanmaya ihtiyaç duyduğumuz hikâyeyle ilgili olmaktadır. Bilgiye dayalı gerçeğin önemini hızla yitirmeye başlaması; dünya genelinde popülist siyaset tarzının güçlenmesini; ayrıca başta üniversiteler olmak üzere geleneksel eğitim kurumları ile bilimsel düşünceye olan inancın sorgulanmasını da beraberinde getirmektedir. M. Kakutani'nin (2018) öne sürdüğü üzere, veriye dayalı, nesnel ve kanıtlanabilir hakikât artık ölüdür. Bu durumun en iyi örneklerinden biri, bu çalışmanın vaka analizini oluşturan Trump dönemi ABD'sidir. Trump için yalan söylemek, iç ya da dış politika fark etmeksizin, sıradan bir davranış biçimidir. Washington Post gazetesinin verilerine göre, Trump iktidara ilk kez geldiği 2017 yılında Amerikan toplumuna en az 2140 kez yanlış ya da yanıltıcı bilgi verdi. Demokratik kurumları her fırsatta eleştirdi ve itibarsızlaştırmaya çalıştı. Popülist siyasetin bir gereği olarak, zihinlerde geleneksel bir yönetici elit imgesi yaratarak, bu kesimleri ötekileştirdi. “Amerika'yı gerçek sahiplerine geri vereceği” vaadiyle galeyana getirdiği kitleler, 6 Ocak 2021'de Amerikan Kongresi'ni bastı ve dünyaya kafa tutan liberal Amerikan imgesini yerle bir etti. Bu çalışmada farklı verilerle ortaya konulacağı üzere, manipülasyon ya da dezenformasyon; bugün Batı'nın artık sadece Rusya, Çin ya da Kuzey Kore'ye atfedebileceği bir durum olmaktan çıktı. Sonuçta Trump ABD'si, yukarıda adı geçen Rusya ve Çin gibi, “keskin güç” (sharp power) olarak anılmak için fazlasıyla malzeme biriktirmiş durumdadır. Hızla dejenere olan siyaset ortamında “Gerçek tek midir? Yoksa alternatif gerçekler mümkün müdür?” tartışmasını yapmak ise ABD ve ötesindeki çok sayıda kişi için başlıbaşına bir ontolojik güvenlik meselesi haline gelmektedir.

Anahtar Kelimeler: Post-truth, hakikât sonrası, otoriterleşme, popülizm, ABD, Trump.

¹ İstanbul Medeniyet Üniversitesi

Under the Authoritarian Pressure of the Post-Truth Era: Populism And Trump's U.S.

The primary aim of this study is to analyse the United States (U.S.) during the Trump administration in the post-truth era, focusing on populist political understanding, the dominant narratives of othering, and authoritarianism. The most fundamental pillar of democracies is truth. H. Arendt (1951) suggests that the ideal individual for totalitarian regimes is one who no longer cares about the distinction between reality and fantasy, truth and falsehood. Although the era we are in differs considerably from the 20th century, it can be argued that a dangerous propaganda war persists over how truth is perceived and experienced, and that the world is entering a rapid wave of authoritarianism. In the post-truth era, we have multiple 'realities' at our disposal, and which one we cling to is more related to our emotions and the story we need to believe in. The rapid decline in the significance of fact-based truth has led to the rise of populist politics worldwide and to questioning belief in scientific thinking, particularly in traditional educational institutions such as universities. As M. Kakutani (2018) argues, data-driven, objective, and verifiable truth is already dead. One of the most illustrative examples of this situation is the U.S. during the Trump era, which serves as the case study for this work. For Trump, lying, whether in domestic or foreign policy, is ordinary behaviour. According to data from The Washington Post, in 2017, the first year he came to power, Trump provided the American public with at least 2,140 false or misleading statements. He criticized democratic institutions at every opportunity and sought to discredit them. As a requirement of populist politics, he created an image of a traditional ruling elite in people's minds, thereby marginalizing these groups. The crowds he incited with the promise of 'returning America to its rightful owners' stormed the U.S. Congress on January 6, 2021, shattering the image of a liberal America that challenged the world. As this study clearly demonstrates, manipulation or disinformation is no longer solely attributable to Russia, China, or North Korea in the West today. After all, Trump's America, like Russia and China mentioned above, has gathered sufficient material to be described as "sharp power." Engaging in the debate "Is there only one truth? Or are alternative truths possible?" within a rapidly deteriorating political environment is increasingly becoming, in itself, a matter of ontological security for many people in the U.S. and beyond.

Keywords: Post-truth, authoritarianism, populism, USA, Trump.

Türk Siyasal Hayatındaki Dönüşümleri Meta-Truth Üzerinden Okumak

Dr. Öğr. Üyesi Didem GEYLANI¹

Modernizmin ortaya koymuş olduğu akılcı, mutlak, bilimsel dünya algısı insanı ve bireyi de aynı kapsamda anlamlandırmaya çalışmıştır. Ancak tarihsel süreç içinde modern bilimin özellikle insan ve toplum konusunda yaşadığı yetersizlik derin reaksiyonlara yol açmıştır. Bu reaksiyonların en genel ifadesi olarak da post modernizm yaklaşımı ortaya çıkmıştır. Modernitenin yaratmış olduğu katı, akılcı ve objektif hakikat kurgusuna duyulan tepki sonucunda ortaya çıkan ve daha çok 21. yüzyılda belirginleşen post modernizm, geniş bir şüphecilik, öznelcilik veya rölativizmle karakterize edilen bir harekettir. Post modernizmin sunmuş olduğu parçalı, öznel hakikat kurgusunun oluşturduğu hayal kırıklığı beraberinde yeni reaksiyonlar yaratmıştır. Bu reaksiyonlar içinde en belirgin olanlardan biri meta modern yaklaşımdır. "Meta-" öneki, yansıtıcı bir duruşa veya tekrarlanan düşüncelere değil, Platon'un zıt kutuplar arasında (meta) ve ötesinde (meta) bir hareketi ifade eden metaksis kavramına atıfta bulunur. Vermeulen ve van den Akker (2010), metamodernizmi, "iki zıt kutup arasında salınan bir sarkaç gibi" modernizm ve postmodernizm arasında salınan bir "duygu yapısı" olarak tanımlar. Metamodernizm, postmodernist düşünceye özgü şüpheciliğe son verilen aşamadır; modernite ile postmodernizmin ve postmodernizmin kendi içinde uzlaşmasını ve barışmasını önerir. Meta modern, eleştiri ve sorunlaştırmanın değil, toplumsal sorunlara çözüm bulmak için yapıcı çabanın anahtar olduğu aşamadır. Bu aynı zamanda reel siyaset ile normatif siyaset arasında kurulan bir bağıdır. Türkiye'nin özellikle son 25 yıllık siyasi tarihi bu çerçevede değerlendirilebilir. Çalışmada Türk siyasal hayatı, meta truth yaklaşımı bağlamında ele alınmıştır. Türkiye'de iktidardaki siyasal hareketin dayanmış olduğu hakikat anlayışı, hedeflemiş olduğu kalkınmacı model ile ona karşı geliştirilen ve daha çok duygu üzerinde yaratılan muhalefet bir bakıma meta modernin kullanmış olduğu sarkaç metaforuyla daha iyi anlaşılabilir.

Anahtar Kelimeler: Modernizm, Postmodernizm, Metamodernizm, Post Truth, Meta Truth

¹ İstanbul Medeniyet Üniversitesi

Reading the Transformations in Turkish Political Life Through Meta Truth

The rational, absolute, scientific worldview presented by modernism has attempted to interpret humanity and the individual within the same framework. However, the inadequacies experienced by modern science, particularly in relation to humanity and society, have led to profound reactions throughout history. The most general expression of these reactions has been the emergence of the postmodernist approach. Postmodernism, which emerged as a reaction to the rigid, rational, and objective construct of truth created by modernism and became more pronounced in the 21st century, is a movement characterized by widespread skepticism, subjectivism, or relativism. The disappointment created by the fragmented, subjective construct of truth presented by postmodernism has given rise to new reactions. One of the most prominent of these reactions is the meta-modern approach. The prefix “meta-” refers not to a reflective stance or repeated thoughts, but to Plato's concept of metaxis, which expresses a movement between (meta) and beyond (meta) opposing poles. Vermeulen and van den Akker (2010) define metamodernism as an “emotional structure” that swings between modernism and postmodernism, “like a pendulum swinging between two opposite poles.” Metamodernism is the stage that puts an end to the skepticism characteristic of postmodernist thought; it proposes a reconciliation and peace between modernity and postmodernism, and within postmodernism itself. The meta-modern stage is one where constructive effort to find solutions to social problems is key, rather than criticism and problematization. This is also a link established between real politics and normative politics. Türkiye's political history, particularly over the last 25 years, can be evaluated within this framework. This study examines Turkish political life in the context of the meta truth approach. The understanding of truth upon which the political movement in power in Türkiye is based, the developmental model it aims for, and the opposition developed against it, which is largely based on emotion, can be better understood through the pendulum metaphor used by metamodernism.

Keywords: Modernism, Postmodernism, Metamodernism, Post-Truth, Meta-Truth

İttihatçılık Yeniden? Türkiye’de Enver Paşa Algısı Üzerine Ampirik bir İnceleme

Dr. Faruk AKSOY¹

Son dönemde, YouTube, Twitch, Kick ve TikTok gibi platformlarda Enver Paşa anlatıları ve tartışmaları, düzenlenmiş kısa videolar ve başka formatta çeşitli içerikler, hatırı sayılır bir kitle tarafından takip edilip; önemli bir düzeyde etkileşim almaktadır. Bu çalışmada, sosyal medya platformlarında Osmanlı ve Türkiye siyasetindeki rolü sıkça tartışılmaya başlanan Enver Paşa’nın genç kuşakların ve genel olarak Türk toplumunun algısında nasıl bir yer işgal ettiği araştırılmaktadır.

Enver Paşa algısı bağlamında, özellikle genç kuşakların hem güncel siyasete hem de yapısal toplumsal çatlaklara göre kendilerini nasıl konumlandıkları incelenmektedir. Kasım 2025 tarihinde yapılmış bir orijinal anketin verileri kullanılarak, Enver Paşa’ya kendini yakın hissetmenin hangi demografik özellikler, sosyal ve siyasal tutum ve tercihler ile bağlantılı ve ilintili olduğu araştırılmaktadır. Bunun yanında, kişilik özellikleri gibi bilişsel özelliklerin ve kutuplaşmanın etkileri de incelenmektedir.

Enver Paşa’ya kendini yakın hissetmenin amilleri ve sonuçları üzerine yapılan istatistiksel incelemeler ışığında, özellikle gençlerin bir bölümünün siyasal kimliklerinin inşasında Enver Paşa tahayyülünün oynadığı önemli rol tartışılmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Enver Paşa, Türkiye Siyaseti, siyasal tutumlar, kimlik inşası

¹ Bilkent Üniversitesi, faruk.aksoy@bilkent.edu.tr

“Progress and Union” Once Again? An Empirical Study on Perceptions of Enver Pasha in Türkiye

In recent times, narratives and debates about Enver Pasha—along with edited short videos and various other formats of content—have been widely followed on platforms such as YouTube, Twitch, Kick, and TikTok, receiving significant levels of engagement. This study investigates the place Enver Pasha occupies in the perceptions of younger generations and, more broadly, Turkish society, as his role in Ottoman and Turkish politics has increasingly become a subject of discussion on social media platforms.

In the context of perceptions of Enver Pasha, the study examines how especially younger generations position themselves in relation to both contemporary politics and structural social cleavages. Using data from an original survey conducted in November 2025, the research explores which demographic characteristics, social and political attitudes, and preferences are associated with feeling a sense of affinity toward Enver Pasha. In addition, the effects of cognitive traits such as personality characteristics and political polarization are analyzed.

Based on statistical analyses of the factors and consequences of feeling close to Enver Pasha, the study discusses the significant role that the imagination or portrayal of Enver Pasha plays in shaping the political identities of a segment of young people.

Keywords: Enver Pasha, Turkish politics, political attitudes, identity formation

Hakikat Sonrası Dönemde Akıl ve Duygu Geriliminde Epistemolojik Kriz

Prof. Dr. Yaylagül CERAN KARATAŞ¹

Hakikat sonrası dönemde siyaset duyguların hızlandığı, verinin araçsallaştığı, benliğin ve kimliğin dağıldığı, biyopolitikanın sert tanımlarının kırıldığı bir biyo-psikopolitik düzlemde yön bulmaya çalışıyor. Dönemin politik psikolojisi, sadece yanlış bilginin yayılmasından ibaret değildir. Daha derinde, insanlığın küresel ekoloji ve yeni nesil teknolojiler karşısındaki yerini yeniden tanımlama mücadelesinin yarattığı bir varoluşsal kaygı ve epistemolojik krizdir. Posthümanizm ve ekofeminizm, bu krizi anlamak ve insanı merkezden alarak geniş bir ilişkiler ağına yerleştiren, duyguların sömürsünü bakım-özen ve değer ilişkisinde yeniden tasvir eden "sürdürülebilir" ve etik bir politik psikolojinin temellerini atmak için yeni bir metafizik perspektif sunar. Bu çalışmada hakikat sonrası dönemde politik psikolojide aydınlanmacı hümanizmin akıl-duygu geriliminde yarattığı epistemolojik soykırım posthümanizm ve ekofeminizm bağlamında tartışmaya açılacaktır.

Hakikat sonrası dönem, duyguların rasyonalite karşısında "zaferini" ilan ediyor gibi görünse de, aslında bu, Batılı ataerkil düşüncenin "akıla karşı duygu" ikiliğinin, epistemolojik soykırımının köklerinin bir uzantısıdır. Hakikat sonrası politikada, korku ve öfke gibi duygular istismar edilerek bir "duygu popülizmi" yaratılır. Ekofeminizm ve posthümanizm, bu akıl-duygu ikiliğini reddederek hakikat sonrası politikanın duyguları korku, öfke, nostalji bağlamında manipüle etmesine, sömürmesine ve bir araç haline getirmesine karşı çıkar. Duyguları şefkat, merhamet, empati ve bağlanma açısından ilişkisel bir etiğin temeli olarak alır ve duyguların sömürülmesine karşı onları benimser ve politik eylemin temeline yerleştirerek akıl-duygu diyalektiğini kurmaya çalışır ve bakım gibi değerleri merkeze alan bir politik psikoloji önerir.

Hakikat sonrası dönemde iklim değişikliğinin, çevre sorunlarının, savaşların ve soykırımların neden olduğu göçün inkarı, sadece çıkar çatışması değil, aynı zamanda derin bir psikolojik inkardır. İnsan-merkezli dünya görüşünün yarattığı varoluşsal bir tehditle yüzleşmekten kaçınmanın bir yoludur. Posthümanizm, insanı doğanın efendisi değil, bir parçası olarak konumlandırarak bu psikolojik bariyeri aşmaya çalışır. Aynı şekilde, yapay zekanın yükselişi karşısında duyulan korku ve heyecan, "insanın özel statüsü"nün sorgulanmasından kaynaklanan bir politik psikoloji yaratır. Burada posthümanizm "hakikat" sadece insanların inşa ettiği bir şey değil, insan-olmayan varlıkların da -hayvanların, ekosistemlerin ve dahi algoritmaların- dahil olduğu bir ilişkiler ağından oluşuyor yargısı aydınlanmacı hümanizmin hakikat ve hakikat sonrası kavramlarıyla epistemik soykırımını aşarak ederek epistemolojik krizi pekiştirir.

Anahtar Kelimeler: Posthümanizm, epistemik soykırım, duyguların sömürsü, dualite

¹ İstanbul Medeniyet Üniversitesi, yaylagul.ceran@medeniyet.edu.tr

The Epistemological Crisis in the Tension Between Reason and Emotion in the Post-Truth Era

In the post-truth era, politics is struggling to find its bearings on a bio-psychopolitical terrain where emotions are intensified, data is instrumentalized, the self and identity are fragmented, and the rigid boundaries of biopolitics are breaking down. The political psychology of this era is not merely defined by the spread of misinformation; at a deeper level, it reflects an existential anxiety and an epistemological crisis born from humanity's struggle to redefine its place amid global ecological challenges and emerging technologies.

Posthumanism and ecofeminism offer new metaphysical frameworks for understanding this crisis and for laying the groundwork of a *sustainable* and ethical political psychology—one that situates humans within a vast network of relations and reimagines the exploitation of emotions through the lens of care and value. This study will explore the *epistemological genocide* wrought by Enlightenment humanism in the enduring tension between reason and emotion in political psychology within the post-truth context, drawing upon posthumanist and ecofeminist perspectives.

Although the post-truth condition seems to mark the “triumph” of emotion over rationality, it in fact extends the epistemic genocide of the Western patriarchal dichotomy of *reason versus emotion*. In post-truth politics, emotions such as fear and anger are weaponized to generate *emotional populism*. Posthumanism and ecofeminism both reject this binary and resist the manipulation, exploitation, and instrumentalization of emotions in the service of fear, anger, and nostalgia. Instead, they reframe emotions as the basis for a relational ethics grounded in compassion, empathy, mercy, and attachment—placing them at the core of political action, rebuilding a dialectic between reason and emotion, and envisioning a political psychology rooted in care.

In this era, the denial of climate change, environmental destruction, wars, and genocides leading to mass migration reveals more than competing interests—it exposes a profound psychological denial. It is a refusal to confront the existential threat born from a human-centered worldview. Posthumanism seeks to transcend this psychological barrier by repositioning humans not as masters of nature, but as integral parts of it. Similarly, the ambivalence—both fear and fascination—surrounding artificial intelligence reveals a political psychology shaped by the questioning of humanity's “special status.” Here, posthumanism deepens the epistemological crisis by showing that *truth* is not solely a human construction but a web of relations encompassing nonhuman entities—animals, ecosystems, and algorithms alike.

Keywords: Posthumanism, epistemic genocide, exploitation of emotions, dualism

Hakikat Sonrası Çağda Doğruluk ve Gerçekliğe Ne oldu? Epistemik Bir Direniş Olarak Teyit Mekanizmaları

*Prof. Dr. Bengül GÜNGÖRMEZ AKOSMAN*¹

*Doktorant Rabia ATSAY*²

Elinizdeki çalışmada hakikat sonrası çağda ‘hakikat’ kavramının ve ona dair algıların teknolojinin ilerlemesi, dijital iletişim aygıtlarının yaygınlaşması, yapay zekâ araçlarının hayatımıza hızla girişi ve dünya çapında kültürel etkileşim gibi faktörler karşısında nasıl dönüştüğü ve değiştiği sosyolojik açıdan ve siyaset psikolojisi kapsamında ele alınmaktadır. Hem klasik düşüncenin hem de modern düşüncenin başlıca kavramlarından biri olarak hakikat, başka pek çok düşünür gibi eleştirel teorisyen M. Horkheimer tarafından da önceden epistemolojik(doğruluk) ve ontolojik(gerçeklik) boyutlarıyla ele alınmıştı. O, yaptığı ayrımla doğruluğu (truth) bilginin epistemolojik geçerliliğine bağlarken, gerçekliği (reality) varlığın ontolojik temellerine dayandırmaktaydı. Bu ayrım, hakikat kavramını hem bilme-kavrama olarak hem de toplumsal bir yaratım olarak anlamak açısından önemli bir kavramsal zemin sunmaktadır. Bununla birlikte hakikat kavramı teknolojik gelişmeler ve dijitalleşme ile düşünürler tarafından yeniden ele alınmakta ve hakikat sonrası, hakikat ötesi ya da hakikatimsi gibi adlandırmalarla yeniden kavramsallaştırılmaktadır. Bu türden kavramsallaştırmalar ilk olarak S. Fuller tarafından sinema iletişim alanında kullanılmıştır. Ancak 2016 yılında Trump’ın ABD başkanlık seçimlerini kazanmasıyla birlikte bu türden kullanımların politikaya da teşmil edildiğini görürüz. Sosyolojik ve politik boyutlarıyla yalanlar (kısmi, alternatif doğrular), kimi zaman da kişisel düşünceler ve duygular gerçeklik ve doğruluğun kolayca yerini almaktadır artık. Konuyu teferruatlı bir şekilde ele alan R. Keyes ‘e göre bu dönem sadece politik değil, aynı zamanda etik bir krizin de yaşandığı bir çağdır. Keyes’in ifade ettiği üzere “palavracı üniversite profesörleri, uydurukçu gazeteciler, sorunları kaçamak cevaplarla geçiştiren piskoposlar, muhasebe kayıtlarıyla oynayan yöneticiler ve onların arkadaşları yaratıcı muhasebeciler... Bunlar daha büyük bir fenomenin, yalancılığın rutinleşmesinin en görünür yüzleridir.” Daha ötede gündelik dilde ifade edilen yalanlar küresel düzlemde ifade edilmeye başlanmıştır. Yani modern toplumda yalan, toplumsal etkileşimin bir parçası haline gelirken, dürüstlük, yerini sistematik manipülasyona bırakmıştır. Böylece hakikat, artık bir değer değil, müzakere edilebilir bir anlatı konumuna indirgenmiştir. Elinizdeki metinde hakikat kavramının hakikat sonrası çağdaki dönüşümü yukarıda ifade edilen görüşler çerçevesinde ele alınacağı gibi, L. McIntyre’in hakikat sonrası çağı bilimin epistemik otoritesinin zayıflaması, uzmanlığın itibarsızlaşması ve bireysel kanaatlerin nesnel bilgiyle eşdeğer görülmesi kapsamındaki değerlendirmelerine de değinilecektir. McIntyre’a göre bu durum, yalnızca bilgi üretiminde değil, gerçekliğin toplumsal inşası üzerine olan fikir birliğinin çözülmesine yol açmaktadır. Epistemolojik ve ontolojik bir kriz çağı olarak hakikat sonrası çağda bilginin doğruluğu ve olayın gerçekliği konusunda teyit mekanizmaları önemli bir işleve sahiptir.

¹ Bursa Uludağ Üniversitesi, bgungormez@uludag.edu.tr

² Bursa Uludağ Üniversitesi

Çalışmada, ayrıca söz konusu epistemolojik dönüşümün merkezinde yer alan teyit mekanizmalarının (teyit.org, yalansavar.org, politifact, afp gibi) Foucault, Habermas gibi düşünürlere referansla teorik bir düzlemde tartışılması da amaçlanmaktadır. Bu kontekstte Foucault'nun bilgi-iktidar arasında kurduğu ilişki ile bilginin nasıl üretildiği, yayıldığı, tüketildiği ve kontrol edildiğine dair düşünceleri ile Habermas'ın kamusal alan teorisinden istifade edilerek epistemik bir direniş olarak teyit aygıtlarının önemine ve işlevine dair bir okuma yapılmaktadır.

Anahtar Kelimeler: *Hakikat-sonrası, teyit mekanizmaları, doğruluk, gerçeklik, kriz*

What Happened to Truth and Reality in the Post-Truth Era? Verification Mechanisms as Epistemic Resistance

This study examines how the concept of ‘truth’ and perceptions of ‘truth’ have evolved and changed in the post-truth era considering factors such as technological advances, the proliferation of digital communication devices, the rapid introduction of artificial intelligence tools into our lives, and global cultural interaction, from a sociological perspective and within the scope of political psychology. Being one of the main concepts of both classical and modern thought, truth had already been addressed by critical theorist M. Horkheimer, like many other thinkers, in terms of its epistemological (truth) and ontological (reality) dimensions. He distinguished truth as the epistemological validity of knowledge, while he based reality on the ontological foundations of existence. This distinction provides an important conceptual basis for understanding the concept of truth both as knowing understanding and as a social creation. Nevertheless, the concept of truth is being re-approached by thinkers considering technological developments and digitalization, and is being re-conceptualized with terms such as post-truth, beyond truth, or truth-like. Such conceptualizations were first used by S. Fuller in the field of cinema communication. However, with Trump's victory in the 2016 US presidential election, we see that such uses have also been extended to politics. Sociological and political dimensions of lies (partial, alternative truths), sometimes even personal thoughts and feelings, now easily substitute for reality and truth. According to R. Keyes, who addresses the subject in depth, this epoch is not only a political crisis but also an era of ethical crisis. As Keyes puts it, “blustering university professors, faking journalists, bishops who dodge problems with evasive answers, managers who manipulate accounting records, and their friends, the creative accountants... These are the most visible faces of a larger phenomenon, the normalization of lying.” Further, lies expressed in everyday language have begun to be expressed on a globalized level. Thus, in modern society, while lying has become part of social interaction, honesty has given over to systematic manipulation. Consequently, truth is no longer a value but has been downgraded to a negotiable narrative. The paper will not only discuss the transformation of the concept of truth in the post-truth era within the framework of the views expressed above, but will also address L. McIntyre's assessments of the post-truth era in terms of the weakening of science's epistemic authority, the discrediting of expertise, and the perception of individual opinions as equivalent to what is objectively known. According to McIntyre, this situation leads not only to the breakdown of consensus on the production of knowledge but also on the social construction of reality. In the post-truth era, an age of epistemological and ontological crisis, verification mechanisms play an important role in confirming the truthfulness of information and the reality of events. The study also aims to discuss the verification mechanisms (teyit.org, yalansavar.org, politifact, afp, etc.) at the center of this epistemological transformation on a theoretical level, with reference to thinkers such as Foucault and Habermas. In this context, drawing on Foucault's relationship between knowledge and power and his thoughts on how knowledge is produced, disseminated, consumed, and controlled, as well as Habermas's theory of the public sphere, the study examines the significance and function of verification devices as an epistemic resistance.

Keywords: Post-truth, verification mechanisms, truthfulness, reality, crisis

Hobbes'ta Politik Alanın Belirleyicisi Olarak Korku

Prof. Dr Eren RIZVANOĞLU¹

Siyaset felsefesinde toplumsal sözleşmecî kuramcılar içerisinde yer alan Hobbes, devlete adeta zor durumlarda sarılacak en son araç olarak mecburi bir kurtarıcı rol biçer. Öyle ki Hobbes'un politik psikoloji açısından bu bağlamda temel savı, rasyonel olarak işleyen bireysel korkunun, devleti de içeren siyasal otoritenin temel kaynağı olduğudur. Bu korku sayesinde bireyler özgürlüklerinden feragat eder ve bir egemenin kuralına boyun eğer. Bu korkunun temelinde ilkin insanların nedenini açıklayamadıkları olaylara karşı duyduğu korku yer alır. İnsanın doğasında yer alan bu özsel korku duygusu, insanların arzu ettikleri şeyleri elde etme uğruna giriştikleri mücadelede kendi varlıklarını sürdürmek konusundaki korkuya evrilir. Bu güvensizlik ve tekinsizlik hali, Hobbes açısından insanın doğasında yer alan üç temel kavga nedenindendir biridir. Herkesin herkese karşı savaşının olduğu, devlet otoritesin olmadığı, doğal durumda ise bu güvensizlik hali en egemen duygudur. Hobbes bu duygusu şiddetli ölüm korkusu olarak adlandırır. Bu anlamda bireylerin, toplumsal alanda başkalarıyla ilişkilerinde koşullayan kendini koruma güdüsü Hobbes açısından burada temel önem teşkil eder. Bireyler, doğa durumunun güvensizliğinden kurtulmak birtakım sözleşmeler yaparak egemen bir güce kendi iradelerini teslim ederler. Sonuçta, siyasal düzen, bireysel korkuyu ortadan kaldıran ve yerine daha büyük ve kolektif korkuyu koyarak hem toplumsal barışı hem de güvenliği kalıcı kılan bir mekanizmadır.

Anahtar Kelimeler: Hobbes, Korku, Doğa Durumu, Sözleşme

¹ İzmir Demokrasi Üniversitesi, eren.rizvanoglu@idu.edu.tr

Fear as the Determinant of the Political Sphere in Hobbes

Hobbes, who is among the social contract theorists in political philosophy, assigns the state the role of a mandatory savior, as if it were the last resort in difficult situations. Indeed, Hobbes's fundamental argument in this context, from a political psychology perspective, is that rationally functioning individual fear is the primary source of political authority, including the state. Through this fear, individuals relinquish their freedoms and submit to the rule of a sovereign. At the root of this fear lies the fear people feel towards events they cannot explain. This essential feeling of fear inherent in human nature evolves into a fear of sustaining one's own existence in the struggle to obtain the things people desire. This state of insecurity and unease is, for Hobbes, one of the three fundamental causes of conflict inherent in human nature. In the state of nature, where everyone is at war with everyone else and there is no state authority, this state of insecurity is the most dominant emotion. Hobbes calls this emotion an intense fear of death. In this sense, the instinct of self-preservation that conditions individuals' relationships with others in the social sphere is of fundamental importance to Hobbes. Individuals, seeking to escape the insecurity of the state of nature, enter into certain agreements and surrender their will to a sovereign power. Ultimately, the political order is a mechanism that eliminates individual fear and replaces it with a greater, collective fear, thereby ensuring both social peace and security.

Keywords: Hobbes, Fear, State of Nature, Contract

İçsel Dünyadan Kamusal Alana: Politik Tutumların Psikolojik İnşası

Prof. Dr. Ekmel GEÇER¹

Bu çalışma, bireylerin politik düşünce, tutum ve davranışlarının yalnızca ideolojik veya rasyonel tercihlerle değil; aynı zamanda derin psikolojik süreçlerle şekillendiğini ortaya koymayı amaçlamaktadır. Sosyal psikoloji ile bireysel psikolojiyi birleştiren bu çerçeve, politik yönelimlerin hem bilişsel hem duygusal hem de kültürel kökenlerini anlamayı hedefler.

Politik karar verme süreçlerinde bireyler, çoğu zaman kendi inançlarıyla çelişen bilgilere karşı savunmacı tepkiler verir. Bu savunmacı yapı, kişinin kendi benlik bütünlüğünü ve politik kimliğini koruma eğilimiyle ilişkilidir. İnsanlar sahip oldukları dünya görüşüyle uyumsuz verileri görmezden gelmeye meyillidir; buna karşılık kendi konumlarını destekleyen bilgileri daha kolay kabul ederler. Bu durum, bilişsel yükü azaltmak ve ruhsal dengeyi korumak için tercih edilen doğal bir işlemdir. Böylece politik kutuplaşma rasyonel bir tartışmadan çok, kişinin kendi zihinsel uyumunu sürdürme çabasına dönüşür.

Duygusal düzeyde, tehdit algısı yükseldiğinde bireylerin çevrelerindeki güçlü figürlere, keskin çözümlere veya koruyucu söylemlere yönelme eğilimi artar. Toplumsal krizler, belirsizlikler ve ölümle ilgili hatırlatmalar, insanların kendilerini güvende hissettikleri gruplara daha da sıkı bağlanmalarına yol açar. Bu dönemlerde duygular hızla yayılır; özellikle korku, öfke ve endişe toplumsal iklimi belirleyen ana unsurlara dönüşür. Bu duygusal yayılım, politik tercihler üzerinde düşündüğümüzden çok daha güçlü bir etkiye sahiptir. Ancak tarihsel ve kültürel arka plan da politik düşüncenin biçimlenmesinde belirleyici bir rol oynar. Toplamların geçmişte yaşadığı kırılmalar, kolektif acılar, başarı hikâyeleri veya mitolojik anlatılar, güncel siyasal tartışmalarda yeniden canlandırılarak güçlü sembollere dönüşebilir. Bu semboller, bireyin aidiyet duygusunu pekiştirdiği gibi, karşıt gruplarla olan mesafeyi artıran bir işlev de görebilir. Böyle durumlarda gerçeklik, çoğu zaman semboller ve yeniden üretilen imgeler üzerinden şekillenir; insanlar karmaşık toplumsal sorunları bu sembolik dünyaya dayanarak yorumlama eğilimi gösterir.

Söz konusu bireysel, kültürel, toplumsal ve tarihsel sınırlılıklardan kurtulmanın çeşitli yolları vardır. Bireyin eleştirel bir düşünce becerisine sahip olması, sosyal çevresinde kendini güvende hissetmesi, farklı görüşlere açık olması ve duygusal olarak desteklendiğini bilmesi, politik düşünceyi daha esnek ve kapsayıcı hâle getirir. Aksi durumda kişi, kendi alanına yönelik müdahaleleri kişisel tehdit olarak algılayabilir ve daha sert, daha katı tutumlar geliştirebilir. Bu süreçte toplumsal ilişkilerde sağlanan psikolojik güven, insanların siyasal tartışmalara yapıcı biçimde katılabilmeleri için temel bir şart hâline gelir.

Bu bütüncül çerçeve, politik davranışın yalnızca sosyal koşullara değil, aynı zamanda bireyin kendini koruma, anlamlandırma, ait olma ve denge kurma gereksinimlerine dayandığını ortaya koymaktadır. Böylece siyasal tutumların kökenini psikolojik süreçler üzerinden açıklayan çok katmanlı bir yaklaşım sunmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Hiper-gerçeklik, güdülenmiş sosyal biliş, bilişsel çelişki, otoriter yönelimin tetiklenmesi, duygusal bulaşma, kayıp kaygısı

¹ Marmara Üniversitesi, ekme.gecer@marmara.edu.tr

From Inner Experience to Public Expression: Psychological Foundations of Political Attitudes

This study aims to demonstrate that individuals' political thoughts, attitudes, and behaviours are shaped not only by ideological or rational preferences but also by deep psychological processes. This framework, which integrates social psychology with individual psychology, seeks to understand the cognitive, emotional, and cultural roots of political orientations.

In political decision-making processes, individuals often respond defensively to information that conflicts with their existing beliefs. This defensive structure is linked to the tendency to protect one's sense of self-integrity and political identity. People tend to ignore data that contradict their worldview, while more readily accepting information that supports their position. This is a natural mechanism chosen to reduce cognitive load and maintain psychological equilibrium. Thus, political polarization becomes less a matter of rational debate and more a matter of preserving one's internal sense of coherence.

At the emotional level, heightened threat perceptions lead individuals to gravitate toward strong figures, sharp solutions, or protective rhetoric. Social crises, uncertainties, and reminders of mortality cause people to cling more tightly to groups in which they feel safe. During such periods, emotions spread rapidly; fear, anger, and anxiety in particular become dominant forces shaping the social climate. This emotional diffusion exerts a stronger influence on political preferences than is often assumed.

However, historical and cultural contexts also play a determining role in shaping political thinking. Past societal ruptures, collective pains, success narratives, or mythological stories can be revived in contemporary political discourse and transformed into powerful symbols. These symbols reinforce individuals' sense of belonging while also increasing distance from opposing groups. In such circumstances, reality is often constructed through symbols and reproduced images; individuals tend to interpret complex social issues through this symbolic lens.

There are several ways to overcome these individual, cultural, social, and historical constraints. When individuals possess critical thinking skills, feel psychologically safe within their social environment, remain open to differing perspectives, and know they are emotionally supported, their political thinking becomes more flexible and inclusive. Otherwise, they may perceive interventions in their personal sphere as direct threats, leading to harsher and more rigid attitudes. In this process, psychological safety within social relationships becomes a fundamental condition for constructive participation in political discussion.

This holistic framework reveals that political behaviour is shaped not only by social conditions but also by individuals' needs for self-protection, meaning-making, belonging, and balance. It therefore offers a multilayered approach that explains the roots of political attitudes through psychological processes.

Keywords: Hyperreality, motivated social cognition, cognitive dissonance, authoritarian activation, loss aversion

Democratic Psyche in Ancient Greek and Roman Republican Thought: Between Elitist Epistocracy And Liberal-Populistic Eudaimonism

Prof. Dr. Mariusz TUROWSKI ¹

Prof. Dr. Funda GÜNSOY TUROWSKI ²

The presentation reconstructs the democratic psyche as the ensemble of dispositions, emotions, and habits that enable free and equal citizens to judge, speak, and act together. In classical Athens, institutions of isonomia, isegoria, and parrhesia cultivated a participatory character fueled by thymos yet tempered by lot/rotation, large juries, and pay for service. In the Roman Republic, a civic psychology centered on virtus, libertas, mos maiorum arose through mixed constitutional checks, public honor economies, and citizen-militia service. The Athenian and Roman ideals of "res publica," "republican freedoms," and "mixed government" (defined as the balance between "onore," as pursued by the optimates, and "libertas populi") are presented here as being based on the ontological-political sphere ("custom and way of life," etc.). These concepts are closely associated with the fundamental principles of "demos" and "kratos," where democracy is understood to signify the notion of power in the sense of "capacity to do things," as articulated by Josiah Ober and the entire tradition of liberal eudaimonism (human/social development approach, positive freedom perspective).

Keywords: Democracy, sovereignty, "soulcraft", positive freedom, populism liberal eudaimonism

Antik Yunan ve Roma Cumhuriyetçi Düşüncesinde Demokratik Ruh: Elitist Epistokrasi ile Liberal-Popülist Eudaimonizm arasında

Bu tebliğ, özgür ve eşit vatandaşların birlikte yargılama, konuşma ve hareket etme imkânı sağlayan eğilimlerin, duyguların ve alışkanlıkların bütünü demokratik ruh olarak yeniden yapılandırmaktadır. Klasik Atina'da, isonomia, isegoria ve parrhesia kurumları, thymos tarafından beslenen ancak kura/dönüşüm, büyük jüriler ve hizmet karşılığı ödeme ile dengelenen katılımcı bir karakteri beslemiştir. Roma Cumhuriyeti'nde, virtus, libertas, mos maiorum merkezli bir yurttaş psikolojisi, karma anayasal denetimler, kamu onur ekonomileri ve yurttaş-milis hizmeti yoluyla ortaya çıkmıştır. Atina ve Roma'nın "res publica", "cumhuriyetçi özgürlükler" ve "karma hükümet" idealleri, burada ontolojik-politik alan ("gelenek ve yaşam tarzı" vb.) temelinde sunulmaktadır. Bu kavramlar, Josiah Ober ve liberal eudaimonizm geleneğinin tamamı (insan/sosyal gelişim yaklaşımı, pozitif özgürlük perspektifi) tarafından ifade edildiği gibi, demokrasinin "bir şeyleri yapma kapasitesi" anlamında güç kavramını ifade ettiği 'demos' ve 'kratos' temel ilkeleriyle yakından ilişkilidir.

Anahtar Kelimeler: Demokrasi, egemenlik, pozitif özgürlük, liberal eudaimonizm

¹ Wrocław Üniversitesi, mariusz.turowski@uwr.edu.pl

² Bursa Uludağ Üniversitesi, fundagk@uludag.edu.tr

Who Gets to Stay? The Role of Information Valence in Conditional Acceptance of Immigrants in Türkiye: Evidence from a Survey Experiment

Dr. Öğr. Üyesi Edanur ERÖZER¹

Prof. Dr. Elif ERİŞEN²

Göç politikalarına yönelik kamu desteği çoğu zaman, kimlerin hangi koşullar altında ülkede kalmasına izin verilmesi gerektiğine ilişkin değerlendirmeleri yansıtmaktadır. Literatürde giderek artan sayıda çalışma, bilgi valansının, göçmenlerin tehdit mi yoksa yarar mı sunduğuna odaklanmasının, bu değerlendirmeleri anlamlı şekilde şekillendirebildiğini göstermektedir. Gruplararası Tehdit Kuramı (Stephan ve diğerleri, 2015) temelinde bu çalışma, ekonomik/kültürel tehdit veya ekonomik/kültürel fayda vurgusu içeren bilgilerin Türk vatandaşlarının göçmenlerin koşullu kabulüne yönelik tutumlarını nasıl etkilediğini incelemeyi amaçlamaktadır. Bu doğrultuda geliştirilen koşullu kabul ölçeği; katılımcıların göçmenlerin kalıcı yerleşimine yalnızca aşağıdaki koşullar sağlandığında destek verip vermediğini ölçmektedir: (a) ekonomiye katkı sağlamaları ve iş gücü açığını kapatmaları, (b) günlük yaşamda Türkçe öğrenmeleri ve kullanmaları, (c) suç oranlarını artırmamaları, (d) Türk gelenek ve yaşam tarzını benimsemeleri ve (e) temel insan hakları temelinde ülkede kalma hakkına sahip olmaları.

Çevrimiçi anket deneyi (N = 829, kartopu örnekleme) 2 (Bilgi türü: gerçekçi vs. sembolik) × 2 (Bilgi valansı: pozitif/fayda vs. negatif/theddit) deneme düzeni ile gerçekleştirilmiştir. Katılımcılar, göçmenleri ya iş gücü açıklarını dolduran ya da işsizliğe neden olan (gerçekçi boyut) ya da Türk kültürel değerlerini zenginleştiren ya da zayıflatan (sembolik boyut) bir aktör olarak çerçeveyeleyen kurgusal haber metinlerinden birine rastgele atanmıştır. Koşullu kabul, tek boyutlu ve güvenilir bir ölçekle ölçülmüştür ($\alpha = .87$). Ayrıca etnik ulusal kimlik ve sivil ulusal kimlik, kuramsal olarak çerçevelendirilmiş moderatör değişkenler olarak analize dahil edilmiştir.

Bilgi türü ve bilgi valansının koşullu kabul üzerindeki etkisini test etmek amacıyla, etnik ve sivil kimlik kontrol değişkenleri olarak eklenmiş 2×2 ANOVA analizi uygulanmıştır. Analiz sonuçları; bilgi türü, bilgi valansı ve bu iki değişkenin etkileşiminin istatistiksel olarak anlamlı olmadığını, ancak etnik kimliğin anlamlı bir faktör olduğunu göstermiştir. Bu nedenle, etnik ve sivil kimliğin koşullu kabuldeki varyasyonu ne ölçüde açıkladığını incelemek üzere ek bir regresyon analizi gerçekleştirilmiştir. Regresyon sonuçları, etnik kimlik düzeyi arttıkça göçmenlerin kabulüne yönelik desteğin anlamlı ölçüde azaldığını; buna karşın sivil kimliğin katılımcı tutumlarını anlamlı şekilde etkilemediği bulunmuştur.

Anahtar Kelimeler: Göçmenlere yönelik tutumlar, Bilgi çerçevelemesi, Koşullu Kabul, Ulusal kimlik, Gruplararası Tehdit Kuramı

¹ Beykoz Üniversitesi, edanurerazer@beykoz.edu.tr

² Yeditepe Üniversitesi

Who Gets to Stay? The Role of Information Valence in Conditional Acceptance of Immigrants in Türkiye: Evidence from a Survey Experiment

Public support for immigration policies often reflects judgments about who should be allowed to stay and under what terms. A growing body of research highlights that information valence, whether it emphasizes threats or benefits posed by immigrants, can significantly shape these judgments. Drawing on Intergroup Threat Theory (Stephan et al. 2015), this study aims to investigate how narratives emphasizing either economic/cultural threat or economic/cultural benefit influence Turkish natives' conditional acceptance of immigrants; support that is granted only when immigrants meet specific criteria related to cultural adaptation, legal compliance, and economic contribution. Accordingly, conditional acceptance scale captures whether respondents support the permanent settlement of immigrants provided that they: (a) contribute to the economy and fill labor shortages, (b) learn and use Turkish language in daily life, (c) do not increase crime rates, (d) adopt Turkish traditions and lifestyle, and (e) hold the right to stay based on fundamental human rights.

An online survey experiment ($N = 829$, snowball sampling) utilized 2 (Information type: realistic vs. symbolic) $\times$ 2 (Information valence: positive/benefit vs. negative/threat) between-subjects design. Participants were randomly assigned to fake news vignettes depicting immigrants as either filling labor shortages or causing unemployment (realistic dimension), or as enriching or undermining Turkish cultural values (symbolic dimension). Conditional acceptance was measured with a unidimensional, reliable scale ($\alpha = .87$). Moreover, ethnic national identity and civic national identity were included as theoretically grounded moderators to examine whether identity orientations amplify or buffer framing effects.

A 2 $\times$ 2 ANOVA tested the effects of Information type and Information valence on Turkish participants' conditional acceptance of immigrants, controlling for ethnic and civic identity. Neither Information type, Information valence, nor their interaction was significant, but ethnic identity emerged as a significant predictor. Given this, we conducted a follow-up regression analysis to examine how individual differences in ethnic and civic identity explain variation in conditional acceptance. Regression results indicated that higher levels of ethnic identity significantly reduced support for the acceptance of immigrants, whereas civic identity was not a significant predictor of participants' attitudes.

Keywords: Attitudes towards immigrants, Information framing, Conditional acceptance, National identity, Intergroup Threat Theory

Imperial Psychology in the United Kingdom in the Postcolonial Period

Arş. Gör. Dr. Aybars KARCI¹

Bu çalışma, postkolonyal tartışmalarda genellikle gözden kaçan bir alanı, yani sömürge sonrası dönemde İngiltere’de imparatorluk mirasının politik psikolojik etkilerini ele almaktadır. Postkolonyal kuram çoğunlukla sömürgeleştirilen toplumların deneyimlerine odaklanırken, sömürge ilişkilerinin sömürgeci özneyi de dönüştürdüğü gerçeği arka planda kalmaktadır. Kuramın önemli isimlerinden Albert Memmi’nin sömürge düzeninin her iki tarafı da biçimlendiren bir ilişki olduğu yönündeki tespitinden hareketle, bu çalışmada İngiltere’de imparatorluğun çözülüşü sonrasında ortaya çıkan kimlik arayışları, üstünlük anlatılarının aşınması ve “imparatorluk nostaljisi”nin güncel siyasal yönelimlere etkisi tartışılacaktır. Postkolonyal dönemin en önemli yönlerinden biri olan dekolonizasyon süreci, İngiliz literatüründe genellikle “geri çekilme”, “güçten düşme” ya da “imparatorluğun sonu” gibi terimlerle ifade edilmektedir. Bu bağlamda, 1945 sonrası Britanya Adaları’na sömürgelerden yönelen tersine göç dalgası ile iyice belirginleşen kültürel kaygılar, çöküş duygusu ve ulusal öznenin yeniden kurgulanması gibi dinamikler, postkolonyal psikoloji çerçevesinde değerlendirilecektir. Sonuç itibarıyla, postkolonyal dönemde Birleşik Krallık’ın geçirdiği politik psikolojik dönüşüm birbiriyle bağlantılı şu dört kavramla açıklanmaya çalışılacaktır: Büyüklük hezeyanı, postkolonyal melankoli, imparatorluk nostaljisi ve kolonyal yeniden sahneleme. Bunun yanı sıra çalışma, postkolonyal literatüre Kuzey’den (belki de sömürgeciliğin simgesi olan) bir ülkenin politik psikolojisini dahil eden bir ters okuma önermektedir.

Anahtar Kelimeler: Birleşik Krallık, Postkolonyal Psikoloji, Dekolonizasyon, İmparatorluk Nostaljisi

¹ İstanbul Medeniyet Üniversitesi, aybars.karci@medeniyet.edu.tr

Imperial Psychology in the United Kingdom in the Postcolonial Period

This study examines an often overlooked dimension of postcolonial debates: the political-psychological effects of imperial legacies in postcolonial Britain. While postcolonial theory predominantly focuses on the experiences of colonized societies, the fact that colonial relations also transformed the colonizing subject remains in the background. Drawing on Albert Memmi's insight that the colonial order shaped both sides of the relationship, this study discusses the identity quests that emerged in Britain after the dissolution of the empire, the erosion of narratives of superiority, and the impact of "imperial nostalgia" on contemporary political orientations. One of the most significant aspects of the postcolonial period, the process of decolonization, is typically described in the British literature through terms such as "withdrawal," "decline," or "the end of empire." In this context, dynamics such as cultural anxieties intensifying with the post-1945 reverse migration from the colonies to the British Isles, pervasive feelings of decline, and the reconfiguration of the national subject will be evaluated within the framework of postcolonial psychology. In conclusion, the political-psychological transformation that the United Kingdom has undergone in the postcolonial era will be examined through four interrelated concepts: delusions of grandeur, postcolonial melancholia, imperial nostalgia, and colonial restaging. In addition, this study proposes a counter-reading that incorporates the political psychology of a Northern country—perhaps the very emblem of colonialism—into the postcolonial literature.

Keywords: United Kingdom, Postcolonial Psychology, Decolonization, Imperial Nostalgia

**Seyirci Etkisi, Sorumluluğun Yayılması ve Filistin’e Yönelik Sivil Müdahale Girişimleri:
Karşılaştırmalı Bir Sosyo-psikolojik Analiz**

Dr. Öğr. Üyesi Kevser Hülya YURDAKUL¹

Bu çalışma, sosyal psikoloji literatüründe merkezi bir yere sahip olan seyirci etkisi (bystander effect) ve sorumluluğun yayılması (diffusion of responsibility) kavramlarını, Filistin’e yönelik uluslararası politik tepkisizlik ve sivil toplum temelli müdahale girişimleri bağlamında disiplinlerarası bir perspektifle ele almaktadır. Çalışmanın temel amacı, bireysel düzeyde tanımlanan psikolojik mekanizmaların, uluslararası sistemde çok aktörlü yapı içerisinde nasıl yeniden üretildiğini ve politik eylemsizlik biçimlerine nasıl dönüştüğünü analitik olarak ortaya koymaktır.

Araştırmanın kuramsal çerçevesi, 1964 yılında New York’ta gerçekleşen Kitty Genovese vakası ile Darley ve Latané’nin duman odası ve epilepsi krizi deneylerine dayanmaktadır. Bu deneyler, acil durumlara müdahale etme olasılığının tanık sayısı arttıkça belirgin biçimde azaldığını ve bireylerin sorumluluğu başkalarına atfetme eğilimi geliştirdiğini göstermiştir. Çalışmada bu bulgular, Filistin bağlamında devletler, uluslararası örgütler ve küresel aktörler arasında gözlemlenen sorumluluk devri pratikleriyle karşılaştırılmaktadır.

İsrail’in Gazze ve Batı Şeria’daki askeri operasyonları ve sivillerin maruz kaldığı ağır insani koşullar karşısında uluslararası toplumun büyük ölçüde pasif kalışı, çalışmada “küresel seyirci etkisi” kavramı üzerinden tartışılmaktadır. Birleşmiş Milletler, büyük güçler ve bölgesel aktörler arasında paylaşılan fakat fiilen üstlenilmeyen sorumluluk, politik maliyetlerin yüksekliği ve normatif belirsizlikle birleşerek sistematik bir eylemsizlik üretmektedir.

Bu bağlamda Özgürlük Filosu, Vicdan Filosu ve benzeri sivil inisiyatifler, seyirci etkisini kırmaya yönelik kolektif ve sembolik müdahaleler olarak ele alınmaktadır. Söz konusu girişimler, tanıklığı pasif bir izleme pratiğinden aktif bir ahlaki ve politik eyleme dönüştürmeyi hedeflemekte; uluslararası toplumun eylemsizliğini görünür kılarak normatif bir kırılma yaratmayı amaçlamaktadır.

Sonuç olarak çalışma, sosyal psikoloji ile uluslararası politika arasında metaforik bir analogi kurarak, sivil müdahale hareketlerinin küresel düzeyde sorumluluğun yeniden tanımlanmasına katkı sunduğunu ileri sürmektedir. Bu yönüyle araştırma, Filistin meselesine ilişkin uluslararası pasifliği açıklamada sosyal psikolojik kavramların açıklayıcı gücüne dikkat çekmektedir.

Anahtar Kelimeler: Seyirci Etkisi, Sorumluluğun Yayılması, Filistin, Uluslararası Pasiflik, Sivil Müdahale, Özgürlük Filosu, Sosyal Psikoloji, Uluslararası Politika

¹ İstanbul Medipol Üniversitesi

Mamdani Sosyal Psikolojinin Evrimine mi Sebep Olacak?

Dr. Özlem ESKİL ÇİÇEK¹

Kapsayıcı Müslüman liderlik biçimi gösteren Mamdani, sosyal adalet, ırksal eşitlik ve ekonomik reform savunuculuğu ile ön plana çıkmaktadır. Ayrıca Mamdani'nin inanılmaz başarısı, Batı siyasi bağlamlarında İslam hakkındaki klişeleri sorgulatmaktadır. (Nurcahya, 2025) Mamdani, toplumsal önyargıyı başarılı sosyal medya stratejileri ile kırmıştır.

Mamdani, fazla tepkiselliğe sebep olabilecek, birçok politikacının temkinli yaklaştığı konularda dahi istikrarlı dürüstlük sergiledi (Fitzsimmons, Emma, 2025). Ortak önyargıları tetiklemek gibi seçmen kitlelerini birleştiren Trump (Galam, 2021) gibi siyasetçilerin aksine Mamdani seçimi önyargıları kırarak kazandı. Bu bağlamda Mamdani'nin inanılmaz seçim zaferini çok faktörlü sosyal psikolojik olgular açıklamada yetersiz kalmaktadır. Otoriterlik, toplumsal baskınlık yönelimi, önyargı gibi sosyal psikolojik olgular (Pettigrew, 2017) yerini otoriteye başkaldıran, baskın gruplar kadar azınlık gruplarında toplum için en iyi bilen gruplar olabileceği, önyargıların kırılabileceği sosyal psikolojik olgulara doğru evrildiği gözlenmektedir. Instagram içerik analizi bu gözlem için kullanılan yöntemler arasındadır. (Moffitt, 2024) Yeni kuşak seçmen ve siyasetçileri çözümlemek için araştırmacıların yeni sosyal psikolojik olgular ve kuramlar oluşturması gerekmektedir. Bu kuramlar sadece seçimlerde değil, değişen nesillerin çalıştığı kurumların yönetim süreçlerinde yeni bakış açıları edinmek için kullanılacak yenilikçi yaklaşımlar ortaya çıkaracaktır.

Anahtar Kelimeler: Kapsayıcı Liderlik, sosyal Medya Stratejileri, Seçmen Davranışı, Toplumsal Baskınlık Yönelimi

¹ Prof. Dr. Mazhar Osman Ruh Sağlığı ve Sinir Hastalıkları Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Will Mamdani Cause the Evolution of Social Psychology?

Mamdani, who exemplifies inclusive Muslim leadership, is prominent for his advocacy of social justice, racial equality, and economic reform. Additionally, Mamdani's incredible success challenges the stereotypes about Islam in Western political contexts. (Nurcahya, 2025) Mamdani has broken down social prejudice with successful social media strategies?

Mamdani displayed consistent honesty even on issues where many politicians are cautious, which could lead to excessive reactivity. (Fitzsimmons, Emma, 2025) Unlike politicians like Trump (Galam, 2021), who unite voter bases by triggering common biases, Mamdani won the election by breaking down prejudices. In this context, Mamdani's incredible election victory is insufficient to explain multi-factor social psychological phenomena. It is observed that social psychological phenomena such as authoritarianism, the tendency toward social dominance, and prejudice (Pettigrew, 2017) are evolving toward social psychological phenomena where groups that rebel against authority and minority groups, as well as dominant groups, can be the groups that know best for society, and where prejudices can be broken. Instagram content analysis is among the methods fort his observation. To analyze the new generation of voters and politicians, researchers need to create new social psychological phenomena and theories. These theories will not only be used in elections but will also reveal innovative approaches that will be used to gain new perspectives in the management processes of institutions where changing generations work.

Keywords: Inclusive Leadership, Social Media Strategies, Voter Behavior, Social Dominance Orientation

Bilinçdışı Oy: Politik Nöropazarlama ve Demokratik İradenin Yönlendirilmesi

Psikiyatri Uzmanı Dr. Nedim HAVLE¹

"Hakikat-sonrası" (post-truth) olarak tanımlanan çağdaş siyasi iletişim ortamı, "dezenformasyon" ve "mezenformasyonun" yaygınlaşmasıyla karakterize edilmektedir. Bu yeni enformasyon ekosistemi, "nesnel olguların" kamuoyunu şekillendirmede "duygu ve kişisel inançlardan" daha az etkili olduğu bir zemin yaratarak, siyasi manipülasyon için verimli bir ortam sunmaktadır. Bu bildiri, siyasal manipülasyonun evrimini, geleneksel psikolojik tekniklerin ötesine taşıyarak, "Politik Nöropazarlama 2.0" ve "doğrudan nörobilişsel müdahale" gibi yeni yöntemlerin demokratik irade üzerindeki etkilerini analiz etmeyi amaçlamaktadır. Temel tez, manipülasyonun hedefinin artık bilinçli müzakereden ziyade, beynin **otomatik, bilinçdışı ve kutuplaşmış** nöral süreçleri olduğudur.

Bu çalışma, disiplinlerarası bir sentez metodolojisi benimseyerek politik psikoloji, nöroekonomi, hesaplamalı sosyal bilimler ve bilişsel sinirbilim alanlarındaki güncel bulguları (fMRI, tRNS, büyük veri analizleri) bütüncül bir yol haritası içinde birleştirmektedir. İlk olarak, siyasi tercihlerin bilişsel temelleri ve beynin "otomatik değer biçme" mekanizmaları incelenmiştir. Bulgular, siyasi ideolojilerin (liberalizm/muhafazakârlık), beynin tehdit, çatışma izleme ve bilişsel esneklik gibi temel işlevlerindeki bireysel farklılıklarla ilişkili olduğunu göstermektedir.

İkinci olarak, bu nöral temellerin psikolojik mekanizmalarla nasıl istismar edildiği ele alınmıştır. "Çıpalama" yoluyla statüko yanlılığı yaratılması ve "Bilişsel Çelişki" yoluyla bireylerin eylemleri üzerinden tercihlerinin kilitlenmesi, manipülasyonun temel araçları olarak tanımlanmıştır.

Üçüncü olarak, 2016 ABD seçimleri vaka analizi üzerinden, "Büyük Veri"nin bu psikolojik profillemeyi kitlesel ölçüğe taşıdığı ortaya konmuştur. Bu yaklaşım, dezenformasyonu, bireylerin zaten var olan "nöral kutuplaşmalarını" tetiklemek için kullanır. Aynı siyasi videoyu izleyen farklı ideolojideki bireylerin beyinlerinin yorumlama merkezi, özellikle "ahlaki-duygusal" ve "risk" dili kullanıldığında keskin biçimde ayrışmaktadır. Dezenformasyon, dopaminerjik ödül devrelerini tetikleyerek paylaşımı teşvik eder ve kimlik temelli "motive edilmiş reddetme" yoluyla düzeltmelere karşı direnç kazanır.

Dördüncü olarak, invaziv olmayan beyin stimülasyonunun (tRNS) DLPFC'yi uyarak bireylerin siyasi görüşlerini **farkındalıkları olmaksızın** değiştirebilme potansiyeli, manipülasyonun gelecekteki etik sınırlarını gündeme getirmektedir. Çalışma, "Hipotetik İfşa Testi"ni etik bir ölçüt olarak önermektedir. Siyasal tercihlerin nörobilişsel manipülasyonu, yalnızca seçmen davranışını etkileyen bir faktör değil, demokratik süreçlerin normatif temelleri olan otonom irade ve rasyonel müzakere kapasitesini de doğrudan tehdit eden, mevcut ve geliştirmekte olan somut bir olgudur.

Anahtar Kelimeler: Nöropazarlama, Politik Psikoloji, Dezenformasyon, Bilişsel Çelişki, Çıpalama, Nöral Kutuplaşma, Siyasi Manipülasyon, tRNS

¹ Sağlık Bilimleri Üniversitesi, nedimhavle@yahoo.com

The Unconscious Vote: Political Neuromarketing and the Manipulation of Democratic Will

The contemporary political communication environment, defined as "post-truth," is characterized by the proliferation of "disinformation" and "misinformation." This new information ecosystem, in which "objective facts" are less influential in shaping public opinion than "appeals to emotion and personal belief," provides fertile ground for political manipulation. This paper aims to analyze the evolution of political manipulation, moving beyond traditional psychological techniques to examine the effects of new methods, such as "Political Neuromarketing 2.0" and "direct neurocognitive intervention," on democratic will. The core thesis is that the target of manipulation is no longer conscious deliberation, but rather the brain's automatic, unconscious, and polarized neural processes.

This study adopts an interdisciplinary synthesis methodology, integrating current findings from political psychology, neuroeconomics, computational social sciences, and cognitive neuroscience (fMRI, tRNS, big data analysis) into a holistic roadmap. First, the cognitive foundations of political preferences and the brain's "automatic value assessment" mechanisms are examined. Findings indicate that political ideologies (liberalism/conservatism) are associated with individual differences in the brain's core functions, such as threat processing, conflict monitoring, and cognitive flexibility.

Second, the abstract explores how these neural foundations are exploited by psychological mechanisms. The creation of status quo bias via "Anchoring" and the locking-in of preferences through individuals' actions via "Cognitive Dissonance" are identified as fundamental tools of manipulation.

Third, through a case study of the 2016 US election, it is demonstrated that "Big Data" scaled this psychological profiling to a mass level. This approach uses disinformation to trigger individuals' pre-existing "neural polarization." The interpretative center of the brain in individuals of different ideologies diverges sharply when viewing the same political video, especially when "moral-emotional" and "risk" language is used. Disinformation encourages sharing by triggering dopaminergic reward circuits and gains resistance to correction through identity-based "motivated rejection."

Fourth, the potential of non-invasive brain stimulation (tRNS) to alter individuals' political views without their awareness by stimulating the DLPFC raises future ethical boundaries for manipulation. The study proposes the "Hypothetical Disclosure Test" as an ethical metric. The neurocognitive manipulation of political preferences is not merely a factor influencing voter behavior, but a concrete, existing, and developing phenomenon that directly threatens the normative foundations of democratic processes: autonomous will and rational deliberation.

Keywords: Neuromarketing, Political Psychology, Disinformation, Cognitive Dissonance, Anchoring, Neural Polarization, Political Manipulation, tRNS.

Nihilistik Zamanlarda Siyaset: “Hınç” ve “Öfke”nin Ontolojikleşmesi

Dr. Hüseyin ETİL¹

Bu tebliğde hakikat ve kültür bağlamında derinleşen krizlerin etik ve politik düzlemde yarattığı sonuçlara odaklanılacaktır. Kültür/hakikat en temelde paylaşılan bir dünyayı, tahayyül ortaklıklarını, örtük kabulleri ve ahlaki vizyon birlikteliklerini tanımlamaktadır. Bu açıdan her kültür proto-felsefi sorulara -metafizik, epistemoloji, antropoloji, etik ve teleoloji soruları- verilmiş cevapların toplamından ibarettir. Tüm bu sorulara verilen cevaplar bireysel ve kurumsal aktörlerin içinde yaşadıkları ve eylemlerini gerçekleştirdikleri dünyanın arka planlarını ortaya koyar. Bu itibarla ortaklığın ve ön kabullerin parçalanması anlamındaki kültür/hakikat krizi aynı zamanda dünya görüşü düzleminde oluşan derin çatlaklara işaret eder. Başka bir ifadeyle günümüzde gündelik hayatın ön planındaki gerçeklikleri çerçeveleyen arka plan çerçevelerinde tektonik sarsıntılar yaşanmaktadır. Kamusal yaşam yalnızca kelime dağarcığı bağlamında değil, buna ek olarak, neyin doğru ve gerçek olduğu konusunda da bölünmüştür. Kültür, siyasetin içinde gerçekleşeceği dünyayı (çerçeveleri) yaratır. Kültür/hakikat krizleri çağında tanınma mücadeleleri anlamındaki siyasal mücadele aktörlerin birbirlerini yok etme mücadelelerine dönüşmektedir. Hakikat konusunda meydana gelen inanç yitimi dönemlerinde ahlaki öfke bir tür siyasal sermayeye dönüşmektedir. “Öfke” yeni siyasal kültürün duygusal sermayesi, “hınç” da yeni kültürel mantığın ontolojisine dönüşmektedir. Günümüz insanının duygu dünyasına biçimlendirici olmayan timotik bir enerji damgasını vurmaktadır. Bu tebliğde kültür politikalarından yola çıkarak hınç ve öfkenin günümüzde nasıl bir ontolojik yapıya kavuştuğu analiz edilecek ve kamusal ve siyasal yaşamda giderek yaygınlaşan olumsuzlayıcı söylemin dayandığı kültürel mantık anlaşılmaya çalışılacaktır.

Anahtar Kelimeler: Kültür politikaları, kültür krizi, siyasal kültür, hınç, öfke

¹ huseyinetil@gmail.com

Politics in Nihilistic Times: The Ontologization of “Resentment” and “Rage”

This paper will focus on the consequences of deepening crises in the context of truth and culture on the ethical and political planes. Culture/truth fundamentally defines a shared world, shared imaginations, implicit assumptions, and shared moral visions. In this sense, every culture consists of the sum of answers given to proto-philosophical questions—questions of metaphysics, epistemology, anthropology, ethics, and teleology. The answers to all these questions reveal the backgrounds of the world in which individual and institutional actors live and act. In this respect, the crisis of culture/truth, in the sense of the fragmentation of commonality and preconceptions, also points to deep cracks in the worldview. In other words, tectonic shifts are occurring in the background frameworks that frame the realities at the forefront of everyday life today. Public life is divided not only in terms of vocabulary but also in terms of what is considered right and true. Culture creates the world (the frameworks) in which politics will take place. In an age of cultural/truth crises, political struggles for recognition are turning into struggles to destroy one another. In periods of loss of faith in truth, moral rage is transforming into a kind of political capital. “Rage” is becoming the emotional capital of the new political culture, while “resentment” is transforming into the ontology of the new cultural logic. A timotic energy that does not shape the emotional world of today's human beings is making its mark. This paper will analyze how resentment and rage have acquired an ontological structure today, based on cultural policies, and will attempt to understand the cultural logic underlying the increasingly widespread negative discourse in public and political life.

Keywords: Cultural policies, cultural crisis, political culture, resentment, anger

Kimlik Siyaseti ve Şiddet Üzerine

Doç. Dr. Feysel TAŞÇIER¹

Bu çalışma, modern siyasetin kimlik temelli duygusal mühendislik rejimi içinde nasıl dönüştüğünü ve kimlik olgusunun günümüzde psikopolitik bir manipülasyon aracına nasıl evrildiğini incelemektedir. Günümüz siyasetinde kimlik, klasik ideolojilerin yerini alan yeni bir yönlendirme teknolojisi olarak işlev görmektedir; bireyin neyi tehdit, neyi değer, kimi dost veya düşman olarak algılayacağını belirleyen duygusal bir çerçeve üretmektedir. Bu çerçeve özellikle dijital medya çağında daha görünür hâle gelmiş; algoritmalar aracılığıyla bireylerin öfke, korku ve aidiyet duyguları sistemli biçimde yönlendirilmiştir.

Çalışmada kimlik siyaseti üç temel boyutta ele alınmaktadır: (1) siyasal karar alma süreçlerinde duyguların belirleyici gücü, (2) kolektif travmaların kimliklerin sertleşmesine katkısı, (3) propaganda ve anlatı manipülasyonunun görünmez şiddet üretmesi. Freud'un grup psikolojisi, Arendt'in düşünme ve kötülük ilişkisi, Maalouf'un ölümcül kimlik yaklaşımı ve Bauman'ın akışkan modernite kavramsallaştırmaları bu sürecin teorik temellerini oluşturmaktadır.

Sonuç bölümünde, kimlik siyasetinin yarattığı kutuplaşma ve şiddetin aşılmasının, kimliksizleşme ile değil, kimliğin etik sınırlarını yeniden tanımlamakla mümkün olabileceği vurgulanmaktadır. Gerçek özgürlük, ait olunan kimliği yücelten değil, onu eleştirebilen bilinçte ortaya çıkar. Psikopolitik çağın en önemli direnişi, sessiz düşüncenin, eleştirel bilincin direnişidir. Bu bağlamda çalışma, kimlik–aidiyet–şiddet ilişkisini sosyolojik, tarihsel ve psikanalitik bir çerçevede değerlendirerek kimliğin ötesinde yeni bir etik bilinç ihtiyacını ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: Kimlik siyaseti, psikopolitika, kolektif travma, manipülasyon ve propaganda, şiddet

¹ feyseltascier@gmail.com

On Identity Politics and Violence

A This study examines how modern politics has been reshaped within an identity-based regime of emotional engineering and explores the transformation of identity into a psychopolitical instrument of manipulation. In contemporary political life, identity functions not merely as a category of belonging but as a technology of governance that determines what individuals perceive as threat, value, normality, or hostility. This transformation becomes especially visible in the digital age, where algorithms systematically direct emotions such as anger, fear, insecurity, and group loyalty.

The study analyzes identity politics along three main dimensions: (1) the decisive role of emotions in political decision-making processes, (2) the contribution of collective trauma to the hardening of identities, and (3) the invisible production of violence through propaganda and narrative manipulation. The theoretical framework draws on Freud's group psychology, Arendt's notion of unthinking and everyday evil, Maalouf's theory of "deadly identities," and Bauman's concept of liquid modernity.

In the conclusion, the study argues that overcoming the polarization and violence produced by identity politics does not require abandoning identity, but redefining its ethical limits. True freedom lies not in glorifying one's identity, but in maintaining the critical capacity to question it. In this sense, the deepest form of resistance in the psychopolitical age is the resistance of reflective, silent thought against emotional manipulation. By situating the identity–belonging–violence nexus within sociological, historical, and psychoanalytic perspectives, the study highlights the necessity of cultivating an ethical consciousness beyond rigid identity structures.

Keywords: Identity politics, psychopolitics, collective trauma, manipulation and propaganda, violence

Hakikat Sonrası Dönemde Kategorileşmeyi Aşmak: Paylaşılan İnsan Kimliğinin Deneyisel Olarak Test Edilmesi

Dr. Öğr. Üyesi Veysi TANRIVERDİ¹

Hakikat sonrası dönemde siyasal ve toplumsal söylemler, grup temelli kimlikleri keskinleştirerek duygusal kutuplaşmayı artırmakta; bu süreçte bireylerin paylaştığı temel ve evrensel insani özellikler arka plana itilerek insandışılaştırıcı algılar güçlenmektedir. Bu çalışma, Tanriverdi (2026; yayım aşamasında) tarafından geliştirilen Paylaşılan İnsan Kimliği (Shared Human Identity; SHI) Teorisinin temel önermelerini deneyisel olarak sınamayı amaçlamaktadır. SHI, bireylerin sosyal kimliklerini tüm insanlığı kapsayan üst düzey bir kategorizasyon altında yeniden yapılandırabileceklerini ve bunun gruplararası ayrımları zayıflatıcı bir işlev göreceğini ileri sürmektedir.

Araştırma, toplam 230 katılımcı (deney koşulları: $n = 38, 57$ ve 80 ; kontrol koşulu: $n = 55$) ile çevrimiçi deneyisel bir tasarım kullanılarak yürütülmüştür. Katılımcılara, Haslam'ın (2006) iki boyutlu insandışılaştırma modelinde tanımlanan insan doğası (duygu, sıcaklık, bireysellik) ve insan benzersizliği (akıl, ahlak, kültürel gelişmişlik) özelliklerine vurgu yapan üç ayrı deneyisel metin ya da nötr bir kontrol metni sunulmuştur. SHI farkındalığı, dikkat yönelimi, kategorizasyon düzeyi, ortak insanlık hissi ve humanizasyon düzeyleri güvenilir ölçeklerle ölçülmüştür (Cronbach's $\alpha = .71-.91$).

Welch ANOVA sonuçları, deneyisel koşullar ile kontrol koşulu arasında tüm değişkenler açısından anlamlı farklar olduğunu göstermiştir (SHI farkındalığı: $F(3,102)=46.79, p<.001$; dikkat yönelimi: $F(3,108)=31.36, p<.001$; kategorizasyon düzeyi: $F(3,106)=21.53, p<.001$; ortak insanlık hissi: $F(3,111)=8.53, p<.001$). Post-hoc analizler, deneyisel koşulların tamamında kontrol grubuna kıyasla daha yüksek SHI farkındalığı ve daha düşük kategorizasyon düzeyi ortaya koymuştur.

Her bir deneyisel koşulun kontrol grubu ile karşılaştırıldığı bağımsız örneklem t-testleri, özellikle insan doğası ve insan benzersizliği vurgusunun birlikte sunulduğu koşulda çok yüksek etki büyüklükleri olduğunu göstermiştir (SHI farkındalığı: $d=2.30$; dikkat yönelimi: $d=1.56$; kategorizasyon düzeyi: $d=1.37$; ortak insanlık hissi: $d=0.76$). Ayrıca bu koşulda humanizasyon düzeyi de anlamlı biçimde artmıştır ($d=0.42$).

Sonuçlar, ortak temel insani özelliklere vurgu yapmanın, SHI farkındalığını, SHI hissiyatını ve humanizasyonu anlamlı ve güçlü biçimde artırdığını; buna karşılık sosyal kategorizasyonun psikolojik önemini azalttığını ortaya koymaktadır. Çalışma, hakikat sonrası dönemde insandışılaştırmayı azaltmaya yönelik, insanın ortak doğasını merkeze alan deneyisel temelli bir psikopolitik farkındalık modeli önermektedir.

Anahtar Kelimeler: Paylaşılan İnsan Kimliği, Sosyal Kategorizasyon, İnsan Doğası, İnsanileştirme, İnsandışılaştırma

¹ Zonguldak Bülent Ecevit Üniversitesi, veysi.tanriverdi@beun.edu.tr

Overcoming Categorization in the Post-Truth Era: Experimental Testing of Shared Human Identity

The post-truth era has intensified emotional polarization by amplifying rigid group-based identities, often obscuring shared human characteristics and fostering dehumanizing perceptions. This study experimentally tests the core assumptions of Shared Human Identity (SHI) Theory (Tanriverdi, 2026, in press), which proposes that individuals can cognitively re-categorize themselves under a superordinate identity encompassing all humanity, thereby reducing intergroup bias and dehumanization.

A total of 230 participants were randomly assigned to one of three experimental conditions ($n = 38, 57, \text{ and } 80$) or a neutral control condition ($n = 55$). Experimental vignettes emphasized dimensions of human nature (emotion, warmth, individuality) and human uniqueness (reason, morality, cultural sophistication), as defined by Haslam's (2006) dual model of dehumanization. Outcomes included SHI awareness, attentional orientation, categorization salience, sense of shared humanity, and humanization, all assessed using reliable measures (Cronbach's $\alpha = .71-.91$).

Welch ANOVA analyses revealed significant condition effects across all dependent variables, including SHI awareness, attentional orientation, categorization level, and shared humanity ($ps < .001$). Post-hoc comparisons indicated that all experimental conditions differed significantly from the control group. Independent samples t-tests further demonstrated that the condition integrating both human nature and human uniqueness cues produced particularly strong effects, with very large effect sizes for SHI awareness ($d = 2.30$), attentional orientation ($d = 1.56$), and categorization reduction ($d = 1.37$), as well as moderate-to-large effects for shared humanity ($d = 0.76$) and humanization ($d = 0.42$).

Overall, the findings demonstrate that emphasizing shared fundamental human characteristics substantially increases SHI awareness, subjective feelings of shared humanity, and humanization, while reducing the psychological salience of social categorization. This study provides robust empirical support for SHI theory and introduces a psycho-political awareness model aimed at mitigating dehumanization in post-truth contexts, with implications for leadership, public communication, and interventions designed to foster empathy and social cohesion.

Keywords: Shared Human Identity, Social Categorization, Human Nature, Humanization, Dehumanization

Hakikat-Ötesi Siyaset Bağlamında Siyasetin Kişiselleşmesi ve Siyasal Liderliğin Baskın Rolü*Dr. Öğr. Üyesi Zübeyr ŞAKAR¹*

Yirmi birinci yüzyıl, siyasetin giderek kişiselleştiği bir döneme işaret etmektedir. Diğer bir ifadeyle siyaset, lider odaklı bir süreçten geçmektedir. ABD’deki Bush, Obama ve Trump örneklerine bakıldığında, Avrupa’daki Merkel, Sarkozy, Blair, Johnson, Macron, Rusya’daki Putin siyasal lider örnekleri incelendiğinde benzer bir sonuca varmak mümkün görünmektedir. Politik psikoloji literatüründe geniş yankı bulan post-modern liderlik çalışmalarında 21. yüzyılda siyasetin küresel olarak liderler tarafından domine edildiği gerçeğini ortaya koyan teorik ve pratik kabul, giderek artmaktadır. Özellikle Covid-19 dönemi ve sonrasında siyasi liderliğin siyaset kurumunda belirgin aktör olduğu gerçeği, belirgin bir biçimde kendisini hissettirmiştir. Yirmi birinci yüzyılın başlangıcından itibaren küresel çapta siyasetin ruhunun hakikat ötesi bir anlayışla yaşamın diğer alanları gibi değişmesi ve dönüşmesi, siyasetin yeniden liderlik olgusuyla ön plana çıkmasını sağlamıştır. Özellikle popülizm, karizma ve duygusal seferberlik hallerinin toplumların psikolojisinde ve siyasal kültürde önemli bir yer edinmesi, hakikat ötesi çağın dinamikleri arasında sayılabilir. Demokrasinin tabandan, halktan, demostan yürütüldüğüne dair normatif ve teorik iddia, ilgili hakikat ötesi olguyla sarsılmış görünmektedir. Siyasetin ve demokrasinin kriziyle de alakalı olan ilgili dönüşüm, siyaset kurumu ile liderlik olgusunu da değiştirmiş ve dönüştürmüş görünmektedir.

Örneğin çağdaş dünyada siyasette ortaya çıkan kişisel siyaset ve popülerlik, sosyal medya ve internet platformlarında siyasetin ön plana çıkması liderlik kavramını etkili bir biçimde değiştirip dönüştürmüştür. Bu bakımdan, hakikat ötesi çağın etkileri ve tepkileri düşünüldüğünde, siyasal liderlerin kitlelere, kitle iletişim araçları ve özellikle internet ve sosyal medya gibi çeşitli iletişim kanalları aracılığıyla ulaşmaları, onları siyaset kurumunda ve toplumda “siyasal seferberliğin aktörleri” konumuna itmektedir. Liderlerin jestleri, yüz ifadeleri, davranışları ve söylemleri anılan iletişim araçları aracılığıyla kitlelere ulaşmakta ve propaganda ve siyasal reklam aracı haline gelmektedir. Çağdaş dünyanın pek çok pratiği gibi; bilgi, iletişim, etkileşim ve bunların hızı siyasal pratikte çeşitli derecelerde etkili olabilmektedir. Anlık etkileşim ve tepkileşimler, siyasi rekabeti karşılıklı bir seferberlik içerisine sürüklemekte ve liderlerin dominant ve baskın bir yapıya haiz olmalarına neden olmaktadır. Çalışma, hakikat sonrası çağın liderlerin yeni medya ile birlikte karizmatik ve duygusal seferberliği yöneten kişiler imajı olmaları arasındaki bağı anlamlandırmaya çalışmaktadır. Çalışmanın amacı, postmodern dönemde ve sonrasında liderlik tarzının değişip dönüştüğü, duygusal ve psikolojik faktörlerin ön plana çıktığı gelişmeleri araştırmak ve anlamlandırmaktır. Dolayısıyla çalışma politik psikolojideki çağdaş liderlik algısının siyaset kurumunu nasıl etkilediğine dair araştırmaları inceleyecek ve sonuçları çağdaş örneklerle analiz edecektir.

Anahtar Kelimeler: Hakikat-ötesi, Duygular, Duygusal Seferberlik, Post-modern Siyaset, Siyasal Liderlik

¹ Polis Akademisi, zubeyrsakar06@hotmail.com

The Personalization of Politics and the Dominant Role of Political Leadership in the Context of Post-Truth Politics

The twenty-first century marks a period in which politics has become increasingly personalized. In other words, politics is undergoing a leader-centric process. When examining the examples of Bush, Obama, and Trump in the US, Merkel, Sarkozy, Blair, Johnson, and Macron in Europe, Putin in Russia, it seems possible to reach a similar conclusion. Post-modern leadership studies, which have received widespread attention in the political psychology literature, have increasingly recognized the theoretical and practical reality that politics has been dominated by leaders globally in the 21st century. The fact that political leadership is a prominent actor within the political institution has made itself felt particularly prominently, especially during and after the COVID-19 period. Since the beginning of the twenty-first century, the spirit of politics has shifted and transformed globally, like other areas of life, with a post-truth approach, allowing politics to once again come to the forefront with the concept of leadership. The rise of populism, charisma, and emotional mobilization, particularly in the psychology of societies and political culture, can be considered among the dynamics of the post-truth era. The normative and theoretical claim that democracy is driven by the grassroots, the people, and the demos appears to have been challenged by the post-truth phenomenon. This transformation, which is also related to the crisis of politics and democracy, appears to have also altered and transformed the political institution and the concept of leadership.

For example, the emergence of personal politics and popularity in contemporary politics, along with the prominence of politics on social media and internet platforms, has significantly altered and transformed the concept of leadership. In this regard, considering the effects and reactions of the post-truth era, the ability of political leaders to reach the masses through various communication channels, particularly the internet and social media, has propelled them into the position of "actors of political mobilization" within the political institution and society. Leaders' gestures, facial expressions, behaviors, and rhetoric reach the masses through these communication channels and become tools of propaganda and political advertising. Like many practices in the contemporary world, information, communication, interaction, and their speed can influence political practice to varying degrees. Instantaneous interactions and reactions drive political competition into a mutual mobilization, leading to leaders assuming a dominant and commanding presence. This study attempts to understand the connection between the image of leaders in the post-truth era, coupled with new media, as charismatic and emotionally mobilizing individuals. This study aims to investigate and interpret the developments in the postmodern era and beyond, where leadership styles have shifted and transformed, and emotional and psychological factors have come to the fore. Therefore, this study will examine research in political psychology on how contemporary leadership perceptions impact the political institution and analyze the results with contemporary examples.

Keywords: Post-truth, the Emotions, the Emotional Mobilization, Postmodern Politics, Political Leadership.

Değerlerin İdeolojiyi Şekillendiren Gücü: Schwartz Kuramı Üzerinden Bir Analiz

Arş. Gör. Dr. Merve BAŞARICI¹

Bu bildiri, Shalom H. Schwartz'ın Evrensel Değerler Kuramını temel alarak bireylerin siyasal ideoloji tercihlerinin hangi değer yönelimleriyle ilişkili olduğunu özetlemeyi amaçlamaktadır. Bu teori değerleri insanların hayatlarında yol gösterici ilkeler olarak hizmet eden, önem derecesi değişen, arzu edilen, durumsal olmayan hedefler olarak tanımlar. Schwartz'ın değerleri, bireylerin özgürlük, güvenlik, eşitlik, gelenek, dayanışma gibi kavramlara ne ölçüde önem verdiğini belirleyen motivasyonel yönelimlerden oluşur. Evrenselcilik, iyilikseverlik, özyönelim ve uyarılım değerleri daha çok özgürlük ve yenilik arayışıyla ilişkilendirilirken; geleneksellik, uyma, güvenlik, güç ve başarı gibi değerler düzenin korunmasını, hiyerarşik yapıların sürdürülmesini ve normlara bağlılığı temsil eder.

Bu değer yönelimleri, siyasi ideolojiler arasında tutarlı bir şekilde farklılaşmaktadır. Liberal veya sol eğilimli bireylerin, literatürde “öz aşkınlık” ve “değişime açıklık” ekseninde yer alan değerlerle daha güçlü bağ kurduğu gösterilmiştir. Bu kişiler, toplumsal eşitlik, çeşitlilik, özgürlük ve insan hakları gibi normlara öncelik veren değerler sistemine sahiptir. Evrenselcilik ve iyilikseverlik değerlerinin yüksek oluşu, liberal ideolojilerin dayanışma, kapsayıcılık ve reform odaklı yönelimleriyle uyumludur. Buna karşın muhafazakâr ya da sağ yönelimli bireylerde “öz genişletim” ve “muhafazakarlık ekseninde yer alan geleneksellik, uyma, güvenlik, güç ve başarı gibi değerler ön plandadır. Bu değerler otoriteye bağlılık, tehditleri azaltma, toplumsal düzeni koruma ve istikrar arayışını öne çıkarır.

Sonuç olarak, Schwartz'ın Değerler Kuramı siyasi ideolojilerin yalnızca farklı politik tercihler değil, dünyayı anlama ve toplumsal ilişkileri düzenleme konusunda farklı değer temellerine dayanır. Bu çerçeve, kültürler arası çalışmalarda tutarlı biçimde doğrulanmış olup siyaset psikoloji alanında ideoloji tercihlerini anlamada güçlü bir teorik model sunmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Evrensel Değerler Kuramı, Siyasal İdeoloji, Değer Yönelimleri

¹ İstanbul Medeniyet Üniversitesi

The Power of Values in Shaping Ideology: An Analysis Based on Schwartz's Theory

This paper aims to summarize which value orientations are related to individuals' political ideology preferences, based on Shalom H. Schwartz's Theory of Universal Values. This theory defines values as desirable, non-situational goals that serve as guiding principles in people's lives, varying in importance. Schwartz's values consist of motivational orientations that determine the extent to which individuals value concepts such as freedom, security, equality, tradition, and solidarity. Universalism, benevolence, self-direction, and stimulation values are more closely associated with the pursuit of freedom and innovation, while values such as tradition, conformity, security, power, and achievement represent the preservation of order, the maintenance of hierarchical structures, and adherence to norms.

These value orientations differ systematically across political ideologies. Individuals with liberal or left-leaning orientations have been shown to be more strongly connected to values located on the “self-transcendence” and “openness to change” dimensions in the literature. Such individuals possess a value system that prioritizes social equality, diversity, freedom, and human rights. High levels of universalism and benevolence are consistent with the solidarity-oriented, inclusive, and reform-driven tendencies of liberal ideologies. In contrast, individuals with conservative or right-leaning orientations tend to emphasize values situated on the “self-enhancement” and “conservation” dimensions, including tradition, conformity, security, power, and achievement. These values highlight commitment to authority, threat reduction, the preservation of social order, and the pursuit of stability.

In conclusion, Schwartz's Theory of Values suggests that political ideologies are based not only on different political preferences but also on different value foundations for understanding the world and organizing social relations. This framework has been consistently validated in cross-cultural studies and provides a powerful theoretical model for understanding ideological preferences in the field of political psychology.

Keywords: Theory of Basic Human Values, Political Ideology, Political Psychology, Value Orientations

Politik Psikoloji Ekseninde Siyasal Seçimler ve Seçmen Davranışları

Dr. Hiba Nur KARADAĞ¹

İnsan davranışı, psikolojide olduğu kadar siyaset alanında da temel bir çözümleme unsurudur. Toplumsal olaylar ve siyasal gelişmeler karşısında ortaya çıkan söylemler ve davranış biçimleri bireylerin algılarını şekillendirmekle beraber, geniş kitlelerin yönelimlerini ve siyasal karar alma süreçlerini de doğrudan etkilemektedir. Bu nedenle günümüz siyaset çalışmalarında psikoloji ile siyaset biliminin kesiştiği ortak bir alanın giderek daha görünür hâle geldiği anlaşılmaktadır.

Politik psikoloji kavramı, siyaset bilimi ve psikoloji disiplininin kesişmesiyle ortaya çıkan ve birçok siyasi davranışın açıklanmasını sağlayan yeni bir çalışma alanı olarak değerlendirilmektedir. Geleneksel olarak siyaset bilimi yaklaşımlarında seçmen davranışı çoğunlukla rasyonel tercih modelleri ile açıklanırken, güncel politik psikoloji literatürü ile politik davranışın açıklanamayan kısımları aydınlatılmaya çalışılmaktadır. Bu kapsamda politik psikoloji, siyasal karar verme süreçlerinin kimlik, duygu, algı ve bilişsel süreçler tarafından derinden şekillendirildiğini ileri sürmektedir. Özellikle duyguların, kolektif kimliklerin, medya etkilerinin ve toplumsal inanç sistemlerinin siyasal tercihleri belirlemedeki rolü değerlendirildiğinde, siyasal davranışın sadece salt rasyonel modellerle açıklanmasının eksik kalacağı açıktır.

Politik psikoloji ekseninde seçmen davranışları ele alındığında, bireyin davranışlarının her zaman rasyonel olmadığı, değişen psikolojinin de bir yansıması olduğu görülmektedir. Semboller, değerler, toplumsal travmalar, zaferler ve güvenlik meselesi siyasi partilere yönelimde önemli etkenler olarak karşımıza çıkmaktadır. Bununla birlikte, siyasal kampanyaların seçmen davranışını yönlendirme biçimleri, korku söylemleri, kimlik vurgusu, kutuplaştırma stratejileri ve lider-karizma ilişkisi üzerinden gerçekleşebilmektedir. Bu bağlamda çalışma, siyasal tercihler üzerinde etkili olan faktörleri, politik psikoloji kapsamında kavramsal bir çerçevede tartışmakta; seçmen karar alma sürecinin duygu, algı ve kimlik boyutlarıyla açıklanabileceğini ileri sürmektedir.

Anahtar Kelimeler: Politik Psikoloji, Seçmen Davranışı, Siyasal Karar Verme, Kolektif Kimlik

¹ hibanur.karadag@gmail.com

Political Elections and Voter Behavior on the Axis of Political Psychology

Human behavior is a fundamental element of analysis in the field of politics, just as it is in psychology. While the discourses and patterns of behavior emerging in the face of social events and political developments shape individuals' perceptions, they also directly influence the orientations of broad masses and political decision-making processes. For this reason, it is evident that a common field where psychology and political science intersect is becoming increasingly visible in contemporary political studies.

The concept of political psychology is considered an emerging field of study that arises from the intersection of political science and psychology, enabling the explanation of various political behaviors. While voter behavior has traditionally been explained through rational choice models in political science approaches, contemporary political psychology literature seeks to shed light on the previously unexplained aspects of political behavior. In this context, political psychology posits that political decision-making processes are deeply shaped by identity, emotion, perception, and cognitive processes. Especially when considering the roles of emotions, collective identities, media influences, and social belief systems in determining political preferences, it is clear that explaining political behavior solely through purely rational models remains incomplete.

When voter behavior is examined through the lens of political psychology, it is observed that individual behavior is not always rational but is also a reflection of shifting psychology. Symbols, values, social traumas, victories, and security concerns emerge as significant factors in the orientation toward political parties. Furthermore, the ways in which political campaigns steer voter behavior can manifest through fear-based discourses, emphasis on identity, polarization strategies, and the leader-charisma relationship. In this regard, this study discusses the factors influential on political preferences within a conceptual framework of political psychology, asserting that the voter decision-making process can be explained through the dimensions of emotion, perception, and identity.

Keywords: Political Psychology, Voter Behavior, Political Decision-Making, Collective Identity

Deepfake Devleti: Dijital Manipülasyonun Kamu Düzeni Üzerindeki Riskleri

Prof. Dr. Hamza ATEŞ¹

Hakikat sonrası çağ olarak tanımlanan günümüzde gerçeklik, giderek teknoloji tarafından şekillendirilen bir algısal rekabete dönüşmektedir. Özellikle yapay zekâ destekli deepfake teknolojileri, siyasal iletişimden güvenlik alanına kadar devletin temel fonksiyonlarını tehdit eden yeni bir risk alanı ortaya çıkarmaktadır. Bu çalışma, deepfake üretim ve dolaşım süreçlerinin kamu otoritesi, toplumsal güven ve kurumsal meşruiyet üzerindeki etkilerini siyaset psikolojisi ve kamu yönetimi kuramsal çerçevesinde incelemektedir. Çalışmada nitel bir tasarım benimsenmiş; medya analizleri, kuramsal literatür ve uluslararası vaka incelemeleri üzerinden kavramsal bir model geliştirilmiştir.

Deepfake'lerin siyasal manipülasyon amacıyla kullanılması, lider algısının zedelenmesi, seçim güvenliğinin sarsılması ve dezenformasyon döngüsünün hızlanması gibi riskleri beraberinde getirmektedir. Yargı süreçlerinde dijital delillerin güvenilirliğinin azalması, suç isnatlarının manipüle edilmesi ve masumiyet karinesinin aşınması da kamu düzenini doğrudan tehdit eden hususlar arasındadır. Ayrıca manipülatif video içeriklerinin kriz dönemlerinde kullanılması, panik üretimini tetikleyerek kamu güvenliğinde ani kırılmalara yol açabilir. Bu bağlamda devletin geleneksel düzen sağlama kapasitesi, yerini giderek “dijital hakikat düzeninin korunması” sorumluluğuna bırakmaktadır.

Çalışma, devletin müdahale kapasitesinin artırılmasına yönelik üç temel strateji önermektedir: (1) algoritmik doğrulama araçlarının kurumsallaştırılması, (2) medya okuryazarlığının ulusal güvenlik boyutuyla ele alınması ve (3) bağımsız doğrulama ağlarıyla bütünleşik kurumsal işbirliği modellerinin geliştirilmesi. Türkiye'ye özgü senaryo analizi ise mevcut risklerin yalnızca teknolojik değil, aynı zamanda epistemolojik bir güvenlik sorununa işaret ettiğini göstermektedir. Sonuç olarak deepfake teknolojileri, devletin meşruiyet alanını doğrudan etkileyen ve kamu otoritesinin yeniden tanımlanmasını zorunlu kılan çok boyutlu bir tehdit kategorisi oluşturmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Deepfake, Hakikat Sonrası, Epistemik Güvenlik, Kamu Düzeni, Dijital Manipülasyon, Siyasal Psikoloji

¹ İstanbul Medeniyet Üniversitesi, hamza.ates@medeniyet.edu.tr

The Deepfake State: Risks of Digital Manipulation to Public Order

In what is widely described as the post-truth era, reality has increasingly become an arena of technologically shaped perceptual competition. Deepfake technologies, enabled by artificial intelligence, create a new domain of threat to the essential functions of modern states, including public authority, institutional legitimacy, and societal trust. This article examines the political-psychological and governance implications of deepfakes by developing a conceptual model rooted in qualitative inquiry, including media analysis, case studies, and theoretical literature.

Deepfakes used for political manipulation bring significant risks such as damage to leaders' credibility, the erosion of electoral integrity, and the acceleration of disinformation cycles. Within judicial processes, the reliability of digital evidence can weaken, facilitating falsified allegations and undermining the presumption of innocence—thus directly jeopardizing public order. Furthermore, in crisis contexts, fabricated media content can create panic, disrupt social stability, and trigger sudden governance breakdowns. Consequently, the state's traditional responsibility of maintaining physical order expands toward preserving a “digital order of truth.”

This study proposes three strategic interventions to enhance state resilience against deepfake threats: (1) institutionalization of algorithmic verification tools, (2) reframing media literacy as a national security concern, and (3) developing integrated collaboration mechanisms with independent fact-checking networks. The scenario assessment for Türkiye highlights that the emerging challenge is not only technological but also epistemological, revealing a growing struggle over the legitimacy of truth. The findings suggest that deepfakes constitute a multidimensional threat category that demands the redefinition of state authority and the innovation of public governance practices in the digital age.

Keywords: Deepfake, Post-Truth, Epistemic Security, Public Order, Digital Manipulation, Political Psychology

Hakikat Sonrası Dönemi Türkiye’deki Başboş Köpek Tartışması Üzerinden Okumak*Dr. Öğr. Üyesi Hakan OLGUN¹*

Bu çalışma, Türkiye’de sosyo-politik gündemi bir süredir meşgul eden başboş köpek sorununu hakikat sonrası dönem bağlamında ele almaktadır. Bahse konu dönemde hislerin, kimliğe ilişkin aidiyetlerin ve bilhassa sosyal medya aracılığıyla büyük bir hızla yayılan tikel tecrübelerin olgusal gerçeklik karşısında ağırlık kazanması, başboş köpek sorununu teknik bir mesele olmaktan çıkararak sosyo-politik kutuplaşmanın bir enstrümanı hâline getirmektedir. Bu bağlamda çalışma, medya haberleri, sosyal medya paylaşımları ve politik kutuplaşma örneklerinden hareketle meselenin makul bir çerçeveden reaksiyoner bir zemine nasıl kaydırıldığını ortaya koymaktadır. Bu açıdan bakıldığında, kimi başboş köpek saldırılarının yahut bu hayvanlara yönelik gayri vicdanî muameleleri içeren birtakım görüntülerin kamuoyunu yönlendirme gücünün, meseleye ilişkin objektif verilerinkinden çok daha etkili olduğu görülmektedir. Dahası bir uçta toplu itlaf gibi tedbirlerin gerekliliğini içeren yaklaşımlar ile diğer uçtaki hayvan dostu söylemler, meseleyi politik kutuplaşmanın bir unsuru hâline getirmektedir. Bu itibarla, nitel söylem analizine dayanan bu çalışma, soruna ilişkin değerlendirmelerin giderek ‘hakikat sonrası’ bir nitelik arz ettiği ve bu durumun yetkili makamları adeta paralize ederek sorunun çözümüne ilişkin süreçleri akim bıraktığı iddiasındadır.

Anahtar Kelimeler: Hakikat sonrası, başboş köpekler, kutuplaşma, medya, siyaset

Reading the Post-Truth Era Through the Debate on Stray Dogs in Turkey

This study examines the stray dog issue, which has for some time occupied the socio-political agenda in Turkey, within the context of the post-truth era. In this period, the increasing weight of emotions, identity-based affiliations, and particularly singular experiences that spread rapidly through social media over factual reality transforms the stray dog issue from a technical matter into an instrument of socio-political polarization. In this regard, drawing on media reports, social media posts, and examples of political polarization, the study demonstrates how the issue is shifted from a reasonable framework to a reactionary ground. From this perspective, it becomes apparent that the power of certain stray dog attacks or of some images depicting unconscionable treatment of these animals to shape public opinion is far greater than that of objective data related to the issue. Moreover, approaches at one extreme that emphasize the necessity of measures such as mass culling, and at the other extreme animal-friendly discourses, together render the issue a component of political polarization. Accordingly, this study, based on qualitative discourse analysis, argues that assessments of the problem increasingly take on a ‘post-truth’ character, and that this situation virtually paralyzes the competent authorities, thereby undermining processes aimed at resolving the problem.

Keywords: Post-truth, stray dogs, polarization, media, politics

¹ İstanbul Medeniyet Üniversitesi, hakan.olgun@medeniyet.edu.tr

Kitlesel Şiddet Olaylarına Çocukluk Çağı Travmaları ve Dissosiyasyon Eksenli Bir Bakış*Dr. Hakan KARAMAN¹*

Kitlesel travmalar bağlamında ele alınan terör saldırıları, savaşlar ve soykırımlar; kültürel, ekonomik, dini, tarihsel ve siyasal anlamda birçok faktörün etkileşimi sonucunda meydana gelmektedir. Ancak bu olaylara aktif olarak katılan insanların neden ve nasıl bir altyapı ile bu eylemlere giriştiklerinin anlaşılması, yani olayın bireysel ve toplumsal anlamda psikolojik çözümlemesinin yapılması, önlem alınması adına önemli bir gerekliliktir. Bu bağlamda tarihsel olayların altında atan psikolojik dinamiklerin anlaşılması konusunda çalışmaların yapıldığı psikotarih disiplini önemli katkılar sunmaktadır (DeMause, 1997). Psikotarih alanının başat çalışma konularından biri de çocukluk çağı travmaları ve bunların olumsuz toplumsal yansımalarıdır. Dolayısıyla kitlesel şiddet olaylarının tam olarak anlaşılabilmesi için travma ve dissosiyasyon temelli bir analiz gereklidir (Öztürk ve Erdoğan, 2021).

Psikotarih yaklaşımına göre şiddet olayları, yanlış çocuk yetiştirme stilleri aracılığıyla nesiller boyu devam etmektedir. İnsanlar çocuklukta yaşadıkları ruhsal çatışmaların bedeli olarak güvenli bağlanma yerine travma kökenli ve dissosiyatif doğalı sağlıklı bir bağlanma stili geliştirmektedirler. Adeta istismarcılarına bağlanarak hayatta kalan bireyler yetişkinlik dönemlerinde kendileri ile benzer travmaları olan dominant, manipülatif ve istismarcı liderlere kolay şekilde itaat etmektedirler. Böyle bir zeminde varlık gösteren disfonksiyonel bireyler doğrudan veya dolaylı olarak şiddet olaylarına katkı sunarlar. Hem çocuk istismarı olarak çok bilinen eski tür travmalar hem de çocukları şımartmak, çifte mesaj vermek veya arkadaş anne babalık gibi modern çocukluk çağı travmaları ruhsal sapmaların ve sosyal sorunların temel nedenleri arasında sayılabilirler (Öztürk, 2020).

Çocukluk çağında olumsuz ebeveynlik davranışlarına maruz kalan bireylerin travmatik deneyimleri nedeniyle dissosiyatif ettikleri duygular, onların kişilikleri içerisinde bir sosyal alter (farklı bir kişilik parçası/durumu) oluşmasına neden olmaktadır (DeMause, 1997). Çocukluk çağı travmalarından köken alan sosyal alterler acı dolu geçmişlerinin intikamını alma yöneliminde hareket etmektedirler. Kişilerin sıradan/günlük yaşamlarında aktif olmayan sosyal alterler, benzer travmatik geçmişi olan bireyler ile bir araya geldiklerinde ortaya çıkarlar. Kitlesel hareketler esnasında bu sosyal alterler birleşerek bireysel denetimi aşan, saldırgan ve yönlendirici bir kolektif kişilik meydana getirirler. Bu zeminde travmatize bireyler manipülatif liderlerin de etkisi ile kendi içsel kötülük duygularını (kötü çocuk, kötü ebeveyn gibi) yansıtabilecekleri bir günah keçisi yaratırlar. Günah keçisi ilan edilen kişi ve gruplara karşı ise uygun şartlarda aşağılama, saldırı, linç ve soykırım eylemlerini gerçekleştirebilirler (Şar, 2009; Öztürk ve Erdoğan, 2021).

Tüm bunlar beraber değerlendirildiğinde; çocukluk çağı travmaları-dissosiyasyon-sosyal alter oluşumu-grup fantezileri-şiddet sıralaması net olarak ortaya çıkmaktadır. Hatta ruhsal travmanın nesiller boyu devam eden etkileri nedeniyle şiddet olaylarının tarihsel olarak yeniden üretilmesine zemin hazırlayan kompleks bir döngü meydana gelebilmektedir. Modern dünyada insan haklarına dayalı hukuki düzenlemeler bulunsu da travmaların yol açtığı dissosiyatif savunmalar bireylerin davranışlarını şekillendirmeye devam ettiği için savaş, soykırım vb. kitlesel yıkımlar küresel ölçekte varlığını sürdürmektedir. Bu döngünün kırılması, ancak çocukluk çağı travmalarının sistemli biçimde önlenmesi ve doğru çocuk yetiştirme pratiklerinin yaygınlaşmasıyla mümkün olabilir (Öztürk, 2023).

Anahtar Kelimeler: Travma, Dissosiyasyon, Psikotarih, Şiddet, Soykırım

¹ Ataşehir Rehberlik ve Araştırma Merkezi, hakankaraman89@hotmail.com

Childhood Trauma and Dissociation-Centered Perspectives on Mass Violence

Terror attacks, wars, and genocides—often analyzed within the context of collective trauma—arise from the complex interplay of cultural, economic, religious, historical, and political factors. However, understanding why and how individuals actively participate in such acts, i.e., conducting a psychological analysis of these events at both individual and societal levels, is crucial for prevention. In this regard, the discipline of psychohistory, which investigates the psychological dynamics underpinning historical events, offers significant insights (DeMause, 1997). One of the primary concerns of psychohistory is childhood trauma and its adverse societal consequences. Accordingly, a trauma- and dissociation-based analysis is essential for a comprehensive understanding of mass violence (Öztürk & Erdoğan, 2021).

According to the psychohistorical approach, violent behaviors perpetuate across generations through maladaptive child-rearing practices. Individuals who experience psychological conflicts in childhood often develop trauma-based and dissociative attachment styles rather than secure attachments. Survivors who maintain attachments to their abusers are more likely, in adulthood, to comply readily with dominant, manipulative, or abusive leaders who exhibit similar traumatic histories. Within such a context, dysfunctional individuals can contribute—directly or indirectly—to acts of violence. Both historically well-documented forms of child abuse and modern childhood adversities, such as overindulgence, contradictory messaging, or pseudo-parental peer dynamics, can serve as foundational causes of psychological maladjustment and social problems (Öztürk, 2020).

Traumatic experiences stemming from adverse parenting during childhood can lead individuals to dissociate certain emotions, resulting in the formation of a social alter—a distinct personality fragment or state within the individual (DeMause, 1997). Social alters originating from childhood trauma often operate with a motive to seek retribution for past suffering. While these social alters remain inactive in ordinary daily life, they can emerge when individuals encounter others with similar traumatic backgrounds. During mass mobilizations, these social alters can converge to form a collective personality that surpasses individual self-control, becoming aggressive and directive. In such settings, traumatized individuals, influenced by manipulative leaders, may project their inner feelings of malevolence (e.g., “bad child,” “bad parent”) onto a scapegoat. Under conducive conditions, this mechanism can facilitate acts of humiliation, assault, lynching, or even genocide against the designated targets (Şar, 2009; Öztürk & Erdoğan, 2021).

Taken together, a clear sequential pattern emerges: childhood trauma → dissociation → social alter formation → group fantasies → violence. Moreover, the intergenerational effects of psychological trauma can establish a complex cycle that historically reproduces violent events. Although contemporary societies possess legal frameworks grounded in human rights, dissociative defenses resulting from trauma continue to shape individual behaviors, enabling wars, genocides, and other forms of mass destruction to persist globally. Breaking this cycle requires the systematic prevention of childhood trauma and the widespread adoption of adaptive child-rearing practices (Ozturk, 2023).

Keywords: Trauma, Dissociation, Psychohistory, Violence, Genocide

Political Psychology of Constitutional Reform: A Case Study of Bangladesh

Doktorant M. M. Ashaduzzaman NOUR¹

Constitutional reform in Bangladesh has historically reflected more than legal or institutional adjustments—it embodies the political psychology of elites, parties, and citizens. This paper explores the psychological dimensions that underlie constitutional reform, focusing on power motivation, legitimacy perception, political identity, and emotional factors such as trust, fear, and resentment. Drawing on the theoretical traditions of political psychology, social identity theory, and elite behavior studies, the paper provides an analytical framework for understanding how psychological orientations shape constitutional politics in Bangladesh. The analysis suggests that repeated constitutional amendments stem from the psychological interplay of power consolidation, legitimacy crises, and emotional polarization among political actors. Ultimately, the study highlights the need for incorporating psychological insight into constitutional studies, particularly in postcolonial democracies where politics often operates through affective and identity-based logics rather than institutional rationality. The case of Bangladesh demonstrates that constitutional reform is not merely an institutional or legal process but a profoundly psychological one. Political leaders' motives are shaped by power anxieties, emotional insecurities, and identity-driven reasoning. Citizens' attitudes, in turn, are filtered through affective loyalty, partisan bias, and collective memory. These psychological forces sustain a cycle of constitutional revision that reflects not institutional weakness alone, but a deeper struggle for legitimacy and belonging. Integrating political psychology into the study of constitutional reform reveals that sustainable constitutionalism depends not only on institutional design but also on the emotional and cognitive maturity of political actors and citizens. For Bangladesh—and similar transitional democracies—future reform efforts must therefore address the psychological foundations of trust, legitimacy, and shared identity alongside legal and procedural change.

Anahtar Kelimeler: Political psychology, constitutional reform, Bangladesh, legitimacy, political identity, power motivation

¹ Bangladesh University, nourdu105@gmail.com, ashaduzzaman@bup.edu.bd

Bangladeş'te Anayasal Reformun Politik Psikolojisi: Bir Vaka Çalışması

Bangladeş'te anayasal reformlar tarihsel olarak yalnızca hukuki veya kurumsal düzenlemeleri değil, aynı zamanda elitlerin, siyasi partilerin ve vatandaşların politik psikolojisini de yansıtmaktadır. Bu çalışma, anayasal reformun arkasındaki psikolojik boyutları incelemekte; güç motivasyonu, meşruiyet algısı, siyasi kimlik ve güven, korku, öfke gibi duygusal faktörlere odaklanmaktadır. Politik psikoloji, sosyal kimlik teorisi ve elit davranışı literatüründen yararlanılarak, psikolojik yönelimlerin Bangladeş'te anayasal siyaseti nasıl şekillendirdiğine dair analitik bir çerçeve sunulmuştur. Analiz, tekrar eden anayasa değişikliklerinin, siyasi aktörler arasındaki güç pekiştirme çabaları, meşruiyet krizleri ve duygusal kutuplaşma gibi psikolojik etkileşimlerden kaynaklandığını göstermektedir. Sonuç olarak, çalışma, anayasa çalışmalarına psikolojik içgörünün dahil edilmesinin önemini vurgulamaktadır; özellikle de siyasetin kurumsal rasyonellikten ziyade duygusal ve kimlik temelli dinamiklerle işlediği postkolonyal demokrasilerde. Bangladeş örneği, anayasal reformun yalnızca kurumsal veya hukuki bir süreç olmadığını, aynı zamanda derin bir psikolojik süreç olduğunu göstermektedir. Siyasal liderlerin motivasyonları, güç kaygıları, duygusal güvensizlikler ve kimlik temelli akıl yürütme tarafından şekillenmektedir. Vatandaşların tutumları ise duygusal sadakat, partizan önyargı ve kolektif hafıza filtrelerinden geçmektedir. Bu psikolojik güçler, kurumsal zayıflıktan daha fazlasını yansıtan; meşruiyet ve aidiyet mücadelesine dayalı bir anayasa değişikliği döngüsünü sürdürmektedir. Politik psikolojinin anayasal reform çalışmalarına dahil edilmesi, sürdürülebilir anayasal düzenin yalnızca kurumsal tasarıma değil, aynı zamanda siyasi aktörlerin ve vatandaşların duygusal ve bilişsel olgunluğuna bağlı olduğunu ortaya koymaktadır. Bu nedenle Bangladeş — ve benzer geçiş demokrasileri — için gelecekteki reform çabaları, hukuki ve prosedürel değişikliklerle birlikte, güvenin, meşruiyetin ve ortak kimliğin psikolojik temellerini de ele almak zorundadır.

Keywords: Politik psikoloji, anayasal reform, Bangladeş, meşruiyet, siyasi kimlik, güç motivasyon

Pandemi Döneminde Post-Truth Söylemlerin Kamu Yönetimi Karar Alma Süreçlerine Etkisi: Türkiye Örneği

Dr. Öğr. Üyesi Merve DURMUŞ¹

COVID-19 pandemisi, kamu yönetimi açısından yalnızca sağlık temelli bir kriz değil; aynı zamanda yoğun bir bilgi kirliliği ve dezenformasyon ortamı yaratarak yönetim süreçlerini doğrudan etkileyen bir *post-truth* krizine dönüşmüştür. Bu çalışma, pandemi sürecinde Türkiye’de ortaya çıkan post-truth söylemlerin kamu politikalarının tasarımı, uygulanması ve kamu otoritesinin meşruiyeti üzerindeki etkilerini analiz etmektedir. Vaka analizi yaklaşımıyla yürütülen araştırma, aşı karışıklığı, komplo teorileri, kapanma kararlarına yönelik politik manipülasyon iddiaları ve bilimsel otoritenin sorgulanması gibi post-truth içeriklerin karar alma süreçlerini nasıl dönüştürdüğünü göstermektedir. Bulgular, pandemide sosyal medya kaynaklı algı baskısının bilim temelli politikaların uygulanmasını zorlaştırdığını; kararların sıklıkla toplumsal tepkilere göre revize edildiğini; Bilim Kurulu ile bürokratik uzmanlığın otoritesinin zayıfladığını ve kamu yönetiminin “performatif” politika üretimine yöneldiğini ortaya koymaktadır. Bu durum, kriz dönemlerinde doğru bilgi yönetimi, şeffaf iletişim ve kurumsal güvenin hayati önemini bir kez daha kanıtlamıştır. Çalışma, post-truth çağında kamu yönetimi için infodemiyle mücadele, dijital okuryazarlık ve kriz iletişim stratejilerinin güçlendirilmesi gerektiğini vurgulamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Post-truth, COVID-19, kamu yönetimi, infodemi, kriz yönetimi, Türkiye

¹ İstanbul Medeniyet Üniversitesi, merve.durmus@medeniyet.edu.tr

The Impact of Post-Truth Discourses on Public Administration Decision-Making During the COVID-19 Pandemic: The Case of Türkiye

The COVID-19 pandemic has emerged not only as a global public health crisis but also as a post-truth environment in which misinformation, disinformation, and emotionally driven narratives have significantly shaped public administration processes. This study analyzes how post-truth discourses circulating in Türkiye during the pandemic—such as anti-vaccination narratives, conspiracy theories, political manipulation claims regarding lockdown measures, and the questioning of scientific authority—have influenced policy formulation and implementation. Using a case study approach, the research reveals that social media-driven perception pressures hindered the effectiveness of evidence-based policies and led to frequent policy revisions. The findings show that the legitimacy of expert bodies, including the Scientific Advisory Board and health institutions, weakened as post-truth narratives gained traction, resulting in a shift toward “performative policymaking” aimed at managing public perception rather than solely relying on scientific data. The case demonstrates that crisis governance in the post-truth era requires robust communication strategies, enhanced digital literacy, and systematic mechanisms to counter infodemics. Overall, the study highlights the critical importance of institutional trust, transparent communication, and accurate information flow for effective public administration during large-scale crises.

Keywords: Post-truth, COVID-19, public administration, infodemic, crisis management, Türkiye.

Trans-nasyonel Siyasette Kuşak Farkı: Fransa'daki Türk Gençlerinin Siyasal Katılımları

Dr. Ayşe Betül NUHOĞLU KORKUT¹

Bu çalışma, Fransa'da yaşayan Türkiye kökenli gençlerin siyasal katılımını kuşaklararası farklılıklar çerçevesinde ele almakta ve bu farklılıkların ardındaki sosyal, kültürel ve kimlik temelli dinamikleri incelemektedir. Paris, Lyon ve Strasbourg'daki çeşitli Türk derneklerinin temsilcileriyle gerçekleştirilen derinlemesine görüşmelere dayanan araştırma, genç ve yaşlı kuşakların siyasal ilgi düzeyleri, katılım biçimleri ve Türkiye ile Fransa'ya yönelimlerinde belirgin ayrışmalar olduğunu göstermektedir. Bulgular, genç kuşakların genel siyasal katılım düzeyinin önceki kuşaklara kıyasla daha düşük olduğunu ortaya koymaktadır. Türkiye siyasetine olan ilgileri oldukça sınırlıyken, Fransa'daki siyasal gelişmelere daha fazla yöneldikleri gözlemlenmiştir. Ancak bu ilgi, aktif siyasal katılıma dönüşmekte yetersiz kalmaktadır.

Gençlerin siyasal katılımındaki düşüklüğü yalnızca bireysel ilgisizlikten değil, aynı zamanda Fransız toplumunda deneyimledikleri dışlanma, aidiyet sorunu ve tam kabul görmeme duygusundan kaynaklanmaktadır. Fransa'da doğup büyüyen veya eğitim hayatlarını burada sürdüren gençler, gündelik yaşamları ve sosyal çevreleri nedeniyle Türkiye'den giderek uzaklaşmakta; Türkiye siyaseti onlar için daha az anlamlı bir alan haline gelmektedir. Dernek temsilcileri, gençlerin hem Türkiye siyasetine hem de dernek faaliyetlerine olan ilgisinin belirgin biçimde azaldığını vurgulamaktadır. Bununla birlikte, Fransa'da göçmenleri hedef alan siyasi söylemlerin ve ayrımcı politikaların yoğunlaştığı dönemlerde gençlerin siyasal farkındalığında artış gözlenmektedir. Bu süreçte oy verme davranışı, gençler için hem tepki verme hem de kimlik ve taleplerini görünür kılma açısından en önemli siyasal katılım biçimi olarak öne çıkmaktadır.

Bu çalışma, Fransa'daki Türk dernekleriyle yapılan yüz yüze mülakatlardan elde edilen veriler ışığında, genç kuşakların hem köken ülke hem de yaşadıkları ülke bağlamındaki siyasal katılım düzeylerini ortaya koymayı amaçlamaktadır. Sonuç olarak araştırma, yaşlı kuşakların Türkiye'ye yönelik güçlü siyasal bağlılıklarını sürdürdüğünü; genç kuşakların ise Fransa'nın siyasal gündemine daha fazla yönelmesine rağmen genel olarak düşük bir siyasal katılım düzeyi sergilediğini göstermektedir. Bu dönüşümün ardındaki psikososyal sebeplerin anlaşılması, genç göçmenlerin her iki siyasal alanda da daha güçlü bir aidiyet ve katılım geliştirebilmeleri için politika önerileri geliştirilmesi açısından önem taşımaktadır.

Anahtar Kelimeler: Türk diasporası, siyasal katılım, Fransa'daki Türkler, genç kuşaklar, oy verme davranışı

¹ Yeditepe Üniversitesi, betulnuhoglu@gmail.com

Generational Differences in Transnational Politics: The Political Participation of Turkish Youth in France

This study examines the political participation of Turkish-origin youth living in France through the lens of intergenerational differences and explores the social, cultural, and identity-based dynamics underlying these variations. Based on in-depth interviews with representatives of Turkish associations in Paris, Lyon, and Strasbourg, the research highlights significant divergences between younger and older generations in terms of political interest, modes of participation, and orientations toward both Turkey and France. Findings indicate that younger generations display lower levels of political participation compared to older cohorts. While their interest in Turkish politics is notably limited, they show relatively greater attention to political developments in France; however, this interest does not consistently translate into active engagement.

The reduced political participation among youth is shaped not only by individual disinterest but also by experiences of exclusion, challenges of belonging, and feelings of incomplete acceptance within French society. Young people born or raised in France, or those who have completed their education there, gradually distance themselves from Turkey due to their daily lives, social networks, and cultural integration in France. Representatives of various associations emphasize a noticeable decline in young people's interest in both Turkish politics and association activities. Nevertheless, during periods marked by anti-immigrant rhetoric or discriminatory policies, an increase in political awareness among youth has been observed. In such contexts, voting emerges as the most significant form of political participation, enabling young people to express their reactions and make their identities and demands visible.

Drawing on data obtained through face-to-face interviews with Turkish associations in France, this study aims to reveal the political participation patterns of younger generations with respect to both their origin country and the host country. The findings demonstrate that older generations maintain strong political ties to Turkey, while younger generations increasingly orient themselves toward French political issues, yet still exhibit generally low levels of political engagement. Understanding the psychosocial factors behind this shift is crucial for developing policy strategies that can enhance political participation and foster a stronger sense of belonging among young immigrants in both France and Turkey.

Keywords: Turkish diaspora, political participation, Turks in France, younger generations, voting behavior

Komplo Teorileri, Felaket Kaydırması ve Siyasal Katılım: Sosyal Medya Platformlarının Rolü

Dr. Hüseyin Batuhan ŞAR¹

Bu çalışma, komplo teorilerine yönelik inancın sosyal medya ortamlarında dijital siyasal katılım davranışını nasıl etkilediğini ve bu ilişkinin hangi bireysel (özellikle felaket kaydırması) ve yapısal (sosyal medya platform özellikleri) dinamiklerle şekillendiğini incelemektedir. Türkiye genelini temsil eden 1.008 kişiyle yürütülen anket verilerine dayanan bulgular, komplo teorilerine inanan bireylerin sosyal medya üzerinden komplocu içerik paylaşımı konusunda genelde isteksiz olduğunu göstermektedir. Ancak bu ilişki, felaket kaydırması eğilimi yüksek bireylerde tersine dönmektedir. Ayrıca, sosyal medya platformların yapısal özellikleri de bu davranışları biçimlendirmektedir; görsel ve etkileşim temelli platformlar (Instagram, TikTok) paylaşım olasılığını artırırken, metin (X) ve özel mesajlaşma (WhatsApp) temelli platformlarda bu eğilim sınırlanmaktadır. Bu bağlamda, çalışma dijital medya çağında komplo inançlarının siyasal davranışlara etkisini çok katmanlı bir perspektifle ele almaktadır.

Anahtar Kelimeler: Komplo teorileri, felaket kaydırması, sosyal medya, siyasal katılım, platform dinamikleri

Doomscrolling and Conspiracy Theory Beliefs across Distinct Social Media Platforms

This study examines how belief in conspiracy theories shapes digital political participation on social media, and how this relationship is conditioned by individual-level factors (particularly doomscrolling) and structural dynamics (social media platform features). Drawing on survey data from a nationally representative sample of 1,008 respondents in Turkey, the findings show that individuals who endorse conspiracy theories are generally reluctant to share conspiratorial content on social media. However, this relationship reverses among individuals with high levels of doomscrolling tendency. In addition, the structural affordances of social media platforms also shape these behaviors: visual and interaction-based platforms (Instagram, TikTok) increase the likelihood of sharing, whereas text-based (X) and private messaging platforms (WhatsApp) constrain it. In this regard, the study approaches the political effects of conspiracy beliefs in the digital media era from a multi-layered perspective.

Keywords: Conspiracy theories, doomscrolling, social media, political participation, platform differences

¹ Yeditepe Üniversitesi, huseyinbatuhansar@gmail.com

Yaşam Memnuniyeti ve Siyasal Katılım: Ampirik Bir Analiz

Arş. Gör. Feride Saliha TAŞPINAR ¹

Batı demokrasilerinde 1960'lerden itibaren yaşanan sosyal değişimle birlikte toplumların daha bireyci bir yapıya evrilmesi sonucunda post-materyalist değerler ile öznel tutumların siyasi davranış ve karar alma mekanizmaları üzerinde artan etkisi bugün literatürde kabul edilmiş bir gerçektir. Diğer taraftan, yaşam memnuniyeti ve genel iyilik halinin siyasi davranışa etkisinin görece daha yeni bir araştırma alanı olduğu söylenebilir. Bu çerçevede çalışmam, yaşam memnuniyeti ile siyasal katılım arasındaki ilişkiyi incelemeyi amaçlamaktadır. Araştırmamı literatürdeki mevcut çalışmalardan ayıran iki temel nokta bulunmaktadır. Bunlardan ilki, yaşam memnuniyetini bireyin kendi beyanını esas alarak öznel olarak ele alan yaklaşıma (subjective well-being) ek olarak DSM-5 tanı kriterlerini (Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders) temel alan depresif ruh hali göstergeleri aracılığıyla nesnel bir yaşam memnuniyetinin ve iyi olma halinin (objective well-being) de analize eklenmesi. İkinci olarak, yaşam memnuniyetinin siyasal katılıma etkisini incelerken sosyal güveni de açıklayıcı bir değişken olarak ele alacağım. Sosyal güven, siyasal sürece katılım motivasyonu etkileyen teorik bir unsur olarak araştırmaya entegre edilecektir. Bu amaç doğrultusunda Avrupa Sosyal Araştırması (European Social Survey) veri setinden faydalanacağım. Regresyon analizi uyguladığım ampirik bir çalışma yapacağım.

Anahtar Kelimeler: Yaşam memnuniyeti, siyasi davranış, siyasal katılım, sosyal güven, depresyon

Life Satisfaction and Political Participation: An Empirical Analysis

It is an established fact in the literature that as societies became more individualistic following the social changes that began in the 1960s, post-materialist values and subjective attitudes have had an increasingly significant impact on political behavior. On the other hand, the influence of life satisfaction and overall well-being on political behavior is a relatively newer field of research. Within this framework, my study aims to examine the relationship between life satisfaction and political participation. There are two main aspects that distinguish my research from existing studies in the literature. First of all, in addition to the approach that relies on self-reported measures of life satisfaction which is subjective well-being, I also incorporate another measure of life satisfaction which I call objective well-being into the analysis using indicators of depressive mood based on DSM-5 diagnostic criteria (Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders). Secondly, I will consider social trust as an explanatory variable while examining the effect of life satisfaction on political participation. Social trust will be integrated into the research as part of the theoretical framework regarding the motivation to engage in the political process. To this end, I will utilize data from the European Social Survey (ESS) and conduct an empirical study employing regression analysis.

Keywords: Life-satisfaction, political behaviour, political participation, social trust, depression

¹ Marmara Üniversitesi, salihataspinar@gmail.com

Post-truth Çağında Adaletin Krizi: Hakikat, Meşruiyet ve Kamu Vicdanı

Dr. Öğr. Üyesi Özer ASLAN¹

Post-truth (Hakikat Sonrası) çağ, epistemik belirsizliğin norm hâline geldiği, nesnel olguların kişisel inançlar ve duygusal argümanlar karşısında ikincil plana itildiği bir dönemdir. Bu dönem, bilginin doğruluk değerini aşındırmanın yanında, toplumsal sözleşmenin temel sütunu olan adalet kavramını da kökünden sarsmaktadır. Adalet, ontolojik olarak hakikatin tespitine ve bu tespit üzerinden inşa edilen normatif bir dengeye dayanırken günümüzde hakikatle, meşruiyetle ve kamu vicdanıyla kurduğu ilişki üzerinden yeniden tartışılmayı zorunlu kılan bir kavram hâline gelmiştir.

Tarihsel olarak adalet, hakikatin kamusal olarak tanınmasıyla mümkün görülmüştür. Ancak bu çağda hakikat, ortak bir referans noktası olmaktan çıkarak “benim gerçeğim” ve “senin gerçeğin” ayrımlarıyla görecelileştirilmektedir. Hakikat, büyük oranda araçsallaştırılmış anlatılar arasında erimektedir. Söz konusu durum adaletin evrensel ve tarafsız bir değer olduğu inancını aşındırma kapasitesine sahiptir. Hakikatin parçalandığı bu iklim, beraberinde yeni bir meşruiyet krizini getirmektedir.

Post-truth bağlamda meşruiyet, rasyonel gerekçelere dayanmak yerine, giderek duygusal rezonans, kimliksel aidiyet ve sembolik temsil üzerinden üretilmektedir. Dezenformasyon ve manipülasyon dalgası meşruiyeti zedelemekte, adaletin nesnel ölçütlere dayanan bir ilke olmaktan ziyade, farklı toplumsal grupların algısal dünyalarında değişen anlamlar kazanmasına yol açmaktadır. Bunun temel nedenleri arasında yer alan sosyal medya algoritmaları, bireyleri kendi önyargılarını doğrulayan bilgilere hapsederek toplumsal kutuplaşmayı derinleştiren birer araca dönüşebilmektedir.

Kamu vicdanı, adalet duygusunun toplumsal bir yansıması olarak işlev görmesi gerekirken post-truth çağda en kırılgan unsurlar arasında yerini almaktadır. Tarihsel olarak ortak bir ahlaki pusula şeklinde tasavvur edilen kamu vicdanı, dijital çağda parçalı ve reaktif bir yapıya bürünmüştür. Günümüzde sıklıkla medya söylemleri, dijital platformlar ve politik kutuplaşmalar marifetiyle ortaya çıkan durum geçici tepkilerle ikame edilmektedir. Söz konusu durum, adaletin ahlaki meşruiyetini besleyen ortak duyarlılık alanını zayıflatmakta ve hak ihlâllerine yönelik kayıtsızlığın ortaya çıkmasına sebebiyet verebilmektedir.

Hakikat-sonrası çağda adalet krizi, hakikatle kurulan ilişkinin bozulmasının yarattığı sistemsel bir tıkanıklıktır. Bu krizin üstesinden gelmek için, adalet kavramı hakikatin kamusal olarak korunmasını, meşruiyetin rasyonel gerekçelere dayanmasını ve kamu vicdanının manipülasyondan arındırılmasını içeren bütüncül bir çerçeve olarak ele alınmalıdır.

Adaletin gerçek manada tesisi, hakikatin değerini yeniden hatırlatan, eleştirel düşüncüyü merkeze alan ve algıları popülist dalgalara karşı koruyan yeni bir toplumsal mutabakat arayışıyla mümkün olacaktır. Toplumsal anlamda baskın belirsizlikler içinde meşruiyetin rasyonelleştirilmesi ve kamu vicdanının etik bir zeminde yeniden tesisine yönelik politikalar büyük öneme sahiptir. Nihayetinde adalet, hakikat ve kamu vicdanı birlikte düşünülmeyişi sürece, toplumsal güveni tesis etme kapasitesini giderek yitirme riskiyle karşı karşıya kalacaktır.

Anahtar Kelimeler: Post-truth, Hakikat, Meşruiyet, Adalet, Kamu Vicdanı.

¹ Polis Akademisi

The Crisis of Justice in the Post-Truth Era: Truth, Legitimacy, and Public Conscience

The post-truth era has emerged as a period in which epistemic uncertainty is the norm, and objective facts are increasingly relegated to a secondary status behind personal beliefs and emotional arguments. Beyond merely eroding the truth-value of knowledge, this epoch fundamentally destabilizes the concept of justice—the central pillar of the social contract. While justice ontologically relies on the ascertainment of truth and the normative balance built upon it, the current landscape necessitates a critical re-examination of justice through its deteriorating relationship with truth, legitimacy, and public conscience.

Historically, the realization of justice was deemed possible only through the public recognition of truth. However, in the contemporary context, truth has ceased to serve as a common reference point; instead, it has been relativized through the subjective dichotomy of "my truth" versus "your truth." Consequently, truth is largely dissolving within instrumentalized narratives. This phenomenon possesses the capacity to erode the conviction that justice is a universal and impartial value.

This climate, characterized by the fragmentation of truth, inevitably precipitates a new crisis of legitimacy. In a post-truth context, legitimacy is increasingly derived from emotional resonance, identity-based belonging, and symbolic representation rather than rational justification. A wave of disinformation and manipulation undermines legitimacy, causing justice to be perceived not as a principle grounded in objective criteria, but as a fluid concept assuming different meanings within the perceptual worlds of distinct social groups. A primary driver of this shift is the algorithmic architecture of social media, which acts as a mechanism that deepens social polarization by confining individuals within echo chambers that reinforce their pre-existing biases.

Furthermore, public conscience, which ought to function as the societal reflection of the sense of justice, has become one of the most fragile elements of the post-truth age. Historically envisioned as a shared moral compass, public conscience has transformed into a fragmented and reactive structure in the digital era. Today, it is frequently displaced by transient reactions triggered by media discourse, digital platforms, and political polarization. This transformation weakens the shared sphere of sensitivity that sustains the moral legitimacy of justice, potentially leading to widespread indifference regarding human rights violations.

The crisis of justice in the post-truth era represents a systemic impasse born from the rupture in our relationship with reality. Overcoming this crisis requires a holistic framework wherein the concept of justice ensures the public protection of truth, legitimacy relies on rational grounds, and public conscience is insulated from manipulation.

The genuine establishment of justice depends on the pursuit of a new social consensus—one that reaffirms the value of truth, places critical thinking at its center, and shields perceptions against populist tides. Policies aimed at rationalizing legitimacy amidst prevailing uncertainty and re-establishing public conscience on an ethical foundation are of paramount importance. Ultimately, unless justice, truth, and public conscience are conceptualized in unison, the capacity to establish social trust faces an imminent risk of erosion.

Keywords: Post-truth, Truth, Legitimacy, Justice, Public Conscience

Post-kolonyal Psikoloji ve Siyasal Kimlik Arayışı: Brunei Örnek Olayı

Prof. Dr. Hamit ERSOY¹

Bu makale, Güneydoğu Asya'da küçük ancak jeopolitik açıdan önemli bir sultanlık olan Brunei Darüsselam'ı, postkolonyal psikoloji ve siyasal kimlik teorileri ışığında incelemektedir. Brunei'nin İngiliz himayesi (1888-1984) altındaki uzun tarihi, bağımsızlık sonrasında benzersiz bir ulusal kimlik inşası süreci doğurmuştur. Bu sürecin merkezinde, devlet ideolojisi haline gelen "Melayu İslam Berajâ" (MIB - Malay İslam Monarşisi) bulunmaktadır. Makale, MIB'nin, sömürgecilik sonrası ortaya çıkan kolektif psikolojik belirsizlikleri (kimlik bunalımı, kültürel aşağılık kompleksi, otoriteye bağımlılık) nasıl yönettiğini ve meşrulaştırdığını analiz etmektedir. Postkolonyal psikolojinin Frantz Fanon ve Ashis Nandy gibi kuramcılarının kavramları kullanılarak, MIB'nin sadece bir siyasi araç değil, aynı zamanda toplumsal bir "psiko-terapi" ve "kimlik çerçevesi" işlevi gördüğü iddia edilmektedir. Brunei vatandaşlarının benlik algısı, sadakati ve moderniteyle ilişkisi, bu resmi ideoloji tarafından şekillendirilmekte ve sömürge öncesi, sömürge dönemi ve sömürge sonrası dönemler arasında süreklilik sağlanmaktadır. Bu çalışma, Brunei özelinde, mutlak monarşi ve geleneksel veya muhafazakar denebilecek İslami değerlerle yönetilen bir devletin, postkolonyal kimlik karmaşıklıklarını nasıl yönettiğine dair bir vaka incelemesi sunmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Postkolonyal Psikoloji, Siyasal Kimlik, Brunei, Melayu İslam Berajâ (MIB), Sömürgecilik Sonrası, Ulusal Kimlik, Frantz Fanon, Ashis Nandy.

Postcolonial Psychology and the Search for Political Identity: The Case of Brunei

This article examines Brunei Darussalam, a small but geopolitically significant sultanate in Southeast Asia, through the lens of postcolonial psychology and political identity theories. Brunei's long history under British protection (1888–1984) gave rise to a unique process of national identity construction following independence. At the heart of this process lies "Melayu Islam Beraja" (MIB – Malay Islamic Monarchy), which has been established as the state ideology. The article analyzes how MIB manages and legitimizes collective psychological uncertainties (such as identity crises, cultural inferiority complexes, and dependency on authority) that emerged in the postcolonial era. Utilizing concepts from postcolonial psychology theorists like Frantz Fanon and Ashis Nandy, it is argued that MIB functions not merely as a political tool but also as a form of societal "psychotherapy" and an "identity framework." The self-perception, loyalty, and relationship with modernity of Bruneian citizens are shaped by this official ideology, ensuring a sense of continuity across the pre-colonial, colonial, and postcolonial periods. This study provides a case study of how a state governed by absolute monarchy and traditional or conservative Islamic values navigates postcolonial identity complexities within the specific context of Brunei.

Keywords: Postcolonial Psychology, Political Identity, Brunei, Melayu Islam Beraja (MIB), Postcolonialism, National Identity, Frantz Fanon, Ashis Nandy.

¹ Brunei Büyükelçisi

Hakikat Sonrası Dönemde Popülizmin Yükselişinin Jungcu Psikoloji Perspektifinden Değerlendirilmesi: Türkiye Örneği

Prof. Dr. Ferihan POLAT¹

21. yüzyılın ikinci on yılından itibaren gerçeğin nesnel verilerle değil duygularla, algılarla ve toplumsal tahayyüllerle şekillendiği bir siyasal atmosfer içinde, küresel ölçekte popülist siyasi hareket ve söylemlerin artışı dikkat çekmektedir. Hakikat sonrası dönem olarak adlandırılan bu süreçte, duygusal söylem ve kimlik temelli politikaların ön plana çıkması, kolektif bilinç dışında yer alan arketipsel imgelerin politik düzleme taşınmasına neden olmuştur. Bu çalışma, hakikat sonrası dönemde popülizmin yükselişini Jungcu perspektiften ele alarak, bu yükselişte psikolojik-yapısal süreçlerin devrede olabileceğini tartışmayı amaçlamaktadır. Bu doğrultuda Jungcu psikoloji perspektifinden incelendiğinde, popülizmin başarısı yalnızca politik stratejiye değil, aynı zamanda kolektif bilinç dışında yer alan arketipsel temsillerin etkinleştirilmesine dayanır. Türkiye örneği üzerinden yapılan değerlendirme, popülizmin gölge, persona, baba, kahraman, kurtarıcı arketipinin bir dışavurumu olarak işlediğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Hakikat Sonrası Çağ, Popülizm, Gölge, Persona, Baba Arketipi, Kahraman, Kurtarıcı Arketipi, Türkiye’de Popülizm.

Evaluation of the Rise of Populism in the Post-Truth Era from a Jungian Psychological Perspective: The Case of Turkey

Since the early decades of the 21st century, global politics has increasingly been characterized by a discursive environment in which truth is no longer anchored primarily in empirically verifiable data. Instead, emotions, collective perceptions, and socially constructed imaginaries have begun to exert greater influence over political judgment and public discourse. This epistemic transformation—commonly conceptualized as the post-truth era—has coincided with the proliferation of populist movements across diverse geopolitical contexts. Within this landscape, affect-laden rhetoric and identity-driven political strategies have facilitated the mobilization of archetypal symbols embedded within the collective unconscious. Drawing upon the theoretical framework of Jungian analytical psychology, this study argues that the ascendancy of contemporary populism cannot be understood solely through strategic or institutional analyses; rather, it must also be interpreted as the reactivation and projection of deep-seated archetypal patterns. Through an examination of the Turkish case, the study contends that populist discourse and leadership dynamics often function as manifestations of archetypes such as the Shadow, the Persona, the Father, the Hero, and the Redeemer, which collectively shape collective fantasies, political identification, and leader–follower relationships.

Keywords: Post-truth era, Populism, Collective unconscious, Shadow archetype, Persona, Father archetype, Hero archetype, Savior archetype, Turkey.

¹ Pamukkale Üniversitesi, fyildirim@pau.edu.tr

Psikiyatri Hastaları Devletle Konuşuyor: Kurumsal Meşruiyetle Karşılaşma Anlarında Hasta Söylemleri

Dr. Öğr. Üyesi Büşra Nur TOPAL AKDOĞMUŞ¹

Bu çalışma, İstanbul Erenköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi uzamında, hastaların kurumsal meşruiyet karşısındaki söylemsel konumlarını ve devletle kurulan sembolik ilişki biçimlerini incelemektedir. Ruh sağlığı hastalarının deneyimleri, yalnızca hizmete erişim veya klinik tedavi süreçleri bağlamında değil, aynı zamanda siyasi temsil, kamuoyu algısı ve adaletin deneyimlenmesi ile ilişkilidir. Bu deneyimler aynı zamanda devlet politikalarının hastalık, bakım ve hak temsillerini şekillendirme biçimlerinden doğrudan etkilenir ve bireylerin kendi durumlarını yorumlama, ifade etme ve siyasete katılma biçimlerini de dönüştürür. Çalışmanın temel çıkış noktası, hastaların kurumsal otoriteyle karşılaşma anlarında ürettikleri söylemlerin, aynı hastaların kurum dışı aktörlere (örneğin aile üyelerine) yönelik dile getirdikleri söylemlerden ciddi biçimde farklılaştığı gözlemdir. Bu farklılaşma, yalnızca ifadelerdeki içerik değişimiyle değil, söylemin yöneldiği özne, dilsel biçim ve iktidar algısındaki dönüşümle de kendini göstermektedir. Araştırmada, aynı hastalardan oluşan bir örnekleme üç temel soru yöneltmiştir: “Ailenize ne söylemek istersiniz?”, “Doktorunuza ne söylemek istersiniz?” ve “Cumhurbaşkanı’na ne söylemek istersiniz?”. Bu üç düzeydeki konuşma biçimleri, bireyin aile (özel alan), kurum (örgütsel alan) ve devlet (kamusal alan) karşısındaki benlik konumlanmalarını açığa çıkarmayı amaçlamaktadır. Elde edilen veriler göstermektedir ki; aileyle konuşma şikâyet, suçlama ve olumsuz duyguların dışavurumuna dayalıdır. Doktorla konuşma, kurumsal otoritenin meşruiyetini kabul eden, disipline olmuş bir söylem repertuarına sahiptir. Buna karşılık Cumhurbaşkanı’yla konuşma, bireyin devlet mekanizmasıyla doğrudan temas kurduğu bir “dilekçe dili” üretmektedir. Bu düzeyde hastalar, kendilerini kurumsal bir sorgunun içinde hissederek söylemlerini sansürlemekte; çoğu zaman memnun ve iyi vatandaş temsiline sığınmaktadır. Söylem analizleri, birey-devlet ilişkisinin yalnızca rasyonel bir idari bağ değil, aynı zamanda psikolojik bir iktidar ilişkisi olarak yaşandığını göstermektedir. Hastalar, devleti soyut bir yapıdan ziyade, kişisel bir otorite (örneğin “Cumhurbaşkanı”) figürü üzerinden algılamakta ve bu figürle “stratejik ilişkiler” kurmaktadır. Bu durum, Michel Foucault’nun iktidar düzeylerinden biri olan “stratejik oyunlar” çerçevesiyle de uyumludur (Lemke, 2015). Yanı sıra bulgular, Michel de Certeau’nun (2009) strateji-taktik ayrımını doğrular niteliktedir. Sonuç olarak, bu araştırma, devletle konuşmanın, bir vatandaşlık eyleminden çok, öğrenilmiş bir iktidar diline uyum sağlama pratiği olduğunu ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: Siyaset psikolojisi, kurumsal meşruiyet, psikiyatri hastaları, iktidar ilişkileri, strateji-taktik

¹ Samsun Üniversitesi, busranur.topal@samsun.edu.tr

Psychiatric Patients Speak to the State: Patient Discourses at Moments of Encounter With Institutional Legitimacy

This study examines the discursive positions of patients in the Istanbul Erenköy Mental and Nervous Diseases Hospital and the forms of symbolic relations they establish with the state in moments of encountering institutional legitimacy. The experiences of psychiatric patients are linked not only to access to services or clinical treatment processes but also to political representation, public perception, and the experience of justice. These experiences are directly shaped by the ways state policies construct representations of illness, care, and rights, and they transform how individuals interpret, express, and engage with political life. The primary premise of the study is that the discourses produced by patients when confronting institutional authority differ significantly from those they express to actors outside the institution (e.g., family members). This differentiation manifests not only in content but also in the addressed subject, linguistic form, and perception of power. A sample of patients was asked three key questions: “What would you like to say to your family?”, “What would you like to say to your doctor?”, and “What would you like to say to the President?”. These three levels of discourse aim to reveal individuals’ self-positioning vis-à-vis family (private sphere), institution (organizational sphere), and state (public sphere). The findings indicate that communication with family is primarily based on complaints, blame, and the expression of negative emotions. Communication with doctors exhibits a disciplined discourse repertoire that acknowledges the legitimacy of institutional authority. In contrast, communication with the President generates a “petition language,” in which patients perceive themselves as subject to institutional scrutiny and often resort to representing themselves as compliant or responsible citizens. Discourse analyses reveal that the individual–state relationship is experienced not merely as a rational administrative connection but also as a psychological power relation. Patients perceive the state not as an abstract structure but through a personal authority figure (e.g., “the President”) and engage in “strategic relations” with this figure. This dynamic aligns with Michel Foucault’s notion of power as “strategic games” (Lemke, 2015) and corroborates Michel de Certeau’s (2009) distinction between strategy and tactic. In conclusion, this research demonstrates that speaking to the state constitutes not so much an act of citizenship as a practice of adapting to a learned language of power.

Keywords: Political psychology, institutional legitimacy, psychiatric patients, power relations, strategy-tactic

Seçmen Davranışında Bilişsel Yanlılıklar: Sosyo-Psikolojik Bir Değerlendirme

Dr. Öğr. Üyesi Burak ÖZER¹

Seçmen davranışları, modern siyasal analizlerde rasyonel tercih modelinin açıklayıcılığını aşan güçlü psikolojik süreçlere dayanmaktadır. Bu çalışma, seçmenlerin karar alma süreçlerinde etkili olan bilişsel yanlılıkları sosyal psikoloji kuramları çerçevesinde sistematik biçimde değerlendirmektedir. Seçmenler, sınırlı bilgi, belirsizlik ve artan siyasal kutuplaşma ortamlarında karar verirken çeşitli heuristic mekanizmaları kullanmakta; bu süreçte çapa etkisi, aşırı özgüven, bandwagon ve underdog etkileri, açıklama derinliği yanılsaması, topluluk bilgisi yanılsaması ve kendini kayırma eğilimi gibi yanılıklar yoğun biçimde ortaya çıkmaktadır. Bu çalışma, bilişsel yanlılıkların seçmenlerin politik değerlendirme ve tercih oluşturma süreçlerinde nasıl işlediğini sosyo-psikolojik bir perspektifle açıklığa kavuşturmayı amaçlamaktadır.

Çalışmada ayrıca Heider'in denge kuramı, Rosenberg ve Abelson'un bilişsel dengeleme yaklaşımı ve Festinger'in bilişsel çelişki kuramı seçmenlerin kendi siyasal kimlikleri ile davranışları arasında psikolojik uyum üretme çabalarını açıklamak için kullanılmaktadır. Bu çerçevede, seçmenin desteklediği partiyi olumsuz bilgiler karşısında savunma, eleştiriyi yeniden çerçeveleme ve oy verme sonrası pişmanlığı azaltma gibi davranış örüntülerinin neden bilişsel temelli olduğunu göstermektedir.

Atıf kuramı kapsamında ise seçmenlerin ekonomik ve politik başarısızlıklara yönelik sorumluluk dağıtımında temel atıf hatası, aktör-gözlemci yanlılığı ve içsel-dışsal neden atıfları üzerinden sistematik yanlılıklar ürettiği bulgusu literatürle uyumludur. Ampirik çalışmalar, bilişsel yanlılıkların partizan sadakati, ideolojik katılık, lider bağlılığı ve siyasal tutum sertliği ile güçlü şekilde ilişkili olduğunu göstermektedir. Bu çalışma, bilişsel yanlılıkların günümüz demokratik siyasal davranışlarının ayrılmaz bir parçası olduğunu ve seçmen tercihlerini öngörmede yüksek açıklayıcılık taşıdığını ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: Seçmen Davranışları, Bilişsel Yanlılıklar, Sosyal Psikoloji

¹ Hitit Üniversitesi, burakozer@hitit.edu.tr

Cognitive Biases in Voter Behavior: A Socio-Psychological Assessment

Voter behavior is grounded in powerful psychological mechanisms that extend beyond the explanatory capacity of rational choice models in contemporary political analysis. This study systematically examines the cognitive biases that shape voters' decision-making processes within the framework of social psychology theories. Under conditions of limited information, uncertainty, and increasing political polarization, voters rely on various heuristic mechanisms; in this context, biases such as the anchoring effect, overconfidence, bandwagon and underdog effects, the illusion of explanatory depth, the community-of-knowledge illusion, and self-serving tendencies become highly salient. The study aims to elucidate how these cognitive biases operate within voters' political evaluation and preference formation processes from a socio-psychological perspective.

The study further draws on Heider's balance theory, Rosenberg and Abelson's cognitive consistency framework, and Festinger's cognitive dissonance theory to explain voters' efforts to generate psychological coherence between their political identities and their behaviors. This framework helps account for why voters defend their preferred party in the face of negative information, reframe criticism, and reduce post-decision regret after voting, demonstrating the cognitive foundations of these behavioral patterns.

Within the scope of attribution theory, the findings show that voters exhibit systematic biases when assigning responsibility for political and economic failures, particularly through the fundamental attribution error, actor–observer bias, and skewed internal–external causal attributions. Empirical research consistently indicates that cognitive biases are strongly associated with partisan loyalty, ideological rigidity, leader affect, and the hardening of political attitudes. This study demonstrates that cognitive biases constitute an integral component of contemporary democratic political behavior and possess substantial explanatory power in predicting electoral preferences.

Keywords: Voter Behavior; Cognitive Biases; Social Psychology

Hakikatin İkamesi ve Dijital Haz: Post-Truth Çağında “Anlatı”nın Çöküşü ve Algoritmik Hikâyeleştirme

Arş. Gör. Merve BURCU¹

Doktorant Rabia ATSAY²

Yapay zekâ ve insansı robot tartışmaları, genellikle "makinelerin fiziksel istilası" gibi Hollywoodvari bir korku senaryosu üzerinden yürütülmektedir. Ancak politik psikoloji perspektifinden bakıldığında, içinde bulunduğumuz tehdit Terminatör'ün silahlı baskısı değil; algoritmaların sunduğu kişiselleştirilmiş konfordur. George Orwell, hakikatin yasaklandığı bir baskı düzeninden korkarken; Aldous Huxley, hakikatin "haz" ve "önemsiz enformasyon yığını" arasında kaybolup gittiği bir dünyayı işaret etmiştir. Bugün, Orwell'in "Big Brother" figürü yerini, kullanıcıyı sürekli öven, ona duymak istediği yalanları fısıldayan "Big Data" algoritmalarına bırakmıştır.

Bu çalışma, dijital araçların hakikatin "bütünlüklü anlatısını" (narrative) nasıl parçaladığını ve onun yerine anlık, tüketilebilir "hikâyeleri" (stories) nasıl ikame ettiğini tartışmayı amaçlamaktadır. Anlatı, tarihsel bir kontekst ve zihinsel bir çaba talep ederken; hikâye, dijital platformlarda (TikTok, X, Instagram Reels) karşımıza çıkan, kontekstsiz ve haz odaklı kesitlerden oluşmaktadır. Hakikat sonrası çağda birey, karmaşık ve bazen rahatsız edici olan gerçeklikle yüzleşmek yerine; kendi önyargılarını doğrulayan "yankı odaları"ndaki (echo chambers) konforlu hikâyelere sığınmaktadır.

Örneğin, bir Deepfake videosunun gerçek olup olmaması tartışması o videonun izleyiciye verdiği duygusal tatmin karşısında önemini yitirmektedir. Benzer şekilde, evdeki akıllı asistanların sağladığı fiziksel konfor ile sosyal medya akışının (infinite scroll) sağladığı "bilişsel konfor" aynı kökten beslenmektedir: Zahmetsizlik. İnsan zihni, enerji tasarrufu ilkesi gereği, sorgulama zahmetine girmek yerine önüne sunulan hazır hikâyeyi kabul etme eğilimi göstermektedir.

Sonuç olarak, "makinelerin istilası" dışsal bir saldırı değil, insanın etik bir zaafiyetle kapıyı içeriden açmasıdır. Teknoloji, insana gerçeği değil, "hoşuna gideni" sunmaktadır. Bu çalışma, post-truth siyasetinin bu "haz" mekanizması üzerine kurulduğunu ve bireyin etik sorumluluğunun, algoritmanın sunduğu bu konforlu uykudan uyanma iradesinde yattığını savunmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Teknoloji-insan ilişkisi, post-truth, korku ve haz, anlatı-hikaye

¹ Bursa Uludağ Üniversitesi, merveburcu@uludag.edu.tr

² Bursa Uludağ Üniversitesi

The Substitution of Truth and Digital Pleasure: The Collapse of “Narrative” in the Post-Truth Era and Algorithmic Storytelling

The debate surrounding artificial intelligence and humanized robots is often framed through a Hollywood-like horror scenario, such as “the physical invasion of machines.” However, from a political psychology lens, the threat we face is not the armed oppression of the Terminator, but rather the personalized comfort offered by algorithms. While George Orwell worried about a system of oppression where truth was banned, Aldous Huxley pointed to a world where truth was lost in “pleasure” and a “pile of junk information.” In the present day, Orwell's “Big Brother” figure has been replaced by “Big Data” algorithms that keep whispering lies to users, telling them what they want to hear. In the post-truth era, individuals seek comfort in “echo chambers” that confirm their own biases, rather than confronting the complex and sometimes uncomfortable reality.

For instance, the debate over whether a Deepfake video is real or not, loses its significance in the face of the emotional satisfaction it provides to the spectator. Similarly, the physical comfort provided by smart assistants at home and the “cognitive comfort” provided by the social media stream (infinite scroll) are rooted in the same source: effortlessness. The human mind, in accordance with the principle of energy -saving, tends to accept the ready-made story presented to it rather than engage in the effort of questioning.

In conclusion, the “invasion of machines” is not an external attack, but rather the human being opening the door from the inside with an ethical weakness. Technology offers what pleases us, not the truth. This study argues that post-truth politics is built on this “pleasure” mechanism and that the individual's ethical responsibility lies in the will to wake up from this comfortable sleep offered by the algorithm.

Keywords: Technology-human relation, post-truth, fear-pleasure, narrative-story

Yapay Zekâ ve Dijital Dönüşüm Çağında Kitle Psikolojisi

Doktorant Sabri EFE¹

Günümüzde bireylerin siyasal algıları ve tutumları, yalnızca ideolojik konumlanışlar, insan ilişkileri veya geleneksel medya kaynaklarıyla değil, yapay zekâ tabanlı sohbet motorlarıyla kurulan bireysel etkileşimler ve dijital platformlarda ortaya çıkan sosyal geri bildirimlerle birlikte şekillenmektedir. Yapay zekâ sistemleri, bireylerin bilgiye erişme, belirsizlikle başa çıkma ve siyasal değerlendirme süreçlerinde yönlendirici bir rol oynarken; çevrim içi etkileşimler de kişilerin duygusal tepkilerini, sosyal karşılaştırmalarını ve grup normlarına uyum eğilimlerini etkilemektedir. Bu durum, çağdaş siyasal davranışın geleneksel ideolojik açıklamalarla tam olarak karşılanamayacak ölçüde karmaşıklaştığını göstermektedir.

Dijital dönüşüm üzerine yapılan araştırmalar artmasına rağmen, bireylerin yapay zekâ sistemleriyle kurdukları bilişsel temasın duygular, algılar ve ideolojik konumlanış üzerindeki etkisi hâlâ açık biçimde ortaya konmuş değildir. Bu çalışma, dijital çağın kullanıcı deneyiminden hareketle siyasal tutumların yalnızca ideolojik bağlılıklarla değil, yapay zekâ yönlendirmeleri ve çevrim içi kalabalıkların oluşturduğu sosyal atmosferle birlikte şekillendiğini ortaya koymayı amaçlamaktadır.

Bu çalışma, nitel bir araştırma deseniyle yürütülmüş; yarı yapılandırılmış görüşmeler ve dijital ortamda gerçekleştirilen kısa süreli gözlemlerden elde edilen veriler içerik analiziyle değerlendirilmiştir. Bulgular, katılımcıların siyasal tutumlarını oluştururken ideolojik eğilimlerini tamamen terk etmediklerini; ancak yapay zekâ yönlendirmeleri ve çevrim içi sosyal etkileşimlerin bu eğilimleri belirgin biçimde etkilediğini göstermektedir. Özellikle bilgi doğrulama, duygu yönetimi ve sosyal karşılaştırma gibi süreçlerde yapay zekâ ile temasın, bireylerin mevcut siyasi pozisyonlarını yumuşattığı veya yeniden çerçevelediği gözlenmiştir. Bu sonuçlar, dijital dönüşüm çağında siyasal tutumların yalnızca ideolojik bağlılığa dayanmadığını; bireylerin yapay zekâ etkileşimlerinden ve dijital kitle psikolojisinin oluşturduğu atmosferden anlamlı ölçüde etkilendiğini ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: Dijital dönüşüm, yapay zeka, kitle psikolojisi, ideoloji, siyasal tutum

¹ İstanbul Medeniyet Üniversitesi, sabriefe47@gmail.com

Mass Psychology in the Age of AI and Digital Transformation: The Changing Role of Ideology

In today's digital landscape, political perceptions and attitudes are shaped by a variety of factors, including ideological orientations, interpersonal interactions, traditional media sources, and individual engagement with AI-based conversational systems and social feedback from digital platforms. AI systems help people to access information, manage uncertainty and form political opinions, while online interactions influence emotional responses, social comparisons and conformity to group norms. Together, these factors demonstrate that contemporary political behaviour is too complex to be fully explained by traditional ideological frameworks alone.

Despite the growing body of research on digital transformation, the impact of cognitive contact with AI systems on emotions, perceptions and ideological positioning remains insufficiently explored. This study aims to demonstrate that political attitudes in the digital age are shaped by ideological commitments, AI-driven guidance, and the social atmosphere generated by online crowds.

Conducted using a qualitative research design, the study draws on data from semi-structured interviews and short-term digital observations analysed through content analysis. The findings suggest that, while participants do not abandon their ideological tendencies entirely, these tendencies are significantly influenced by AI-based guidance and online social interactions. Engagement with AI was particularly observed to soften or reframe individuals' existing political positions in processes such as information verification, emotion regulation, and social comparison. Overall, the results reveal that political attitudes in the era of digital transformation are shaped not only by ideological commitment, but also by individuals' interactions with AI systems and the psychological environment created by digital mass dynamics.

Keywords: Digital transformation, artificial intelligence, mass psychology, ideology, political attitude

Z Kuşağında Dijital Aidiyet ve Grup Baskısının Siyasal Kimlik İnşasındaki Rolü

Sena Eylül SANDALCI¹

Günümüz dünyasında dijital topluluklar güç kazanarak, geleneksel sosyalleşme kanallarının önüne geçmiş ve bu yapının içinde doğup büyüyen Z Kuşağı gençliğinin siyasal kimlik inşasında ana belirleyicilerden bir tanesi hâline gelmiştir. Gençlerin temel aidiyet gereksinimlerini temin ettikleri bu yeni ortamlar, birer bilgi akış mecrası olmasının yanı sıra, grup normlarına uyum zorunluluğu yaratmakta ve bu özelliğiyle, söz konusu kuşak üzerinde çok güçlü bir etki ağına sahiplik etmektedir. Literatürdeki ağırlık, Z Kuşağı gençliğinin siyasal davranışlarını büyük ölçüde dijital araçların kullanımı, çevrimiçi aktivizm ve katılım pratikleri üzerinden okumaya eğilimlidir. Bu noktada, psikodinamik bir yaklaşımla, dijital aidiyetin eşlikçisi olarak merkeze yerleşen psikolojik baskı unsurunun, gençlerin siyasal kimlik algısını ne denli dönüştürdüğünü inceleyen akademik çalışmaların sayısı daha kısıtlıdır.

Bu araştırma, dijital ortamdaki psikolojik baskı mekanizmalarından yola çıkarak, çevrimiçi grup uyum davranışlarının gençlerin siyasal kimlik inşasındaki etkisini kuramsal bir çerçevede ele almayı amaçlamaktadır. Temel varsayım, yoğun dijital aidiyet arzusu taşıyan genç bireylerin, dışlanma kaygısıyla özgün siyasal tutumlarından feragat ederek zorunlu grup uyumuna yöneleceği ve bireysel kimlik oluşturma sürecinden uzaklaşacağıdır. Çalışma, özellikle grup dinamiği ve kimlik oluşumu odaklı psikodinamik ve sosyo-psikolojik yaklaşımlara dayanmaktadır. Dijital aidiyet, grup etkisi ve siyasal kimlik arasındaki ilişkilerin tartışılmasıyla, dijital etkileşim alanlarında artan siyasal kutuplaşma ve kimliksizleşme sürecinin psikolojik arka planının çözülmesine katkı sunulması planlanmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Z Kuşağı, Dijital Aidiyet, Grup Baskısı, Siyasal Kimlik, Politik Psikoloji

¹ İstanbul Medeniyet Üniversitesi, senaeyulsandalc@gmail.com

The Role of Digital Belonging and Group Pressure in Shaping Political Identity within Generation Z

In the contemporary world, digital communities have strongly emerged, displacing traditional socialization channels, and have thus become a fundamental determinant in the shaping of political identity for Generation Z youth, who are native to this structure. These new environments, which provide young individuals with their fundamental needs for belonging, are not merely information channels; they also create a compulsion to conform to group norms. With this characteristic, they hold a very powerful network of influence over the aforementioned generation. The preponderance of the existing literature, however, focuses on evaluating online activism, political participation and behavioral movements of Gen Z youth through the lens created by the digital world. At this point, academic studies that adopt a psychodynamic approach and examine the extent to which the psychological pressure element, which is centered alongside digital belonging, transforms young individuals' understanding of political identity remain notably scarce.

This research aims to theoretically examine the effect of online group conformity behaviors on the construction of young people's political identity, based on the mechanisms of psychological pressure present in the digital environment. The core assumption posits that young individuals with an intense need for digital belonging are likely to compromise their authentic political attitudes due to the fear of exclusion, leading to obligatory group conformity and a distancing from the individual identity formation process. The study relies primarily on psychodynamic and socio-psychological approaches focused on group dynamics and identity formation. By discussing the relationships among digital belonging, group influence, and political identity, the work aims to contribute to analyzing the psychological underpinnings of the growing process of political polarization and depersonalization (or loss of political identity) within digital interaction spaces.

Keywords: Generation Z, Digital Belonging, Group Pressure, Political Identity, Political Psychology

A Framework for Understanding Civic Engagement Development in Young People in Post-truth Era

Doktorant Huda M. ALMUALLİM¹

This paper addresses the critical need for a comprehensive conceptual framework to understand youth civic engagement in the volatile post-truth era, a context characterized by democratic backsliding, pervasive misinformation, and rising skepticism toward formal institutions. Conventional engagement metrics, which often focus exclusively on electoral participation, are insufficient to capture the complexity of development in this new environment. To address this gap, a holistic, multi-dimensional framework structured around two complementary figures is introduced. Figure 1, named “Civic Engagement Development as a Human Process,” maps the foundational determinants of sustained civic agency across social, historical, and psychological domains, emphasizing the influence of macro-structural forces, place attachment, and emotional efficacy. Figure 2, called “Civic Engagement Development as Specific Activities,” delineates the diverse modalities of action, categorizing them into conventional, non-conventional, and crucial "engagement within life" contexts (e.g., family, CSOs, media). The framework posits that sustained civic agency requires cultivating critical consciousness through synergistic feedback loops across these domains. A conclusion is reached that effective interventions must integrate cognitive resilience, ethical anchoring, and robust opportunities for applied agency in localized settings to strengthen democratic capacity against the destabilizing effects of informational chaos and structural skepticism.

Anahtar Kelimeler: Civic Engagement, Civic Agency, Conceptual Framework, Multi-Dimensional Framework, Critical Consciousness, Cognitive Resilience, Ethical Anchoring, Youth Development, Post-Truth Era, Misinformation, Democratic Backsliding, Structural Skepticism, Non-Conventional Engagement, Electoral Participation, Place Attachment, Emotional Efficacy

¹ İstanbul Medeniyet Üniversitesi, Huda.almidani@gmail.com

Post-Gerçek Çağda Gençlerde Sivil Katılım Gelişimini Anlamaya Yönelik Bir Çerçeve

Bu makale, demokratik gerileme, yaygın yanlış bilgi ve resmi kurumlara karşı artan şüphecilikle karakterize edilen değişken post-gerçek çağda gençlerin sivil katılımını anlamak için kapsamlı bir kavramsal çerçeveye olan kritik ihtiyacı ele almaktadır. Genellikle sadece seçim katılımına odaklanan geleneksel katılım ölçütleri, bu yeni ortamdaki gelişimin karmaşıklığını yakalamakta yetersiz kalmaktadır. Bu boşluğu gidermek için, birbirini tamamlayan iki şekil etrafında yapılandırılmış bütünsel, çok boyutlu bir çerçeve sunulmaktadır. "Bir İnsan Süreci Olarak Sivil Katılım Gelişimi" adlı Şekil 1, makro-yapısal güçlerin, yerel aidiyetin ve duygusal yeterliliğin etkisini vurgulayarak, sosyal, tarihsel ve psikolojik alanlardaki sürdürülebilir sivil eylemliliğin temel belirleyicilerini haritalandırır. "Spesifik Etkinlikler Olarak Sivil Katılım Gelişimi" olarak adlandırılan Şekil 2, eylem çeşitlerini geleneksel, geleneksel olmayan ve kritik "yaşam içindeki katılım" bağlamlarına (örneğin, aile, STK'lar, medya) ayırarak sınırlarını belirler. Çerçeve, sürdürülebilir sivil eylemliliğin, bu alanlar arasında sinerjik geri bildirim döngüleri aracılığıyla eleştirel bilincin geliştirilmesini gerektirdiğini öne sürmektedir. Sonuç olarak, etkili müdahalelerin, bilişsel esnekliği, etik temellendirmeyi ve bilgi kaosu ile yapısal şüpheciliğin istikrarsızlaştırıcı etkilerine karşı demokratik kapasiteyi güçlendirmek için yerleştirilmiş ortamlarda uygulamalı eylemlilik için sağlam fırsatları entegre etmesi gerektiği sonucuna varılmıştır.

Keywords: Sivil Katılım, Sivil Eylemlilik, Kavramsal Çerçeve, Çok Boyutlu Çerçeve, Eleştirel Bilinç, Bilişsel Esneklik, Etik Temellendirme, Genç Gelişimi, Post-Gerçek Çağ, Yanlış Bilgi, Demokratik Gerileme, Yapısal Şüphecilik, Geleneksel Olmayan Katılım, Seçim Katılımı, Yerel Aidiyet, Duygusal Yeterlilik.

Adaletin Duygusal Tiyatrosu: Ostrakismos'un Dijital Çağdaki Yankısı*Arş. Gör. Dr. Hamide DEĞER¹*

Ostrakismos; Atina'da M.Ö. beşinci yüzyılda, iktidar olmasından, tiranlaşmasından, demokrasiyi yıkmasından ve en nihayetinde siyasi hırslarından korkulan kişilere karşı kullanılan sürgüne gönderme uygulamasıdır. Oy verme davranışı ostraka adı verilen kırık çömleklerin üzerine sürgüne gönderilmesi istenen kişinin adının yazılmasıyla gerçekleşmekteydi. Sürgüne gönderilmesi istenen kişinin ismi, "ostraka" denilen kırık çömleklerin üzerine yazılarak oy kullanılmaktaydı. Halkın demokrasinin muhafazası, adaletin sağlanması için "tehlikeli yurttaşlara" karşı kurduğu bu sistem Polis düzenini muhafaza yöntemlerinden bir tanesiydi. Başkalarının sürgünü, tiranlık tehlikesi gibi gerekçeleri bulunan bu dışlamaya eşlik eden adaletin yerine getirilmesi duygusuyla, salt bir cezalandırma mekanizması değil, kolektif bir toplumsal arınma ritüeli işlevini üstlenmekteydi.

Dışlama pratiği, bu dönemden başlayarak günümüzde dijital platformlar aracılığıyla yeniden varlık göstermektedir. Daha hızlı, daha görünür ve kimi zaman daha yıkıcı etkisi olan dışlama; "linç", "cancel culture" "dijital infaz" pratikleriyle kendisini yeniden üretmektedir. Dijital platformların tepki verme, ses çıkarma, ifşa etme gibi pek çok türde eylemi kolaylaştıran yapısı sayesinde bireyin aidiyetini geliştirmekte ve kimlik inşasına destek sunmaktadır. Özgürlük, kimlik, şiddet yahut içinde bulunulan dönemin önemli bir olayına karşı geliştirilen ortak tepki, kamusal güçlerin devreye sokularak adalet mekanizmalarını işletebildiği "adalet platformları" diye nitelendirilmesine sebebiyet vermektedir. Bu vasıf ve algı sayesinde platformlar aracılığıyla adaletin tesisine yönelik linç, infaz vb. pratikler, ahlaki bir misyon olarak konumlandırılırken Ostrakismos'un aksine rasyonel bir zeminden değil, duygusal bir zeminden hareket edilmektedir. Duygusal tepkilerle adaleti sağlama dürtüsü; linç ve infaz gibi irrasyonel sonuçları doğurabilmektedir. Ostraka adı verilen oy pusulaları; dijital çağda #cancel paylaşımlarına, Ostrakismos'un dışlama pratiğinin; linç kültürüne, tesis edilen adalet duygusunun; infaz, performatif duygusal boşalımı evrildiği söylenebilmektedir. Ostrakismos, "tehlikeli yurttaşlara" karşı bir dışlama pratiği ve demokrasinin muhafazasına yönelik iken; dijital çağın platformları ise; #cancel kültürünü linç pratiğine ve bu pratiğin yarattığı infaz korkusunun da demokrasinin çok sesliliğine zarar vermesine, diğer pek çok sesin susturulmasına neden olmaktadır.

Bu bağlamda eldeki çalışmayla, Antik Yunan'da uygulanan Ostrakismos'un dışlayıcı mekanizmasıyla beraber günümüz dijital platformlarının linç, infaz pratiklerini ele almayı planlamaktadır. Ostrakismos'un kolektif şekilde adaleti sağlama arzusu toplumsal düzenin ve demokrasinin yerleşikliğine katkı sunmaktayken; dijital platformlarda adaleti sağlama arzusu cancel kültürünün, linç sonrasındaki infazıyla demokrasiye aynı katkıyı sunup sunmadığı anlaşılmaya çalışılacaktır.

Anahtar Kelimeler: Ostrakismos, Dijital medya, Linç, Dijital infaz, #cancel kültürü, Kolektif adalet duygusu

¹ Bingöl Üniversitesi, degerhamide@yahoo.com

The Emotional Theater of Justice: The Echo of Ostrakismos in the Digital Age

Ostrakismos was a practice used in Athens in the fifth century BC to exile individuals who were feared for their power, tyranny, destruction of democracy, and ultimately, political ambitions. The voting process involved writing the name of the person to be exiled on broken pottery called ostraka. The name of the person to be exiled was written on broken pottery called “ostraka” to cast votes. This system, established by the people to preserve democracy and ensure justice against “*dangerous citizens*,” was one of the methods used to maintain the polis order. Accompanied by a sense of justice being served, this exclusion, which was justified by reasons such as the exile of others and the threat of tyranny, was not merely a mechanism of punishment but also served as a collective ritual of social purification.

The practice of exclusion, starting from this period, has reemerged today through digital platforms. Faster, more visible, and sometimes more destructive, exclusion reproduces itself through practices such as “lynching,” “cancel culture,” and “digital execution.” The structure of digital platforms, which facilitates many types of actions such as reacting, speaking out, and exposing, helps individuals develop a sense of belonging and supports identity construction. Freedom, identity, violence, or a common response to an important event of the period in question has led to these platforms being described as “*justice platforms*” where public authorities can intervene and operate justice mechanisms. Based on this quality and perception, practices such as lynching and execution aimed at establishing justice through platforms are positioned as a moral mission, but unlike Ostrakismos, they are based on emotion rather than reason. The urge to achieve justice through emotional reactions can lead to irrational consequences such as lynching and execution. It can be said that the ballot papers called ostraka have evolved into *#cancel* posts in the digital age, the practice of exclusion in Ostrakismos has evolved into lynch culture, and the sense of justice established has evolved into execution and performative emotional release. While ostracism was a practice of exclusion against “*dangerous citizens*” and aimed at preserving democracy, the platforms of the digital age cause the *#cancel culture* to turn into a lynching practice, and the fear of execution created by this practice harms the pluralism of democracy and silences many other voices.

In this context, this study plans to examine the exclusionary mechanism of ostracism practiced in Ancient Greece alongside the lynching and execution practices of today's digital platforms. While the Ostrakismos' desire to collectively ensure justice contributed to the establishment of social order and democracy, this study will attempt to understand whether the desire to ensure justice on digital platforms, through cancel culture and the execution that follows lynching, makes the same contribution to democracy.

Keywords: Ostracism, digital media, lynching, digital execution, *#cancel culture*, collective justice of sense

Temasın Niteliği ve Algının Dönüşümü: Türkiye’de Üniversite Öğrencilerinin Beş Farklı Göçmen ve Mülteci Grubuna Yönelik Algıları

Arş. Gör. İrem DERYA¹

Prof. Dr. Gökçe BAYINDIR GOULARAS²

Uluslararası göç, nedeni ve süresi ne olursa olsun yalnızca demografik ve ekonomik sonuçlarıyla değil aynı zamanda bireylerin algıları üzerinde yarattığı etkilerle giderek daha fazla politik ve psikolojik bir mesele haline gelmektedir. Bu bağlamda ev sahibi toplumun göçmenlere yönelik algıları ve onlarla kurduğu etkileşim biçimleri önemli hale gelmektedir. Sosyal uyum, ev sahibi toplum ile göçmen ve mülteciler arasındaki mesafeyi azaltıp karşılıklı anlayışı teşvik ederek önyargıların azalmasına ve güven duygusunun inşasına zemin hazırlamaktadır. Bu sebeple, sosyal uyumun sağlanmasında olumsuz algıların tespiti ve iyileştirilmesi önemli bir yer tutmaktadır. Çalışma, Türkiye’deki üniversite öğrencilerinin 5 farklı göçmen ve mülteci grubuna (Afrikalılar, Afganlar, Suriyeliler, Türkmenler ve Ukraynalılar) yönelik algılarını, gruplar arası temasın niteliği üzerinden incelemektedir. Çalışmanın araştırma sorusu, öğrencilerin mülteci ve göçmen gruplarıyla kurdukları olumlu, olumsuz ve sınırlı temas deneyimlerinin önyargı düzeylerini nasıl etkilediğidir. Bu çerçevede, uyum tek yönlü bir “entegrasyon” süreci olarak görülmemiş aksine ev sahibi toplumun temas pratikleri üzerinden şekillenen bir süreç olarak ele alınmaktadır.

Nicel araştırma yönteminin kullanıldığı bu çalışmada, çevrimiçi anket yoluyla 71 il ve 123 üniversiteden toplam 1154 öğrenciden veri toplanmıştır. Katılımcıların 5 farklı göçmen ve mülteci grubuna yönelik algılarının homojen olmadığı ve olumsuz temas deneyimi yaşayanların, olumlu temas kuranlara veya hiç temas kurmayanlara kıyasla daha yüksek düzeyde önyargı gösterdiği tespit edilmiştir. Buna karşın yakın arkadaşlık ve ev ziyareti gibi olumlu ve anlamlı temas deneyimini yaşamış katılımcıların daha düşük önyargı düzeyine sahip olduğu ve sosyal uyuma daha açık ve kapsayıcı tutumlar sergilediği görülmüştür. Ayrıca katılımcıların önemli bir bölümü, göçmen ve mültecilere ilişkin algılarının medya içeriklerinden etkilendiğini belirtmiş ve medya yoluyla temas önyargıları arttıran bir eğilim oluşturabildiği anlaşılmıştır.

Bulgular, gruplar arası temasın yalnızca varlığı ile değil niteliği ile belirleyici olduğunu ve sosyal uyumun üniversite öğrencileri arasında kırılğan bir zeminde olduğunu göstermektedir. Bu durum temasın niteliğinin algı üzerindeki belirleyici rolünü açık biçimde ortaya koymaktadır. Çalışma, önyargının azaltılması ve sosyal uyumun güçlendirilmesi için olumlu nitelikteki temasın arttırılmasının önemini ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: Göç, Gruplar arası temas, Önyargı, Sosyal Uyum, Üniversite Öğrencileri

¹ Marmara Üniversitesi, irem.derya@marmara.edu.tr

² Yeditepe Üniversitesi

The Quality of Contact and the Transformation of Perception: University Students' Attitudes toward Five Different Migrant and Refugee Groups in Türkiye

International migration, regardless of its cause or duration, has become an increasingly complex and multifaceted issue, not only due to its demographic and economic consequences but also because of its transformative impact on individuals' perceptions. In this context, the host society's perceptions of migrants and the forms of interaction established with them play a decisive role in social cohesion. This study's main argument is that the nature of contact between host society and migrants, especially the quality of such contact, directly influences prejudice and trust. Identifying and addressing negative perceptions is therefore central to achieving true integration and fostering mutual understanding.

This study examines the perceptions of university students in Türkiye toward five different migrant and refugee groups (Africans, Afghans, Syrians, Turkmen, and Ukrainians) through the lens of the quality of intergroup contact. The main research question of the study is how students' positive, negative, and limited contact experiences with migrant and refugee groups affect their levels of prejudice. In this regard, integration is not considered as a one-sided process, but rather as a phenomenon shaped through the contact practices of the host society.

Using a quantitative research method, data were collected via an online survey from 1,154 students across 71 provinces and 123 universities. The findings indicate that participants' perceptions of the five different migrant and refugee groups are not homogeneous, and that those who experienced negative contact exhibit higher levels of prejudice compared to those who had positive contact or no contact. By contrast, participants who experienced positive and meaningful contact, such as close friendships or home visits, display lower levels of prejudice and more open and inclusive attitudes toward social cohesion. In addition, a significant proportion of participants stated that their perceptions of migrants and refugees were influenced by media content, and that contact mediated through the media can reinforce prejudicial tendencies.

The findings demonstrate that intergroup contact is shaped not merely by its existence, but by its quality, and that social cohesion among university students' rests on a fragile foundation. This highlights the decisive role of contact quality in the formation of perceptions. The study emphasizes the importance of increasing positive and meaningful contact to reduce prejudice and strengthen social cohesion.

Keywords: Migration, intergroup contact, prejudice, social cohesion, university students

Siyasal Yeşil Aklama: Çin'in Bir Kuşak Bir Yol Projesi Örneği

Bahadır ÇÖMLEKÇİ¹

Bu çalışmanın amacı, özel sektörde şirketlerin, çevreye duyarlı tüketicilerin duygularını suistimal etmeleri anlamına gelen “yeşil aklama” (greenwashing) kavramının, siyasi arenada devletlerarası güç ilişkilerinde nasıl uygulandığını ve bunun üzerinden nasıl bir hakikat inşa süreci gerçekleştirildiğini analiz etmektir. Çalışma, insanların çevresel meseleleri sorun edinmeye başlamasından sonra, onların bu hassasiyetini kendi çıkarları için araçsallaştıran birtakım siyasi güç odaklarının olduğu varsayımına dayanmaktadır. Bu varsayım, Çin'in “Bir Kuşak Bir Yol” projesi kapsamında sürdürmekte olduğu dış yatırım stratejisi örneği üzerinden incelenecektir. Bu örneğin seçilme nedeni, literatürde bu yatırımlar için doğrudan “Borç Tuzağı Diplomasisi” gibi yakıştırmaların da yapılması ve bu yakıştırmaların mevcut stratejiyi “yeşil aklama” kavramı içerisine dahil etmeyi mümkün kılmasıdır. Çünkü Çin hükümeti, kalkınmamış ülkeleri “doğaya duyarlı” bir şekilde kalkındırmak (green development) amacıyla bu stratejiyi uyguladığını iddia ederken; Borç tuzağı diplomasisi ile getirilen eleştiri ise Çin'in asıl niyetinin çevreye duyarlı olmak değil, kredi verdiği ülkeler üzerinde sömürü kurmak olduğudur. Bu iddialarını da 2017 tarihli “Sri Lanka” deneyimine dayandırır. Çin'in sağladığı krediler ile hayata geçirilen projelerin aslında çok küçük bir kısmının çevreye duyarlı olduğu da bu stratejinin eleştirilerinden bir diğeridir. Araştırma boyunca, Çin'e yöneltilen bu ve benzeri iddialar ile Çin hükümetinin bu iddialara getirdiği karşı-iddialardan bahsedilecek, böylece nasıl farklı iki hakikat söylemi inşa edildiği gösterilecektir. Bu hakikat söylemleri, insan psikolojisi açısından özellikle “korku” ve “suçlama” halleri üzerinden tahlil edilecek, insanların hangi nedenlerle bu iki hakikatten birine inanabileceği açıklanmaya çalışılacaktır. Çalışma, Türkiye ve Çin arasındaki yatırım ilişkilerine üstü kapalı atıfta bulunarak, bu ilişkiye dair bir haberle karşılaştığımızda hangi hakikate inanmamız gerektiğini sorgulatmayı arzulayarak sonlanmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Yeşil aklama, borç tuzağı diplomasisi, kuşak ve yol girişimi, hakikat, psikoloji

¹ İstanbul Medeniyet Üniversitesi, cmlkc.bahadir@gmail.com

Political Greenwashing: The Case of China's Belt and Road Initiative

The aim of this study is to analyse how the concept of “greenwashing”, which refers to private sector companies exploiting the feelings of environmentally conscious consumers, is applied in interstate power relations in the political arena, and how a truth-building process is achieved through this process. The study is based on the assumption that once people begin to take environmental issues into consideration, certain political power centres instrumentalize this sensitivity for their own interests. This assumption will be examined through the case of China's foreign investment strategy under the “Belt and Road Initiative”. This case was chosen because the literature directly refers to these investments as “Debt Trap Diplomacy”, and these attributions make it possible to include the existing strategy within the concept of “greenwashing”. While the Chinese government claims to be implementing this strategy to develop underdeveloped countries in a “green development” manner, The criticism of debt-trap diplomacy is that China's main intention is not environmental sensitivity, but rather exploitation of the countries it finances. They base these claims on the “Sri Lanka” experience of 2017. Another criticism of this strategy is that only a very small portion of projects implemented with Chinese loans are actually environmentally sensitive. Throughout the research, these and similar claims directed at China, along with the Chinese government's counter-claims, will be discussed, demonstrating how two distinct truth discourses are constructed. These truth discourses will be analysed from a human psychological perspective, particularly through the lens of “fear” and “blame”, and the reasons why people might believe either of these two truths will be explored. The study concludes with a veiled reference to the investment relationship between Türkiye and China, seeking to prompt us to question which truth we should believe when encountering news about this relationship.

Keywords: Greenwashing, debt-trap diplomacy, belt and road initiative, truth, psychology

Kimlik Yorgunluğundan Manevî Bireyciliğe: Türkiye’de Post-Muhafazakârlık

Doktorant Mine MEYDANCI¹

Bu çalışma, Türkiye’de muhafazakâr kimliğin son dönemde geçirdiği psiko-politik dönüşümü; özellikle genç kuşaklar başta olmak üzere muhafazakâr yurttaşların duygusal temelleri ve değer yönelimlerindeki değişimleri analiz ederek ele almaktadır. On yıllar boyunca Türkiye’de muhafazakârlık; kültürel erozyon, ahlaki çözülme, dış tehditler ve devletin dindar yaşam tarzlarına yönelik baskısı gibi kaygılar üzerine inşa edilmiş bir siyasal psikolojiye dayanmıştır. Bu duygusal mimari; hiyerarşik güven, güçlü lidere bağımlılık ve kolektif kimliğin korunmasına öncelik veren bir yönelimi beslemiştir. Ancak sosyal medya söylemleri, güncel kamuoyu araştırmaları ve nitel anlatı analizleri, yeni bir profilin belirginleştiğini göstermektedir: Siyasal aidiyetini artık korku ve mutlak otoriteye bağlılık üzerinden tanımlamayan; kültürel veya manevî bakımdan muhafazakâr kalmakla birlikte daha özerk ve sorgulayıcı bireyler.

Araştırma bulguları; sadakat temelli meşruiyet algısından performans temelli meşruiyet arayışına; güvenlik hiyerarşisinden özerklik ve adalet yönelimine doğru bir normatif kayma yaşandığını ortaya koymaktadır. Kutsal değerler, siyasal temsiliyet aracılığıyla değil; bireysel ve ahlaki öznellikler üzerinden yeniden yorumlanmaktadır. Adalet, liyakat, şeffaflık ve hesap verebilirlik taleplerinin karşılanmadığı durumlarda genç muhafazakârlar devlet otoritesine eleştirel yaklaşabilmektedir. Bu dönüşüm, muhafazakâr siyasal blok içerisinde kuşaklar arası gerilimleri artırmakta; yaşlı kuşakları korumacı kimlik siyasetinde sabitlerken, genç kuşakları ise onur, yetkinlik ve kişisel etik uyum beklentileriyle daha esnek bir siyasal pozisyon almaya yöneltmektedir.

Bu çalışma, ortaya çıkan bu dönüşümü kavramsallaştırmak üzere post-muhafazakâr kimlik tipolojisi önermektedir: (1) Özgürlükçü-Manevî Bireyci; kişisel inançla demokratik çoğulculuğu birlikte savunan birey; (2) Değerci Eleştirel Muhafazakâr; geleneksel bağlılıkları sürdüren ancak parti-sistem sadakatini reddeden profil; (3) Kimlik Yorgunu Muhafazakâr; kültürel aidiyetini korurken siyasal muhafazakârlıktan duygusal olarak uzaklaşan birey. Sonuç olarak çalışma, Türkiye’de muhafazakârlığın psikopolitik açıdan akışkan bir evreye girdiğini, geleceğinin ise otoriter güvence değil; artan özerklik, hesap verebilirlik ve etik yönetim taleplerini karşılama kapasitesine bağlı olduğunu ileri sürmektedir.

Anahtar Kelimeler: Muhafazakâr kimlik, siyaset psikolojisi, post-muhafazakârlık, gençlik siyaseti, özerklik, meşruiyet, değer dönüşümü

¹ İstanbul Medeniyet Üniversitesi, minemeydanci@gmail.com

Psycho-political Shift: From Identity Fatigue to Spiritual Individualism in Turkey's Conservative Sphere

This article examines the recent psycho-political transformation of conservative identity in Turkey by focusing on the shifting emotional foundations and value orientations of conservative citizens, particularly younger generations. For decades, Turkish conservatism has been structured around a political psychology of fear—fear of cultural erosion, moral disorder, external enemies, and state hostility toward religious lifestyles. This affective architecture fostered a hierarchical trust orientation, high leader dependency, and collective identity protectionism. However, qualitative evidence drawn from social media discourse, recent survey insights, and in-depth narrative analysis suggests the emergence of a new profile: individuals who remain culturally or spiritually conservative, yet no longer derive their political agency from fear or unquestioned authority.

The findings indicate a normative shift from loyalty-based legitimacy toward performance-based legitimacy, from hierarchical security toward autonomy and fairness. Sacred values are increasingly individualized rather than mediated through political leadership, while young conservatives are more willing to challenge the state when expectations regarding justice, transparency, and meritocracy are not met. This transition produces internal tensions within the conservative sociopolitical bloc: while an older cohort sustains a defensive and identity-protective conservatism, new generations emphasize dignity, competence, and personal moral coherence.

Based on these patterns, the article proposes a three-fold typology of post-conservative identities in Turkey: (1) Libertarian-Spiritual Individualists, who embrace personal faith alongside democratic pluralism; (2) Value-Driven Critical Conservatives, who maintain traditional commitments but reject partisan loyalty; and (3) Identity-Fatigued Conservatives, who detach emotionally from political conservatism without abandoning cultural heritage. Ultimately, this research argues that conservatism in Turkey has entered a phase of psycho-political fluidity, where its future will depend not on authoritarian reassurance but on the state's capacity to meet rising expectations of autonomy, accountability, and ethical governance.

Keywords: A Conservative identity, political psychology, post-conservatism, Turkey, youth politics, autonomy, legitimacy, value change

Tehdit, Fayda ve Normatif Yaptırım: Türkiye ve Almanya’da Ev Sahibi Toplamların Suriyeli Mültecilere Dair Tutumları

Doktorant Süleyman BAHÇIVAN¹

Küresel ölçekte zorunlu göç ve kitlesel yerinden edilme süreçleri artarken, mülteciler giderek daha fazla güvenlik, suç ve toplumsal düzen söylemleriyle birlikte anılmaktadır. Siyasal aktörler ve medya, mülteci grupları kimi zaman ekonomik yük, kimi zaman kültürel tehdit, kimi zaman da insani sorumluluk ve ahlaki sınavın öznesi olarak çerçeveselendirmekte; bu da ev sahibi toplumların tehdit, fayda ve cezalandırma yönelimlerini derinden şekillendirmektedir. Bu çalışma, bu genel çerçeve içinde, Suriyeli mültecilere yönelik tutumları Türkiye ve Almanya bağlamında karşılaştırmalı olarak incelemektedir. Kuramsal olarak araştırma, gerçekçi ve sembolik tehdit yaklaşımlarını, fonksiyonel (ekonomik/kültürel) ve normatif/deneyimsel (insani ve duygusal) fayda değerlendirmeleriyle; ayrıca suç sorumluluğu atıfları ile gruba özgü daha ağır ceza ve sınır dışı talebini içeren cezalandırıcı tutumlarla ilişkilendiren bütünleşik bir *threat-benefit-punitive attitudes* çerçevesine dayanmaktadır. Veri, Türkiye’de 750 ve Almanya’da 750 katılımcıdan oluşan toplam 1500 kişilik bir yetişkin örneklem üzerinde uygulanan bir anketten elde edilmiştir. Anket, saha uygulaması sırasında rastgele (random) örnekleme yaklaşımıyla seçilen katılımcılara yöneltilmiş; her biri çoktan seçmeli ve ek olarak “diğer” biçiminde açık uçlu bir seçeneği içeren sorularla Suriyeli mültecilerin hangi alanlarda tehdit ve hangi alanlarda fayda olarak algılandığı, ülkedeki suçlardan ne ölçüde sorumlu tutuldukları ve suç işlemleri durumunda nasıl bir ceza rejiminin tercih edildiği sorgulanmıştır. İlk bulgular, her iki ülkede de Suriyelileri ne yalnızca yüksek tehdit ne de mutlak bir fayda kaynağı olarak gören ambivalan profillerin varlığına işaret etmekte; buna ek olarak, özellikle Türkiye’de daha belirgin olan “yüksek tehdit–ayrımcı yaptırım” yönelimleri ile Almanya’da daha güçlü görünen “genel cezacı” eğilimleri ortaya koymaktadır. Çalışmada bu profiller, tehdit–fayda teorileri ve cezalandırıcı tutumlar literatürü ışığında çözümlenecek; bulgular, mülteci entegrasyonu, suç söylemi ve demokratik kamuoyunun siyasal psikolojisi açısından tartışılacaktır.

Anahtar Kelimeler: Suriyeli Mülteciler, Tehdit ve Fayda Algıları, Kamuoyu ve Suç Algısı, Cezalandırıcı Tutumlar, Türkiye–Almanya Karşılaştırması

¹ İstanbul Medeniyet Üniversitesi, suleymn417@gmail.com

Threat, Benefit, and Normative Sanctions: Attitudes of Host Communities Toward Syrian Refugees in Türkiye and Germany

As forced migration and mass displacement processes increase on a global scale, refugees are increasingly associated with discourses on security, crime, and social order. Political actors and the media sometimes frame refugee groups as an economic burden, a cultural threat, or a subject of humanitarian responsibility and moral scrutiny; this profoundly shapes host societies' orientations towards threat, benefit, and punishment. Within this general framework, this study examines attitudes towards Syrian refugees in a comparative context in Türkiye and Germany. Theoretically, the research links realistic and symbolic threat approaches with functional (economic/cultural) and normative/experiential (humanitarian and emotional) benefit assessments, as well as punitive attitudes that include attributions of criminal responsibility and demands for harsher penalties and deportation specific to the group. Data were obtained from a survey conducted on a total adult sample of 1,500 participants, comprising 750 in Turkey and 750 in Germany. The survey was administered to participants selected using a random sampling approach during fieldwork; it included multiple-choice questions and an open-ended “other” option, inquiring about the areas in which Syrian refugees are perceived as a threat and those in which they are perceived as a benefit, the extent to which they are held responsible for crimes in the country, and the preferred punishment regime if they commit a crime. Initial findings indicate the existence of ambivalent profiles in both countries, where Syrians are seen neither as a high threat nor as an absolute source of benefit. In addition, the study reveals ‘high threat–discriminatory sanctions’ tendencies, which are more pronounced in Türkiye, and ‘general punitive’ tendencies, which are more evident in Germany. The study will analyse these profiles in light of threat–benefit theories and the literature on punitive attitudes; the findings will be discussed in terms of refugee integration, crime discourse, and the political psychology of the democratic public sphere.

Keywords: Syrian Refugees, Perceptions of Threat and Benefit, Public Opinion and Perceptions of Crime, Punitive Attitudes, Turkey–Germany Comparison

Görselin Reddi, Hakikatin İnşası: İsrail Kamuoyunda Alternatif Gerçekliğe İnanmanın Psikolojik Mekanizmaları

Yasemin YAVUZ¹

Ele alınan bu çalışma, 2023 sonrası İsrail-Filistin çatışması bağlamında, küresel medyada açıkça görülebilen sivil kayıplara ve Filistin topraklarının geniş çaplı yıkımına rağmen İsrail devlet söyleminin bu görüntüleri reddederek alternatif bir “hakikat” inşa etmesini ve İsrail kamuoyunun önemli bir bölümünün bu inşa edilmiş hakikati neden benimsediğini siyasi psikoloji perspektifinden analiz etmektedir. Çalışma, literatür taramasına, kamuoyu araştırmalarına (Pew Research Center, Israel Democracy Institute) ve nitel verilere (Haaretz, +972 Magazine, BBC sokak röportajları) dayanmaktadır.

Analiz, üç temel psikolojik mekanizmanın bu inanç yapısını şekillendirdiğini göstermektedir. İlk olarak, güvenlik merkezli tehdit algısı; tarihsel travmalar, varoluşsal kaygılar ve devam eden saldırı korkuları tarafından beslenerek rasyonel değerlendirmeyi zayıflatmakta ve devletin güvenlik söylemine güçlü bir meşruiyet zemini oluşturmaktadır. İkinci olarak, motivasyonel akıl yürütme; toprak kontrolü, askeri avantaj ve stratejik çıkarlarla birleşerek seçici algıyı güçlendirmektedir. Üçüncü olarak, kolektif kimlik ve ideolojik inançlar; “vaat edilmiş topraklar” anlatısı etrafında şekillenerek alternatif hakikatin dini ve ulusal bir kader algısı içinde içselleştirilmesini sağlamaktadır.

Sonuç olarak çalışma, İsrail’deki inşa edilmiş hakikatin yalnızca siyasal propaganda ile açıklanamayacağını; tehdit algısı, çıkar motivasyonları ve kolektif kimlik dinamikleriyle beslenen güçlü bir psikolojik savunma mekanizması olarak işlediğini ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: İsrail-Filistin Çatışması, İnşa Edilmiş Hakikat, Siyasal Psikoloji, Tehdit Algısı, Kolektif Kimlik, Güvenlik Söylemi

¹ İstanbul Medeniyet Üniversitesi, yaseminyavuz253@gmail.com

The Rejection of Visuals, the Construction of Truth: Psychological Mechanisms Behind Belief in an Alternative Reality in Israeli Public Opinion

This study examines the Israel-Palestine conflict after 2023, focusing on why a significant portion of the Israeli public accepts the alternative “truth” constructed by the state, despite globally visible civilian casualties and the extensive destruction of Palestinian territories. Using a political psychology perspective, the analysis draws on literature reviews, public opinion surveys (Pew Research Center, Israel Democracy Institute), and qualitative sources (Haaretz, +972 Magazine, BBC street interviews).

The study identifies three main psychological mechanisms shaping these beliefs. First, security-focused threat perception, fueled by historical traumas and ongoing fears, undermines rational judgment and legitimizes state security discourse. Second, motivated reasoning, combined with territorial and strategic interests, reinforces selective perception. Third, collective identity and ideological beliefs, centered on the notion of “promised lands,” frame the alternative truth as part of a religious and national destiny.

The findings indicate that the constructed truth functions as a robust psychological defense mechanism, not merely political propaganda, shaped by threat perception, motivational reasoning, and collective identity dynamics.

Keywords: Israel-Palestine Conflict, Constructed Truth, Political Psychology, Threat Perception, Collective Identity, Security Discourse

İliştirilmiş Gazetecilikten İliştirilmiş Turizme: Doğu Türkistan ve Suriye Örneği Üzerinden Bağlamı Koparılmış Gerçekliğin İnşası

Mahir Bilal PİRİM¹

Hakikat sonrası çağda gerçeklik, yalnızca yalan haberlerle değil aynı zamanda kurgulanmış deneyimler ve sterilize edilmiş kurumsal söylem aracılığıyla da aşındırılmaktadır. Bu çalışmada, çatışma bölgelerine yönelik sosyal medya fenomenleri üzerinden yürütülen “kontrollü turizm” stratejilerinin hakikat inşasını nasıl dönüştürdüğü incelenmektedir. Araştırma kapsamında, Çin hükümetinin davetiyle Doğu Türkistan’a götürülen fenomenlerin ürettiği “normalleşme” içerikleri ile Esed rejimi kontrolündeki Suriye’de gezi vlogları çeken YouTuber’ların paylaşımları analiz edilmiştir. Elde edilen bulgular, fenomenlerin “gözümle gördüm” retoriğini kullanarak sahadaki baskı pratiklerini görünmez kıldığını göstermektedir. Çalışmanın literatüre olan özgün katkısı, propagandanın “bağlamı koparılmış gerçeklik” üzerinden işleyişini açıklaması ve bu süreci “hibrit hakikat bükme” olarak kavramsallaştırmasıdır. Hakikatin doğrudan inkâr edilmesinden ziyade, alternatif bir hakikat üretimi yoluyla gerçeğin üstünün örtülmeye çalışıldığı bu mekanizma, seyahat fenomenlerinin “apolitik” görünüm altında nasıl birer “iliştirilmiş turist” ve yumuşak güç aracı olarak işlev gördüğünü ortaya koymaktadır. İki farklı coğrafyada uygulanan bu stratejilerin benzer mantıklarla çalışması, çalışmanın argümanını evrenselleştirdiğini ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: İliştirilmiş Gazetecilik, İliştirilmiş Turizm, Hakikat, Sosyal Medya

From Embedded Journalism to Embedded Tourism: The Construction of Decontextualized Reality Through the Cases of East Turkestan and Syria

In the post-truth era, reality is eroded not only by fake news but also through fabricated experiences and sterilized institutional discourse. This study examines how “controlled tourism” strategies carried out through social media influencers in conflict zones transform the construction of truth. Within the scope of the research, the “normalization” content produced by influencers taken to East Turkestan at the invitation of the Chinese government, as well as the posts of YouTubers who shoot travel vlogs in Syria under the control of the Assad regime, were analyzed. The findings show that influencers, by using the rhetoric of “I saw it with my own eyes,” render the coercive practices on the ground invisible. The study’s original contribution to the literature lies in explaining how propaganda operates through a “decontextualized reality” and conceptualizing this process as “hybrid truth bending.” Rather than directly denying the truth, this mechanism attempts to obscure reality through the production of an alternative truth, revealing how travel influencers function as “embedded tourists” and instruments of soft power under an ostensibly “apolitical” appearance. The fact that these strategies operate with similar logics in two different geographies demonstrates the universalization of the study’s argument.

Keywords: Embedded Journalism, Embedded Tourism, Post-Truth, Social Media

¹ İstanbul Medeniyet Üniversitesi, mahirpirim@gmail.com

Sol Popülizm: Mamdani’de Bir Halk İnşası

Mesut ŞİMŞEK ¹

Bu çalışmanın amacı 4 Kasım 2025 tarihinde New York Belediye başkanlığı seçimini kazanan Zohran Mamdani’nin siyasal söylemini, Arjantinli Siyaset Teorisyeni ve Popülizm alanının en önemli isimlerinden olan Ernesto Laclau’nun, popülist mantık yaklaşımı ve Chantal Mouffe’un agonistik demokrasi kuramı çerçevesinde inceleyerek sol popülizmin çağdaş bir örneğini analiz etmektir.

Bu çalışmanın en temel iddiası, Mamdani’nin birbirinden farklı toplumsal talepleri eşdeğerlik zinciri aracılığıyla yeni bir ‘halk’ öznesi yarattığıdır. Bu minvalde halkın inşasının, günümüz siyasal-ekonomik düzeninde giderek merkezi yer edinen tekno-feodal elit olarak adlandırılabilir bir güç bloğuna karşı kurulan bir antagonizma üzerinden şekillendiği. Araştırma, belirli bir coğrafi ölçek tartışmasına girmeksizin, popülizmin nasıl işlediğini açıklayan söylemsel mekanizmalara odaklanmaktadır.

Çalışmanın ilk bölümünde Laclau’nun popülizmi doğal bir toplumsal kategori değil, söylemsel eklemlenme yoluyla kurulan bir siyasal özne olarak gören yaklaşımı temel alınmaktadır. Mamdani’nin söyleminde farklı toplumsal talepler, ortak bir yapısal dışlanmanın sonuçları olarak yeniden çerçevelenmiş; böylece bu talepler birbirine eşdeğerlik ilişkisi içinde bağlanarak yeni bir “biz” yaratılmıştır. Bu süreç, sol popülizmin kurucu ve kapsayıcı niteliğini güçlendiren bir halk inşasıdır.

İkinci bölümde Mamdani’nin karşısında konumlandığı antagonist elit blok tartışılmaktadır. Söz konusu blok; ekonomik, teknolojik ve yönetsel gücü elinde bulunduran, demokratik karar alma süreçlerini daraltan ve kamusal alanın işleyişini belirleyen kurumsal aktörlerin bir bileşiminden oluşmaktadır. Bu yapı, mülkiyet ve veri kontrolü üzerinden toplumsal yaşamı yeniden düzenleyen bir tekno-feodal elit formu olarak kavramsallaştırılmaktadır. Mamdani’nin söylemi, söz konusu elit yapıyı halkın karşısındaki “öteki” olarak sunarak popülist antagonizmanın gerekli sınırını çizer.

Üçüncü bölümde Mouffe’un agonistik demokrasi yaklaşımı doğrultusunda Mamdani’nin taban örgütlenmesi değerlendirilmektedir. Göçmen topluluklar, kiracılar, siyah mahalle örgütleri, platform çalışanları, öğrenciler ve çevreci hareketler; aralarındaki farklar silinmeden, agonistik bir çoğulluk mantığıyla bir araya getirilmiştir. Bu durum, sol popülizmin kapsayıcı karakterini ve demokratik çoğulculuğu yeniden canlandırma kapasitesini göstermektedir.

Sonuç olarak çalışma, Mamdani örneği üzerinden sol popülizmin yalnızca tepki veren bir siyasal form değil, yeni bir halk öznesi yaratan kurucu bir mantık sunduğunu ileri sürmektedir. Bu mantığın temelinde eşdeğerlik zinciri, boş gösterenler ve tekno-feodal elitlere karşı geliştirilen antagonizma bulunmaktadır. Bu çerçeve, Mamdani’nin siyasetini çağdaş popülizm tartışmalarında özgün bir konuma yerleştirmektedir.

Anahtar Kelimeler: Sol popülizm, zohran mamdani, tekno-feodal elit, halk inşası, popülist antagonizma, söylemsel eklemlenme

¹ İstanbul Medeniyet Üniversitesi, smskmst.1@gmail.com

Left Populism: People-Building In Mamdani

The aim of this study is to examine the political discourse of Zohran Mamdani, who won the New York mayoral election on 4 November 2025, through the framework of Ernesto Laclau's theory of populist logic and Chantal Mouffe's theory of agonistic democracy, and to analyze it as a contemporary example of left populism.

The central claim of this study is that Mamdani constructs a new "people" by articulating diverse social demands through a chain of equivalence. In this regard, the construction of this collective subject is shaped by an antagonism directed against a power bloc that has come to occupy an increasingly central position in today's political-economic order—one that can be conceptualized as a techno-feudal elite. Without engaging in debates on geographical scale, the research focuses on the discursive mechanisms through which populism operates.

The first section draws on Laclau's understanding of populism not as a natural social category but as a political subject constructed through discursive articulation. In Mamdani's discourse, different social demands are reframed as outcomes of a shared structural exclusion; this reframing links these demands in a relation of equivalence, thereby creating a new "we." This process constitutes a people-building logic that strengthens the foundational and inclusive character of left populism.

The second section examines the antagonist elite bloc positioned against Mamdani. This bloc consists of institutional actors who hold economic, technological, and administrative power, restrict democratic decision-making, and shape the functioning of the public sphere. It is conceptualized as a techno-feudal elite that restructures social life through control over property and data. Mamdani's discourse presents this elite as the "other" standing against the people, drawing the necessary frontier of populist antagonism.

The third section evaluates Mamdani's grassroots organizing through Mouffe's approach to agonistic democracy. Immigrant communities, tenants, Black neighborhood organizations, platform workers, students, and environmental movements are brought together through a logic of pluralism without erasing their differences. This demonstrates the inclusive character of left populism and its potential to revitalize democratic pluralism.

In conclusion, the study argues that the case of Mamdani shows left populism to be not merely a reactive political form but a constitutive logic capable of generating a new popular subject. At its core lie the chain of equivalence, empty signifiers, and the antagonism directed against techno-feudal elites. This framework positions Mamdani's politics in a distinctive place within contemporary debates on populism.

Keywords: Left populism, Zohran Mamdani, populist logic, people-building, techno-feudal elite, populist antagonism, discursive articulation

Kent Yoksulluğunun Kültürel Temsilde Romantize Edilmesi ve Simgesel Şiddet: “Varoş Romantizmi” Üzerine İnceleme

Ayşegül YILDIZ¹

Bu çalışma, kent yoksulluğunun popüler kültür ürünler aracılığıyla gerçek anlamından kopararak nasıl romantize edildiğini ve bu romantizasyonun, Bourdieu’nün simgesel şiddet kuramı çerçevesinde nasıl bir hakikat manipülasyonu yarattığını incelemektedir. Çalışma, kent yoksulluğunun sınıfsal ayrımlarını, eşitsizliklerini, yapısal sorunlarını görünmez kılarak; bunu samimiyet, dayanışma, delikanlılık gibi erdemlerle yücelten “varoş romantizmi” söylemini analiz etmeyi amaçlamaktadır.

Araştırma, kent yoksulluğunun popüler kültürdeki kurucu temsillerinden biri olan Yeşilçam Sineması’na odaklanmaktadır. Yeşilçam anlatılarında yoksul mahalleler, yalnızca bir mekansal arka plan olarak değil; aynı zamanda ahlaki üstünlüğün temsil edildiği idealize edilmiş alanlar olarak kurgulanmaktadır. Bu idealizasyon, söz konusu romantik bakışın temel dayanağını oluşturur. Bu kültürel üretim, yoksulluğun getirdiği dezavantajları “kader” şeklinde bireysel çaresizliğe indirgeyerek toplumsal yapıyı eleştirel bir bakıştan korur. Bu da Bourdieu’nün tanımladığı simgesel şiddet kavramının bir tezahürü olarak okunmaktadır.

Metodolojik olarak, seçilmiş Yeşilçam filmleri üzerinden eleştirel söylem analizi yöntemi kullanılacak, seçili filmlerdeki mekan temsilleri, duygusal çatışmaların bu romantizasyon aracılığıyla simgesel şiddeti kültürel olarak nasıl kurumsallaştırdığı somut olarak gösterilecektir.

Bu çalışma, popüler kültürün kent yoksulluğunu politik bir özne olmaktan çıkarıp duygusal tema ve/veya dekor olarak tüketim ürününe dönüştürdüğünü, aynı zamanda egemen ideolojinin varoş romantizmini, eşitsizlikleri normalleştirerek yoksulluğu yeniden ürettiğini ortaya koyar.

Anahtar Kelimeler: Kent yoksulluğu, varoş romantizmi, simgesel şiddet, popüler kültür

¹ İstanbul Medeniyet Üniversitesi, ysglyild@gmail.com

The Romanticization of Urban Poverty in Cultural Representation and Symbolic Violence: A Study on ‘Slum Romanticism’

This study examines how urban poverty is detached from its actual social meaning and romanticized through popular cultural products, and how this romanticization produces a form of truth manipulation within the framework of Bourdieu’s theory of symbolic violence. The study aims to analyze the discourse of “suburban romanticism,” which glorifies urban poverty by obscuring its class divisions, inequalities, and structural problems, while elevating virtues such as sincerity, solidarity, and bravery.

The research focuses on Yeşilçam Cinema, one of the foundational representational sites of urban poverty in popular culture. In Yeşilçam narratives, impoverished neighborhoods are constructed not merely as spatial backgrounds but as idealized spaces in which moral superiority is portrayed. This idealization constitutes the main basis of the romantic gaze. Such cultural production reduces the disadvantages of poverty to individual helplessness framed as “fate,” thereby shielding the social structure from critical scrutiny. This process can be interpreted as a manifestation of the concept of symbolic violence as defined by Bourdieu.

Methodologically, the study employs critical discourse analysis on selected Yeşilçam films. It will demonstrate how spatial representations and emotional conflicts in these films culturally institutionalize symbolic violence through romanticization.

This study reveals that popular culture turns urban poverty from a political subject into a consumable element—a sentimental theme or decorative backdrop—and that dominant ideology reproduces poverty by normalizing inequalities through the discourse of suburban romanticism.

Keywords: Urban poverty, slum romanticism, symbolic violence, popular culture

Arjantin’de Devlet Şiddetinin Kolektif Travması ve Siyasal Davranışların Psikolojik Temelleri*Melih NOHUT¹*

Arjantin’de 1976–1983 askeri diktatörlüğü döneminde uygulanan zorla kaybetme, işkence, medya manipülasyonu ve kurumsallaşmış devlet şiddeti, literatürde “kolektif travma” olarak tanımlanan derin bir toplumsal yara bırakmıştır. Kolektif travma, yalnızca bireysel psikolojik etkiler üretmekle kalmayıp, toplumsal hafıza, kimlik oluşumu ve kuşaklararası aktarım süreçlerine nüfuz eden siyasal-psikolojik bir miras biçimidir. Bu çalışma, Arjantin örneğinde bu mirasın siyasal davranışları nasıl şekillendirdiğini anlamayı amaçlamaktadır. Bu doğrultuda şu araştırma soruları ortaya çıkmaktadır: (1) Askeri rejimin yarattığı kolektif travma, Arjantin toplumunda devlete güveni ve siyasal katılım biçimlerini nasıl etkilemektedir? (2) Zorla kaybedilmeler ve devlet şiddeti deneyimi, bugün farklı kuşaklar arasında nasıl bir siyasal hafıza ve kimlik üretmektedir? (3) Hafıza aktörleri—özellikle Plaza de Mayo Anneleri—kitle psikolojisini ve adalet taleplerini hangi mekanizmalar üzerinden yönlendirmektedir? Bu sorular çerçevesinde çalışma, Arjantin’in geçiş dönemi adaletini, demokrasi konsolidasyonunu ve insan hakları politikalarını, geçmiş şiddet pratiklerinin güncel siyasal psikoloji üzerindeki belirleyici etkisiyle birlikte ele almayı hedeflemektedir. Böylece çalışma, demokratikleşme sürecinin yalnızca kurumsal ve hukuksal değil, aynı zamanda duygusal, bilişsel ve tarihsel katmanlarının bütüncül bir biçimde incelenmesine olanak tanımaktadır.

Anahtar Kelimeler: Kolektif Travma, Toplumsal Hafıza, Geçiş Dönemi Adaleti

Collective Trauma of State Violence in Argentina: The Psychological Foundations of Political Behavior

The practices of forced disappearance, torture, media manipulation, and institutionalized state violence carried out during the 1976–1983 military dictatorship in Argentina have left a deep societal wound defined in the literature as “collective trauma.” Collective trauma is a form of political-psychological legacy that not only produces individual psychological effects but also permeates the processes of collective memory, identity formation, and intergenerational transmission. This study aims to understand how this legacy shapes political behaviors in the case of Argentina. In this regard, the following research questions arise: (1) How does the collective trauma created by the military regime affect trust in the state and forms of political participation in Argentine society? (2) How does the experience of forced disappearances and state violence produce a political memory and identity among different generations today? (3) Through which mechanisms do memory actors—especially the Mothers of the Plaza de Mayo—direct mass psychology and demands for justice? Within the framework of these questions, the study aims to address Argentina’s transitional justice, democratic consolidation, and human rights policies along with the decisive effect of past violence practices on current political psychology. Thus, the study allows for a holistic examination of not only the institutional and legal but also the emotional, cognitive, and historical layers of the democratization process.

Keywords: Collective Trauma, Collective Memory, Transitional Justice

¹ İstanbul Medeniyet Üniversitesi, mllnht@gmail.com

III. POLİTİK PSİKOLOJİ SEMPOZYUMU

The 3rd Political Psychology Symposium

Hakikat Sonrası Dönemde
Siyasetin Psikolojisi

The Psychology of Politics in the Post-Truth Era